

ИЗБРАНИ РОМАНИ

# ХЕЙЛИ НОРТ

Издательская группа КОМПАС

## ОЧИ В СПАЛНЯТА





# ХЕЙЛИ НОРТ ОЧИ В СПАЛНЯТА

Превод: Ваня Кацарска

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Пенелопа, сериозната адвокатка по данъчни проблеми, няма време за романтика. Тя дори си е измислила фантом — любовник, за да запълва нощите ѝ. И когато среща младия остроумен мускулест детектив, тя не е сигурна това ли е *Мъжът*. Но тихата искра, раздухана от невероятни обстоятелства, в един град, населен с чувственост, с вълшебната помощ на една странна жена, постепенно се превръща в страст, за да лумне истинската любов.

И да погълне две сърца в себе си.

# 1.

Адвокат Пенелопа Сю Фийлдс, считана от студентите от горния курс за първата стара мома, която по всяка вероятност ще бъде назначена във Върховния съд, потисна голямото си желание да разпусне кестенявата си коса от благоприличната френска плитка, докато вторачено гледаше другия пътник в асансьора на четиридесет и два етажната сграда.

Тя не можеше да откъсне поглед от тъмните, премрежени, леко притворени очи на мъжа отсреща, очи, обещаващи страст по такъв загадъчен начин, че се разпалваше вечно живото ѝ въображение. Черни, изсечени вежди добавяха нюанс опасност. Сенки под очите загатваха за безсънни нощи, нощи, Пенелопа беше сигурна, прекарани в необуздани удоволствия.

Мечтаейки мъжът да обърне тези очи с цялото им великолепие към нея и знаейки, че вместо това той вероятно ще продължи да се взира в табелката *максимално тегло*, Пенелопа остави чантата си, натъпкана с папки, на пода на асансьора. Мъжете със страстни очи никога не я забелязваха.

Докато асансьорът се движеше към обикновения свят четиридесет и два етажа по-надолу, Пенелопа се потопи в представата си как такъв мъж я придърпва близо до себе си, а дълбоката чувственост в очите му е предназначена единствено за нея.

О, Раул, ще прошепне тя на въображаемия мъж, който винаги играеше главната роля в романтичните ѝ фантазии. В началото ще се съпротивлява малко, отчаяно ще иска да му се отдаде и все пак ще се бори с желанието си. Ръцете му, по мъжки мускулести, ще я обгърнат здраво. Вълненият му костюм ще се трие в гърдите ѝ, а тя, в очакване на забраненото му нощно посещение, ще е облечена само с копринен халат.

Брадичката ѝ се издига нагоре, чувствените му пръсти доближават неумолимо устните ѝ до неговите. Предавайки се, тя го

прегръща, като сплита пръстите си в смолисточерната му коса, която се къдри палаво над яката на ризата.

О, Раул! Единствените думи, които успява да прошепне, са погълнати от устните му, завладени от езика му. За последен път тя поглежда нагоре към тези забележителни очи, а после стисва своите и позволява на вълната на страстта, разпалена от него, да завладее сърцето ѝ.

— Тръгвате или оставате?

Пенелопа прокара върха на езика по устните си.

*Мъжът със страстните очи се прокашля.*

Подобно на асансьор със скъсани въжета Пенелопа се сгромоляса на земята. Тя разтвори широко очи. За нейно съжаление чернокосият мъж я гледаше като че ли не беше съвсем с всичкия си.

Той учтиво посочи към отворената врата на асансьора. Колко дълго бяха стояли на първия етаж на административната сграда, адвокатката не можеше да се досети.

А и не искаше, защото смущението ѝ щеше да нарасне. Като събра цялото си достойнство, тя забърза напред, без да изрече и дума или да хвърли поглед назад към сексапилния непознат.

Кога ще се научи да контролира свръхактивното си въображение? Изчервена и раздразнена от себе си, Пенелопа, обута с обувки с ниски токове, закрачи по мраморния под на Ойл билдинг. Както обикновено работи до късно, по-късно отколкото възнамеряваше, и голяма част от персонала на сградата отдавна си беше тръгнал.

Беше приела поканата на Дейвид Хинсън да пийнат в осем в близкия Хотел Интерконтинентал, някакви клиенти от Вашингтон също щяха да присъстват. После всички заедно ще вечерят у Дейвид в луксозния му дом в Гардън Дистрикт.

Стомахът ѝ леко се присви, когато преброи колко пъти я беше канил на вечеря през последните шест седмици, но мислите ѝ на адвокат предизвикаха едва доловима тръпка в сравнение с възбудата, която напълно непознатият мъж от асансьора породил у нея.

Ето защо ѝ беше лесно да запази спокойствие, докато отваряше стъклената врата, която водеше към Сейнт Джеймс авеню.

Юлската жега, сякаш идваща от горяща пещ, обгърна Пенелопа и тя бързо съблече сакото на костюма си. Дойде в Ню Орлийнс преди по-

малко от шест месеца и стана ясно като бял ден, че ще трябва да похарчи пари за нови дрехи. Може би, помисли си тя като се усмихна своенравно, ще си купи един от тези летни раирани индийски костюми в синьо и бяло, които беше видяла да изникват като теменужки в офиса.

Костюмите, особено дамските, не изглеждаха чак толкова привлекателни, но Пенелопа се обличаше за работа, а не, помисли си унило, за да привлече погледите на мъже като този в асансьора.

Като отхвърли мрачната мисъл, тя прехвърли сакото на ръката си и застина. Страхуваше се да се огледа, защото подозрението ѝ можеше да се потвърди, после леко плъзна поглед към тротоара до краката си, размърда рамото си, за да усети познатото удоволствие от тежестта на чантата.

Нищо.

Какво беше станало с куфарчето ѝ? Тя никога не би го оставила в кантората.

След това си спомни.

*Асансьорът.*

*Кученца, котенца и котараци!* — Пенелопа подритна тротоара, след това се обърна кръгом. Тази чанта съдържаше живота ѝ, работата ѝ, портфейла ѝ, нейния...

Тя изпъшка и се втурна обратно в сградата. Пенелопа Фийлдс просто щеше да умре, ако някой се разрови в куфарчето и намери нейните „Любовни хапки“, тайния проект за готварска книга, чието откриване без съмнение ще я направи за присмех пред внушителната фирма на Ла Ку, Ричардсън, Зеринг, Рей, Уелман и Клийз.

Забърза направо към асансьора. *Дано да е там!*, прошепна тя. Ще се откаже от шоколада за цял месец, ако съдбата го е оставила да си стои там непипнато. Във всеки случай кой би се заинтересувал от адвокатско куфарче, натъпкано със стотици страници документи, които свидетелстваха за бъркотията в живота на хората?

Вратите на експресния асансьор стояха отворени. Стаила дъх, тя надникна вътре и ясно си представи точното място, където го беше оставила, когато се потопи във фантазиите си за *Мъжът със страстните очи*.

Нищо.

Видя единствено едно петно от кафе на килима.

Ако този мъж не я беше разсеял... Без основание раздражена от мъжа, който дори не познаваше, допълнително нервирана от факта, че трябва да обвинява единствено себе си, Пенелопа се обърна бързо. Някой може би беше предал чантата на хората от охраната на сградата.

С наведена глава, упреквайки себе си, тя устремно пристъпи напред.

Усети, че някой стои пред нея, но прекалено късно, за да успее да избегне сблъсъка с широкоплещесто и здраво тяло, което дори не трепна, когато се удари в него.

Пенелопа обаче въобще не очакваше подобно нещо, олюля се и щеше да падне, ако една ръка не я бе подкрепила бързо, ръка, която остана долепена до гърба ѝ.

— *Тръгвате или оставате?*

Този път във въпроса определено се съдържаше закачка.

Пенелопа вдигна глава от едрото тяло, добре облечено в сив вълнен костюм, раирана риза в синьо и бяло, вратовръзка, която...

Тя присви очи, като се опитваше да различи какво правят очевидно голите фигурки на вратовръзката на мъжа, след това бързо вдигна поглед и срещна очите на непознатия. Този път беше предварително предизвестена. Колкото и чувствено изражение да види на лицето му, тя ще задържи вниманието си здраво стъпило на земята.

Очи като тъмен чернозем, толкова наситено кафяви, сякаш бяха черни, те я наблюдаваха и Пенелопа си помисли, че отблясъкът в тях отразява закачката в гласа му. Забавление за нейна сметка.

— Търся си чантата — каза тя с глас, който сякаш напомняше на адвокатите на отсрещната страна срещу кого точно се бяха изправили.

Някаква топлота, леко докосване, което все пак загатваше за нещо много повече, нажежи гърба ѝ, където непознатият бе поставил ръката си. Подобна гореща вълна зачерви и лицето ѝ. Пенелопа се отдръпна от него.

— Ако обичате — додаде сухо.

Той се засмя и очите му заблестяха с още по-тъмен отблясък.

Тя се обърна настрани. Трябваше да намери охраната.

— Не искате ли да ме попитате нещо, преди да тръгнете?

Какво би могла да запита мъж като него? Пенелопа се поколеба. Ще ме разрошиш ли? Ще разкъсаш ли дрехите ми и ще стоплиш ли тялото ми с целувки? Възбуди ме. Достави ми удоволствие. Накарай ме

да повярвам, че действителността може да бъде поне наполовина толкова хубава, колкото фантазиите ми.

Тя поклати глава. Тръгна, без дори да го погледне.

Чу стъпки зад себе си. Мъжът каза тихо:

— Ето.

Тя долови потропването.

Погледна към пода и знаеше, че този път няма да види само петното от кафе.

Чантата ѝ стоеше там, но непознатият беше изчезнал.

Ангъни Олано, познат като Тони-О в своя квартал на Ню Орлийнс, сгъшен между Карлтън авеню и един завой на Мисисипи, се отпусна на седалката на колата си.

Размърда се. Панталоните му се бяха закачили за опърпаната винилова тапицерия на колата. По дяволите... Единственият ми приличен костюм, промърмори той, като измъкна нишките на плата от гънките на седалката. Не че костюмът му не беше вече съсипан, последните четири часа беше седял в колата пред дома на Хинсън в Гардън Дистрикт, борейки се с горещината, комарите и нарастващото си желание да прекрати наблюдението, за да се изпикае и да си вземе една бира.

На две пресечки от мястото, където беше паркирал, в посока към езерото, се чу грохот на трамвай. Тони погледна часовника си. Както живота на града, така и трамваите никога не спираха. Освен по време на шествието за Заговезни<sup>[1]</sup>, разбира се, и когато някой случаен шофьор бе достатъчно неразумен, за да навлезе прекалено рязко в пътя на най-старата постоянно действаща трамвайна линия в страната.

Всеки, който нарушава такава традиция, заслужава смачканата си кола, смяташе Тони.

Отминаващата кола, десетата откакто Тони започна бдението си, му напомни за отлитащата вечер. Още малко и ще трябва да уринира.

В този момент от другата страна на улицата в рамката на големия прозорец на балконската врата се показа една фигура. През тънкото перде се виждаше силуетът на мъж с тесни рамене.

А зад мъжа — жена.

— Ето. И време беше.



Без въобще да откъсва очи от целта си, Тони взе фотоапарата, снабден с телеобектив за нощно снимане.

Прозорецът, който беше от стария вид, типичен за Ню Орлийнс, вдигаше се нагоре, за да може да се излезе на балкона, се отвори със скърцане. Тежкият нощен въздух дори не помръдна тънкото перде.

Тони се загледа продължително в мъжа и дори още по-продължително се вгледа в жената.

Добре познаваше мъжа и го презираше напълно. Дейвид Хинсън беше един от тези адвокати, заради които цялото съсловие се славеше с лоша репутация. Не че Тони изпитваше голяма симпатия към адвокатите, но откакто сестра му си беше наумила да се запише да учи право, той малко смекчи позициите си.

Тони никога нямаше да промени мнението си за Хинсън — въпреки факта, че ако всичко върви по план, Хинсън щеше скоро да стане новият му работодател.

По ирония на съдбата гаджето на Хинсън, червенокоса репортерка, която се занимаваше с проблемите на съдилищата и чийто бюст я правеше любимка на местните съдии, беше наела човек от наскоро създаденото Бюро за разследване Олано, за да провери точно защо приятелят ѝ не прекарва толкова време с нея, колкото ѝ се искаше.

Изпълнявайки дълга си към своята клиентка, Тони нагласи фотоапарата и започна да фокусира обектива.

Жената, която стоеше на балкона, не беше от типа жени, дето подхождаха на Хинсън. Тони си помисли това още първия път, когато я изучаваше в асансьора на Ойл билдинг, и почти бе сигурен, че репортерката се е объркала. Дейвид Хинсън, царят на тежкия юмрук, не би могъл да се среща с толкова порядъчна жена.

Дори петдесет минути след полунощ тя изглеждаше така освежена и добре облечена, като че ли си беше взела душ само преди час.

А може би наистина бе така, интимно, заедно с Дейвид. Другите гости си бяха тръгнали с такси половин час по-рано. Според душещата наоколо клиентка на Тони напоследък тази жена беше доста често забелязвана заедно с Хинсън. Той не бе човек, който би излизал с някого само заради интересния разговор. Всяка жена, която се

навърташе около него, спеше с него. Тони се намръщи и нагласи фотоапарата.

Макар че тя не изглеждаше такъв тип жена. Не и с тази старомодна пола. С блузата, закопчана чак догоре. Неподходящо облекло за лятото на Ню Орлийнс. Нова в града или просто глупачка?

Хинсън докосна ръката ѝ и Тони направи първата си снимка. Глупачка или не, тя определено беше красива, затвърди мнението си той, докато я наблюдаваше през обектива. Блузата ѝ може да бе закопчана като на монахиня, но прилепнала по тялото ѝ, очертаваше талия, която той лесно би обхванал с ръце, и гърди, чиито пищни форми бяха изключително предизвикателни. Интересът му се възбуди, точно както и при влизането ѝ в асансьора на Ойл билдинг.

Тогава тя изглеждаше толкова студена, колкото и сега, но по време на кратката им среща имаше мигове, в които бронята ѝ се смъкваше. Забеляза го наистина, но му показаха, че трябва да се съобразява с обстоятелствата.

Тони не би имал нещо против да обърне внимание на извивките на лицето ѝ. Спомни си докосването, когато тя се блъсна в него. Въпреки протеста ѝ, той долови мъждукащия интерес, загатнатата страст, прикрита от нейната недосегаемост.

Тони се размърда на мястото си. *Прекалено дълго си самотен*, прошепна той на себе си. Да реагира на жена, която без съмнение беше като далечна планета за него, разкриваше сериозна липса в живота му.

Имаше нужда от жена, жена с такава жажда за живот, каквато той самият изпитваше преди. Но настоящето не го предразполагаше много да търси любов.

Като не изоставяше бизнеса си, Тони опита и някои други неща. Започна да ръководи *Бюрото за разследване Олано*, прикритие на тайните му дейности, и сега трябваше да се срещне с един клиент, който сякаш не искаше да научи истината.

Прелюбодействието беше доста доходен бизнес в Луизиана, тук съпруга, заловена в прелюбодеяние, не получава издръжка при развода. Заради този закон двама богати бизнесмени му плащаха доста щедро и искаха той да открие с какво си запълваха времето съпругите им между благотворителните обяди и посещенията в козметични салони.

Така че Тони им даваше това, за което си плащаха, но в повечето случаи имаше чувството, че дълбоко в себе си те вече знаеха истината, която неговите снимки отразяваха. Никога не престана да го учудва фактът, че след като се изправеха лице в лице с тази действителност, повечето от тях търсеха изход в опровержението.

Общо взето това не беше съвсем приятна работа и той с радост би се отървал от нея.

Като продължаваше да държи ръката на жената, Хинсън я отведе към края на балкона и така даде възможност на Тони да я вижда добре, тъй като я обля поток светлина, идваща от една улична лампа.

Тя изглеждаше прекалено нервна за жена, приела да отиде на любовна среща. Усмиваше се, но очите и продължаваха да гледат бдително. Засмя се тихо, но Тони не долови особена веселост в смеха ѝ. Той се намръщи, а като видя как Хинсън я придърпва към себе си, малко грубичко според него, се начумери още повече.

Хинсън приведе главата ѝ назад и покри устните ѝ със своите. Това сигурно ще посмачка изгладената ѝ външност, тихия фалшив смях. За секунда Тони усети невидима нишка, която го свързва с нея, забеляза един миг на хармония и безпокойство, чувство, което беше по-добре да потисне.

Тони поклати глава, наведе фотоапарата и вдигна микрофона си. Сега не беше време за сантиментални чувства. Прокара палеца си по хладния метал на свръхчувствителното подслушвателно устройство, което държеше в ръка. Уредът можеше да улови страстни стенания от разстоянието, където беше паркирал, дори и от по-далеч. Той го изнесе през прозореца и натисна бутона за записване.

От тихите води е, реши Тони, докато наблюдаваше как Пенелопа се откопчва от Хинсън. Вероятно не е писклива. Въпреки че човек никога не можеше да е сигурен с тези строго морални и благопристойни жени. Косата ѝ, хваната в кок като на педантична учителка, се разпусна и Тони се зачуди кое да използва — фотоапарата или микрофона. Но клиентката му искаше аудиозапис. Снимки, които да ми замажат очите, няма да са достатъчни, за да се убедя, беше му казала тя.

Дори в тъмнината и въпреки разстоянието, което ги разделяше, Тони успя да почувства как тежестта на копринената ѝ коса пада върху раменете. Начинът, по който се спусна свободи о надолу, изведнъж

променяйки се, пищно обгръщайки раменете ѝ и смекчавайки чертите на сериозното лице, му показва, че тя носи косата си вдигната, защото се страхува, че промяната ще повлияе на изградения вече образ.

Не разбра защо си помисли така, но това беше първата мисъл, която му хрумна.

Хинсън докосна лицето ѝ, после зарови пръсти в косата ѝ. *Мръсник* — прошепна Тони. Мъж като Дейвид Хинсън не заслужаваше такава непорочна жена.

Тони се изсмя.

На себе си заради яростните си мисли. Какво знаеше за тази мацка? Клиентката му го беше наела по същите причини като на много други клиенти — да открие дали нейното гадже ѝ изневерява.

Да. Такава си беше работата на частния детектив. Още няколко седмици прикриване в тъмното и ще престане да вярва на жените. На всички жени.

Тони прокара пръсти през косата си, като се замисли за своето собствено семейство. Никой от тях не изневеряваше, но бракът им с Кейти не продължи много дълго. Те просто се бяха оженили преди всеки от тях да разбере какво, по дяволите, иска от живота. Поиграха си на семейство през последните години в колежа и три години след това. Когато той поиска да се запише в Полицейската академия, тя му намекна, че трябва да продължи семейния бизнес заради своите родители. Но майка му и баща му напълно подкрепиха неговото решение и само жаждата на Кейти за сигурност и спокойствие изтормози Тони.

И така, той се втурна в кариерата на полицаи. Съпругата му се подготвяше за магистърска степен по бизнес администрация. Не след дълго се разведоха, връзката им приключи така тихо и безшумно, както и беше започнала.

Поне нямаха деца.

Ако имаше мъж, който да е изключително подходящ за ченге, то това беше Тони Олано.

Кейти не беше разбрала този факт; надутите нищожества от отдела му също не успяха да го разберат и настояваха да спазва правилата и да не предприема толкова рискове, въпреки че неговият стил, както го наричаха шефовете, му беше донесъл вече три сериозни

похвали. Без смелост и известна безразсъдност няма слава, смяташе Тони.

Тази негова позиция му създаде име на нарушител на спокойствието и реда, репутация, която му навреди, когато го хванаха да взима плик, натъпкан със стодоларови банкноти, от един наркотрафикант.

Никой не го подкрепи. Никой не се замисли за неговата вина или невинност и тази реакция даде предимство на силите, дето бяха скалпили инсценировката.

Хинсън вече беше прегърнал жената и ѝ говореше нещо с толкова сериозен вид, че накара Тони да зяпне. Той подсвирна тихичко, като си представи какви любовни брътвежи щеше да чуе, записани на касетофона. По-добре да мисли за тях, отколкото за собствения си живот.

Хинсън поведе жената вътре в стаята, като продължаваше да обгръща раменете ѝ с ръка. Тони засне и този момент, после прибра фотоапарата и микрофона.

Свърши работата, която неговата клиентка му беше възложила. Време е да се отбие да пийне една бира, след това да се прибере у дома и да се опита да поспи.

Докато подреждаше нещата си и потегляше с колата, представата за косата, която се разпилява по раменете на жената, се въртеше в съзнанието му. Може да бе приключил със задачата си, но все още не се чувстваше готов да я забрави.

Когато спря до *Чадърите* на Ирландския канал, той си каза, че интересът му към последното гадже на Хинсън е чисто професионален. Вероятно се мътеше нещо, щом като противен тип като Хинсън прекарва времето си с жена, която изглежда като педантична даскалица.

Тони не забеляза нито един познат в бара и затова седна сам, пийваше си от будвайзера<sup>[2]</sup>, разсеяно белеше с палец етикета и се чудеше дали и Хинсън беше забелязал огънчето, което гореше в дълбоките сини очи на жената, загатнатото обещание към някой щастливец как може да го дари с повече удоволствие, отколкото очаква. Тони поклати глава, чудейки се на полета на въображението си. Жената щеше, без съмнение, да се превърне в неговия типичен заподозрян, адвокатка, уморена от сивото ежедневие, която беше



решила, че е по-лесно да преследва парите на Хинсън и да свие свое гнездо в прекрасното му местенце в Гардън Дистрикт. Е, ако целта ѝ беше брак с мъж като Хинсън, то тя скоро щеше да открие, че ще трябва да продаде душата си в замяна на диаманта, който този мъж ще ѝ надене на пръста.

Тони изглади етикета на барплота пред себе си. Вместо червеното, бялото и синьото от малкото листче виждаше единствено дълбоките сини очи на жената.

Докато подмяташе една от монетите, оставени за ресто пред него, той разбра, че още веднъж беше на ръба да наруши правилата. Не му влизаше в работата да се занимава с жените на Хинсън. В най-скоро време тайната операция можеше да се избистри и Тони щеше да бъде посветен в същността на нечистите сделки на адвоката.

Тони все още премяташе монетата от четвърт долар в ръка, когато реши да се обзаложи със себе си. Ези — ще разгадае заради самия него какво се крие зад кадифената външност на жената; тура — няма да се занимава повече с нея.

Той подхвърли монетата нагоре във въздуха и я остави да падне върху етикета на бирата.

Джордж Вашингтон му намигна.

Тони се захили и побутна настрани едва докоснатата бира.

Време беше да си върви вкъщи и да се приготви за утрешния ден.

---

[1] Заговезни — в някои католически общности, например в Ню Орлийнс, Ница, Рио де Жанейро, три дни преди Великите пости се организират големи веселби с много маскаради и танци. — Б.пр. ↑

[2] Известна американска марка бира — Б.пр. ↑

## 2.

Тълпата от купувачи в луксозния магазин за домашни потреби *Потъри Делиш* намаля, докато Пенелопа обмисляше кои покривки за студено сервиране и салфетки да избере. В лявата си ръка държеше тъмносини жакардови, а в дясната карирани, с по-весел десен.

През последните шест седмици Дейвид Хинсън я беше канил на вечеря всяка седмица; тя предложи да приготви вечерята тази събота, идея, вдъхновена от гостуването в дома му в началото на седмицата. Дейвид беше словоохотлив, умен адвокат, който говореше на нейния език; той беше и единственият човек, с когото общуваше извън работата си, откакто се премести в Ню Орлийнс в началото на годината. Освен това Пенелопа обичаше да готви. Ако майка ѝ не я беше насочила към юридическия факултет, вероятно сега щеше да ръководи някой първокласен ресторант.

Докато прехвърляше жакардовите салфетки в ръка, тя се усмихна при мисълта за сприхавия главен готвач, който тайно, зад гърба на нейната майка, ѝ даваше уроци. Хенри — или Анри<sup>[1]</sup>, както той обичаше да се нарича — властваше в кухнята на ресторанта, където майката на Пенелопа, Марджъри, работеше като сервитьорка, а по-късно, когато краката ѝ започнаха да се подуват и артритът на ръцете ѝ изневери — като съдържателка.

Само през трупата ми, възкликна майка ѝ, когато Пенелопа я попита дали може да се учи при Хенри. И така, в гимназията послушната отличничка Пенелопа трябваше тайно да намира време за уроците по готварство.

Все пак завърши колежа, после право в университета, след това получи магистърска степен по данъчно облагане от Нюйоркския университет, точно както майка ѝ беше планирала.

Е, тя беше вече мъртва и Пенелопа би трябвало да се чувства свободна.

Но свободата, откри Пенелопа, беше неуловимо, особено състояние. Тъй като майка ѝ я нямаше вече да закрепци от ужас, би

могла да напусне адвокатската си кариера, но по странен начин се беше подредил животът и.

Стана много добра в своята професия.

Поне има достатъчно смелост да замени родния си дом в Чикаго за Нови Орлийнс. Възобнови и старата си идея за готварска книга, проект, който пазеше в пълна тайна от своите колеги юристи. Без съмнение ще трябва да публикува книгата под псевдоним.

Докато се взираше в наситено синята покривка, десенът ѝ се размаза и вместо него Пенелопа видя елегантна стая, изпълнена с амбициозни и преуспели хора от света на кулинарния бизнес. След като влиза в празничната зала, тя бавно си проправя път до масите, запазени за номинираните, учтиво отговаря на усмивките и кимванията на доброжелателите си и се надява тя да стане победител тази вечер. Когато идва време конференсието да обяви *Най-добрия Главен Готвач на Годината*, застива в очакване с ръка върху дълбокото деколте на тясната черна официална рокля. И тогава чува вълшебните думи — *своето име!*

Тя приема платинената статуетка, изобразяваща нож и вилица, като през цялото време се усмихва на боготворящата я тълпа. Благодарни на Хенри; благодарни дори на майка си. После прави пауза. Със сигурност има още едно име, което да трябва да спомене, човек, който ѝ е помогнал да достигне върха на своите мечти.

Е, както се е развихрило въображението ѝ, защо да не довърши картината за свое собствено удовлетворение...

Ръката ѝ величествено се спуска надолу.

Представи си сексапилния непознат, който видя в асансьора преди около седмица. Образът му затанцува във въображението ѝ. Загадъчен, силен, но колкото и да е необичайно, също и нежен.

Тя накланя глава към невидимия микрофон. Завесите на сцената зад нея се дръпват. *Тъй като ме изгради такава, каквато съм днес пред вас, бих искала да благодаря на...*

Той се приближава към нея, така плавно и прекрасно, както най-хубавите ѝ захарни целувки. Този път вижда само нея, а обичта и възхищението, които греят в тъмните му очи, я поглъщат цялата.

*... Мъжа със страстните очи.*

Тя го придърпва към себе си и публиката изпада в див възторг. Заедно, една очарователна и блестяща двойка, слизат от сцената.

Лимузината ги чака.

— Сякаш си изпуснахте това.

Пенелопа рязко се върна към действителността. *Зайци и нехранимайци!* Ето че пак напълно загуби връзка с реалния свят.

Тя примигна и прогони опияняващите мечти от съзнанието си. Погледна към жакардовите салфетки, протегнати към нея, позволи си да плъзне поглед нагоре по мъжка ръка, щедро покрита с черни косъмчета. Като регистрира познатия глас, пулсът ѝ се ускори.

Пенелопа веднага прекрати пътешествието с очи по тялото му и се опита да грабне покривката от ръцете му.

Не успя.

— Хей, не сме ли се виждали някъде?

С огромно неудоволствие Пенелопа вдигна поглед към лицето на непознатия.

Той стоеше там и се взираше в нея.

Изглеждаше добре, повече от добре, дори беше по-хубав отпреди. При първата им среща носеше обикновен костюм като за работа. Днес беше облечен с тениска, която разкриваше в благоприятна светлина широкия му гръден кош. Бялата памучна материя красиво контрастираше на придобилите бронзов загар ръце. Къси панталони в цвят какви откриваха добре оформени бедра, такива Пенелопа беше виждала само във въображението си. Като се опитваше да се пребори с изчервяването, тя промърмори доста сърдито:

— Да не ме познавате от времето на дядо Адам!

Едната му вежда се изви дяволито. Тъмните му очи я огледаха от глава до пети, той поклати глава бавно и каза:

— О, в никакъв случай не бих ви объркал с Адам.

Пенелопа усети как и съзнанието, и тялото ѝ реагират на косвения комплимент. После се опомни. Той сигурно си играеше с нея. Погледна надолу към тъмносините си памучни панталони и бяла ленена блузка. Носеше мокасина, а синият кожен колан беше педантичен и подходящ избор, за да отива на облеклото ѝ. Тя не беше жена, с която мъжете — особено мъж като този — флиртуват.

— Сигурен съм, че сме се срещали преди.

Тя отново дръпна салфетките от ръката му. *Аз не съм Адам или Ева, или някоя жена, с която сте се запознали на летището. Така че пуснете ми покупките.*

Той се захили и щракна с пръсти.

— Асансьорът! Вие сте жената, която си забрави чантата в Ойл билдинг.

Пенелопа кимна, макар и с наранена гордост. Почувства се поласкана, че я помни, но и смутена, че беше разбрал колко е разсеяна. Разсеяна! Наречи го с истинското му име, Пенелопа, започна да поучава тя себе си — фантазиране и пълно откъсване от действителността. И не само веднъж, а два пъти.

Тя отново подръпна салфетката за студено сервиране и този път той я пусна.

— Новодошла в града?

Полуобърнатата, Пенелопа взе още три салфетки за студено сервиране и ги подреди накуп. Прочеди през рамо:

— Извинете. Не говоря с непознати.

Видя как той се усмихва, после помахна с ръка.

— Значи ще трябва да се опознаем — избъбри мъжът, след което си тръгна, като си подсвиркуваше.

Самонадеян. Дразнеше я и я привличаше едновременно. Освен това, ако възнамеряваше да я опознае, защо си тръгна точно сега? А тръгна ли си наистина? Сякаш я засърбя цялото тяло, докато се бореше с желанието си да обърне глава и да види дали е излязъл от магазина.

Пенелопа имаше силен характер. Вместо да се обърне, тя пое в противоположна посока, като се загледа в изложените халки за салфетки: оловни лебеди, извити месингови листенца, чудесни спирали, направени от излъскана стомана — модели, създадени да удовлетворят всяко настроение, изпълваха големия кош.

Какво имаше в този мъж? Какво прави той в *Потъри Делит*? Тя взе едната от халките във форма на лебед и бе готова да се обзаложи, че непознатият не можеше да различи нож за белене на плодове от домакински ножици.

Ню Орлийнс не е голям град. Възможно е да се натъкне на него втори път. Пенелопа сви рамене, като се опита да заглуши тихичкия глас, който ѝ нашепваше, че срещата не беше съвсем случайна. Два пъти — добре. Но ако се появи отново, ще трябва да открие дали предизвиква неприятности.

— О, скъпа, може ли да ми помогнеш, моля те?



Пенелопа се огледа, за да види откъде идва пискливият женски глас. Наоколо нямаше никой.

— Хей, ти там — извика отново гласът.

Звукът идваше от коша с халките за салфетки. Тя поклати глава. Говореща халка за салфетки? Честно, ще трябва да се излекува от навика си да потъва в света на фантазиите. Като реши да купи жакардовите покривки за сервиране и бързо да се измъкне от магазина, Пенелопа започна да се отдалечава от рафтовете.

— Моля те, не си отивай! — този път гласът изкрещя и тя долови паника в него.

Паника? В кош за халки за салфетки? Не можеше да се досети защо би си въобразила подобно нещо.

Поклати глава, но любопитството я завладя. Обърна се към коша на рафта и се приближи отново.

— Ти си истински ангел — каза гласът и той определено идваше от средата на коша.

Може би ми трябва терапия, помисли си Пенелопа, докато поглеждаше в коша. Милиони хора са се излекували така. Трябваше да си признае, че фантазиите ѝ допадаха, поне през повечето време. Точно сега обаче може би беше склонна да се съгласи, че малко професионална помощ би била на място.

Изправена до една от халките с форма на лебед, долепена до резбован дървен банан, седеше малка статуетка на жена, облечена в кафтан в пурпурно и оранжево, и държеше тънка кафеникава пръчка, дълга около шест инча, почти колкото самата фигурка. Направата ѝ беше такава, че фигурката леко се поклащаше, дори докато говореше.

— Хитро — каза си Пенелопа тихо, като се чудеше как ли се задейства.

— Не чак толкова — отговори ѝ статуетката. — Ако бях поне наполовина толкова умна, колкото се опитвах да бъда, никога нямаше да свърша сред тези боклуци.

— Боклуци?

Мъничката фигурка сви рамене и посочи от двете си страни.

— Само погледни къде попаднах след последното заклинание.

Фигурката ѝ помахаше и Пенелопа се наведе към коша. Нейната рационална част от мозъка започна да изпраща съобщения ясно и

високо: това не е говореща: механична играчка, хитро снабдена с микрочип.

Да не би да се бе вмъкнала в някоя своя измислица, без въобще да осъзнава, че го е направила? Като дете се научи да бяга в света на фантазиите, за да избегне монотонността в живота си. Сега, когато обстоятелствата бяха много по-благоприятни, тя продължи този свой навик, дори и да си признаваше, че го използва, за да уравни липсата на емоционална обвързаност с други хора, характерна за живота ѝ.

Най-добре е да не се обвързваш. Неканен, гласът от детството ѝ отекваше в нея. Нали това се опитваше да я научи майка ѝ? *Следвай своя собствен път, ти трябва да постигнеш успеха, който аз не успях. Не се оставяй да те отклонят от пътя чуждите проблеми или чуждите мечти.*

Пенелопа си пое дълбоко дъх. Беше изпуснала толкова много красиви преживявания. Абитуриентският бал, организирането на тържества, участието в женски клуб в университета.

И всичко това, защото никога не се обвързваше.

Огледа се наоколо и видя, че магазинът си е все същият. Никой не стоеше наблизо. Ощипа се и невроните ѝ регистрираха болката.

Значи не беше изгубила връзка с действителността. Тихичко тя попита статуетката:

— Е, какво си ти?

Фигурката я загледа вторачено, наклонила главица на една страна, миниатюрният ѝ показалец леко докосваше дори още по-мъничкото ѝ ушенце. Повдигане на веждите посрещна необмисления въпрос. С голямо достойнство статуетката каза:

— Мисля, че искаш да попиташ коя съм? Името ми е Мерлин. Госпожа Мадел Мерлин.

Тя протегна ръка и Пенелопа откри, че вдига своята в отговор. После бързо я отпусна надолу.

— Не е необходимо да се страхуваш — окуражи я госпожа Мерлин.

— Аз не се страхувам — сви рамене Пенелопа, след което добави: — Просто не съм сигурна за протокола на подобна среща.

— Не мисля, че човек се тревожи за протокола при ситуации на живот и смърт — каза тя въздържано, думите ѝ бяха последвани от

бързо плясване с ръце, извършено без да изпуска сиво-кафявата пръчица. — Помогни ми да изляза оттук и ние ще го вземем.

*Ние?* Пенелопа се зачуди на избора на лично местоимение на госпожа Мерлин. Огледа се, забеляза продавачката, която гледаше в нейната посока, но никакви други купувачи не се въртяха наоколо. Беглият поглед към часовника ѝ разкри, че магазинът ще затвори след две минути. Съвсем беше забравила за покривките за студено сервиране и салфетките, които стискаше под мишница. А ѝ трябваша за планираната вечеря с Дейвид. Обърна се така, че продавачката да не може да вижда лицето ѝ, и каза:

— Съжалявам, но трябва да тръгна. Очаквам гости за вечеря.

— Ето че се страхуваш! И си по-загрижена за протокола, отколкото да помогнеш на приятел в беда. — Госпожа Мерлин въздъхна и поклати глава. — Не мога да разбера как би могла да си хапваш вечерята, като знаеш, че аз съм изоставена в този магазин за през нощта, и съм гладна като вълк. — Тъничкият гласец стана писклив. — Трябва да се засрамиш от себе си. Дори да не си Добрия Самарянин, няма ли у теб приключенски дух?

— Аз, аз... — Пенелопа зяпна глупаво госпожа Мерлин. После обърна глава. Продавачката гледаше в друга посока. — Аз имам приключенски дух. Просто не го използвам много често.

— Тогава извади го от стария скрин. — Мъничката жена протегна ръце. — Сложи ме в чантата си и ме изнеси от магазина.

— Но това е кражба.

Въздишка, по-голяма от шестинчовата статуетка, се отрони от устните ѝ.

— Ти да не си адвокат?

Пенелопа кимна.

— Е, това не е много хубаво, но нека да те уверя, че не е кражба, защото аз не съм за продан. Следователно не е престъпление.

Адвокатката се усмихна въпреки всичко. Доколкото се познаваше, макар че се беше оципала доста силно, възможно бе да си въобразява цялата тази случка, но нещо у госпожа Мерлин не ѝ позволяваше да я пренебрегне.

— Скачай — реши се тя, като се наведе и отвори дланта си.

— *Потъри Делит* затваря — чу се гласът на продавачката по високоговорителя. Пенелопа едва не изпусна пътничката си на земята.

— Внимавай, де...

Пенелопа цялата се обля в пот, докато спусна госпожа Мерлин в чантата си заедно с това, за което неспокойно си мислеше, че е магическата ѝ пръчица. Колкото и умни аргументи да ѝ беше предложила мъничката жена, тя все още се чувстваше като че ли краде някоя халка за салфетка. Уверена, че ще я хванат, нервно облиза устни и се опита, колкото е възможно по-безгрижно да излезе от магазина. Беше вече само на крачка от вратата, когато продавачката извика:

— Спрете!

Пенелопа буквално замръзна. Ще я претърсят и ще открият в чантата ѝ госпожа Мерлин. Картини от собствения ѝ позор изпълниха съзнанието ѝ. Може би фигурката беше права, у нея нямаше приключенски дух. Пенелопа бавно се обърна, за да посрещне съдбата си.

— Вашите салфетки за студено сервиране. Мисля, че не сте ги платили, госпожице. Вече приключвам с касата, но ако ги искате, ще ги чукна.

Въпреки че говореше учтиво, жената продължаваше да я наблюдава, като че ли си мислеше, че може всеки момент да се наложи да извика помощ.

Краката ѝ се подкосиха от облекчение и Пенелопа се засмя:

— Тези глупави салфетки... Промених решението си. — Тя ги остави на най-близкия рафт и излезе от магазина.

От чантата ѝ се чу хихикане.

На превъзходното си място навън пред витрината на *Потъри Делит* Тони скръсти ръце на гърдите си и се зачуди на разнообразните чувства, които изпитваше, докато наблюдаваше как Пенелопа Сю Фийлдс разглежда магазина.

Беше готов да се обзаложи, че тя описва себе си като консервативна, благоприлична жена, която се отнася съвсем добросъвестно към професионалния си външен вид. Само погледнете мокасините, в които бе затворила краката си през този великолепен юлски следобед, когато повечето хора се забавляваха във Френския квартал и бяха обути със сандали или леки спортни обувки.

Той хвърли поглед към своите сандали и се усмихна: тя дали въобще имаше такива?

Но въпросът, който най-много го вълнуваше, беше дали тя въобще имаше представа колко е сексапилна под защитната си броня, която носи.

Тони Олано считаше себе си за нещо като експерт по жените и се гордееше, че отдалеч може да надуши готино маце.

Беше я виждал да омеква и да сваля тази броня два пъти досега, когато тя си мислеше, че никой не я наблюдава. Би дал любимата си въдица, за да разбере какви мисли се въртяха в главата ѝ, преди да я заговори в магазина. Устните ѝ бяха леко разтворени, очите — премрежени, бузите — поруменели. Всичко това подсказваше, че е жена, която се възпламенява от мъжки докосвания. О, да, под ледената външност се криеше пламенна и вълнуваща жена.

Не му влизаше в работата да си представя подобни картини.

Разумът и усетът му се възвърнаха, той отпусна ръце и ги пъкна в джобовете си. Точно тогава Пенелопа се обърна с гръб и Тони, разкъсан между желанието си да проследи с поглед извивките на врата ѝ и своето собствено напомняне, че интересът му към тази жена е свързан единствено с нечестивите дела на Дейвид Хинсън, едва не пропусна ловкото ѝ движение.

— Леле, леле — промърмори той, като гледаше как тя пъкна в чантата си нещо, взето от рафта.

Асоциацията на адвокатите не би ли искала да знае с какво се забавлява Пенелопа Сю — той поклати глава, изразявайки собственото си разочарование. Сега му се искаше тя да е толкова порядъчна, колкото изглеждаше.

*Глупак!* Тони се изпъкна и престана да се подпира на стената, до която стоеше при наблюдението си. Трябваше отново да си напомни, че тази жена е последното маце на Дейвид Хинсън. Може първоначално да бе подтикнат от молбата на разплаканата клиентка, която искаше да научи за романтичните увлечения на Хинсън, но през последните няколко дни нещата се бяха усложнили доста много.

Той показва доказателствата за флиртуванията на Хинсън на бившата му приятелка. Тя зариде и започна да обижда Хинсън, после се вкопчи в Тони, като че ли беше единственият ѝ приятел на света. Може би трябваше да е изненадан, но не беше, когато момичето го



прегърна и го помоли да ѝ помогне да потуши тъгата си. Впоследствие тя предложи не само това, но Тони твърдо отклони всички покани. Отказа и да я утешава.

Хората бяха предсказуеми мръсници.

А тук той откри, че госпожица *Педантичен и Строгоморален Адвокат* се забавлява като краде от магазините. Боже мой, какво не биха платили от фирмата Ла Ку, Ричардсън, Зеринг, Рей, Уелман и Кяийз за тази интересна информация?

Лицето на Тони се вкамени. Той я наблюдаваше, докато тя вървеше към вратата, стискайки тези досадни сини салфетки в ръка. За негова изненада Пенелопа щеше да се измъкне смело през главния изход, но продавачката я извика.

Тя се обърна. Остави салфетките. Две тъмночервени рози обагриха гладките ѝ бузи, след това забързано излезе от магазина.

— Да, наистина хитро. — Тони долови възмущение в своя шепот. Да вземе салфетки, да се престори, че ги е забравила, после да ги остави обратно в магазина; изкусен номер, за да отвлече вниманието от това, което беше откраднала и скрила в чантичката си. Какво не би дал, за да може пак да извади значката си.

Ще я задържи. Ще ѝ сложи белезници. Ще я завлече надолу към гарата.

Спря се по средата на тази въображаема картина.

Следващата му мисъл беше как ще я съблече, за да я претърси, но това, разбира се, е нелепо, тъй като подобно претърсване би трябвало да се извършва от жена полицаи. Бре, не беше на себе си или какво...

Дамата се оказа крадла, а на него все още му се искаше да ѝ свали закопчаната догоре блуза.

Вбеси се от силното си желание. Заради това искаше да я накаже.

Разкъсван между желание и разочарование, Тони излезе пред нея в момента, в който тя се появи на въртящата врата. Не искаше да я плаши, имаше намерението само да я настигне и да се увери, че тя ще се прибере с образа на Тони Олано, запечатан в паметта ѝ.

Сепнатото ѝ изражение, когато го видя да стои на тротоара, му достави удоволствие. Тя започна да рови в чантичката си, после бързо прекъсна търсенето. Насочи пръст към гърдите му и огньовете

затанцуваха в изражението по лицето ѝ, но вместо мъмренето, загатнато от езика на тялото ѝ, тя прошепна:

— Защо ме преследвате?

Гласът ѝ беше така тих, че той трябваше да се приближи, както и направи, заставайки толкова близо до нея, колкото бе възможно, но без да се докосват телата им. На тротоара около тях потокът от туристи се раздели и започна да минава от двете им страни, но Тони не им обърна никакво внимание. Той гледаше косата ѝ, лъскава като коприна.

Тони се стегна. Тази жена бе успяла да измами продавачката в магазина така, както без съмнение мамеше други хора. Приличаше си с Хинсън; тя крадеше от магазините. Каква адвокатка само! Той протегна ръка и заклати дръжката на чантата ѝ, праметната през рамо.

— Защо? Какво мислите вие, Пенелопа Сю Фийлдс?

Жената настръхна, после му хвърли смазващ поглед. Ако погледите можеха да убиват, то пръстът му щеше да падне изсъхнал.

— Нямам... — Стисна здраво устни, за да не проговори. И без съмнение погледна бегло към чантичката си. Много пъти беше виждал този поглед, той нервно издаваше вината на човека.

Тони беше виждал как издайническите погледи на мъже, спрени за превишена скорост, караха полицаите да започнат претърсване, при което разкриваха оръжие, наркотици, а веднъж дори проститутка, скрита в багажника на колата на един бизнесмен.

Пенелопа се издаде. На Тони му се искаше да се е излъгал и тя да не е откраднала нищо, но този поглед, последван от неудобно размърдване, от друг поглед, изпълнен с безпокойство, хвърлен към него, а после пак към чантичката ѝ, потвърди подозрението му.

А най-издайническото нещо бяха бузите, които горяха, и сините очи, станали още по-сини.

— Вината ви личи.

— А, да, благодаря... — След това отстъпи назад. — *Вина?*

Той посочи към чантичката ѝ.

Тя я стисна по-здраво до себе си.

— Не зная за какво говорите. Сега трябва да тръгвам и не искам да вървите след мен.

— Не? — Изговори думата провлачено. — Сигурен съм, че не искате.

— Това пък какво означава?

Тони потърка бузата си и каза:

— Наистина ли ви е приятно в компанията на Хинсън, или просто той ви купува хубави джунджурийки?

Преди малко Тони си помисли, че е видял огън в очите ѝ, но онзи огън беше само малка искрица в сравнение с лудите пламъци, които затанцуваха в погледа ѝ след думите му.

— Вие негов приятел ли сте?

— Не толкова добър, колкото изглежда сте вие.

Тя стисна юмрук и Тони се зачуди дали някога е удряла мъж.

— Нашите отношения не ви засягат.

Тя се обърна, за да си тръгне, но после пак застана с лице към него.

— Следите ме, нали? Не само днес, а от известно време. Вярно е, иначе как ще знаете за Дейвид Хинсън?

Тони повдигна рамене, удостои я с най-дръзкия си поглед. Искеше му се тя да знае, че я следи, и да се чуди защо. Знаеше, че момичето е само една пионка, забелязана от него и от Хинсън, но ако можеше да я използва, за да си отмъсти на Дейвид Хинсън, щеше да го направи.

Устните ѝ бяха полуотворени. Тя стискаше чантичката си и го гледаше с тези бебешко сини очи, сякаш беше невръстно дете. Сега Тони разбра. Сянката му падна върху нея, когато се наведе.

— Ще трябва да свикнеш — промълви той.

---

[1] Ню Орлийнс е под силно франкофонско влияние. Това определя пофранцузаването на името Хенри. — Б.пр. ↑

### 3.

Пенелопа тъкмо отвори уста, за да изрече най-язвителния отговор в своя живот, когато усети леко подръпване, идващо от чантичката ѝ. Тя я стисна здраво с лакът до себе си и за своя изненада чу ясно *Ооох*.

Надяваше се да не е наранила неканената си пътничка, после облиза пресъхналите си устни, толкова бързо изсушени от потискащата горещина, и оправи яката на блузата си, опитвайки да се охлади. Влажността, добавена към жаркия, напрегнат поглед на мъжа, накара стрелкичката на вътрешния ѝ термостат да премине в червената зона.

Пенелопа опита да потуши поне едното огнище на горещина и се отдръпна малко от черноокия мъж, който изигра толкова звездна роля във фантазиите ѝ от последните дни. Поведението му трябваше да ѝ е за урок: да не си измисля историйки — виж колко различен е бил той в действителност!

Със свободната си ръка тя се пресегна, побутна го по широкия гръден кош, който се извисяваше така близо до нея. Като събра цялото си бабаитство, което не знаеше, че притежава, тя изрече с плътен глас: *Изчезвай*.

Очите му се разшириха. Усмивка пропълзя по устните му.

— Приятно докосване — ласкаво промълви той, но поне се отдръпна една–две крачки, докато продължаваше да я наблюдава със същия преценяващ поглед.

Този път Пенелопа не си позволи сексапилните му очи и интересът ѝ към него, да я отвлекат в света на фантазиите.

— Ако пак започнете да ме следите, ще се обадя в полицията.

Той само се усмихна в отговор и това я разгневи силно.

— Не вярвате ли, че ще го направя?

Чантичката на Пенелопа затанцува леко и на нея ѝ се прииска въобще, ама въобще да не е отивала да пазарува в Потъри Делит този ден. Ако си беше останала у дома и беше работила над купчината

документи, натъпкани в куфарчето ѝ, със сигурност нямаше да се срещне с този досаден мъж и никога не би откраднала от магазина деспотичната и властна загадъчна жена, висока шест инча.

— Вие сте новодошла в града, нали?

— Питате ме вече за втори път.

Пенелопа откъсна поглед от очите на мъжа и се огледа. Тротоарът, където стояха, беше недалеч от Канал стрийт, главна артерия, която започваше от река Мисисипи и свършваше до все още непознати за нея места, но за които знаеше, че стигат до гробищата, друга забележителност на Ню Орлийнс.

Около тях се шляеха туристи, облечени с тениски и къси панталони, някои от тях пиеха минерална вода, а други си сръбваха в пластмасови чашки от червените черешови алкохолни питиета за освежаване, наречени ураган. Ню Орлийнс, град на удоволствия и страсти, не беше място, в което тя да се вписва съвсем естествено, но все пак я подразни мисълта, че така очевидно изглежда не на място тук.

— Полицията в този град не си губи времето да се занимава с оплаквания като вашето — провлече мъжът лениво и сянка помрачи очите му. — Има си достатъчно истински проблеми.

— Благодаря за разясненията по гражданския кодекс, наистина сте прав. Вие не сте проблем. Вие просто сте натрапник. А сега се махайте! — Тя се завъртя на пети и си тръгна.

Една пресечка по-нататък пот се лееше от нея като от фонтана в Гранд парк в родния ѝ град. Дори летните горещини на Чикаго, обременени и с висока влажност, не я бяха подготвили за сауната на Ню Орлийнс. Тротоарът се разлюля и затанцува пред очите ѝ. Тя стисна чантичката си, трудно беше да я задържи заради тежестта ѝ и смешното поведение на госпожа Мерлин, която скачаше вътре. Пенелопа се зачуди дали човек може да припадне от горещина.

Не ѝ трябваше много време, за да разбере. Обля я нова разтърсваща гореща вълна, толкова силна, че тя като че ли почувства леденостуден душ да се излива върху тялото ѝ. Би трябвало да извика за помощ, но след всичкото това говорене, шляене, и освен това не беше хапвала и пийвала вода от доста време, Пенелопа не успя да реагира достатъчно бързо.

Тя дочу *Господи, падаме!* от чантата си, докато тротоарът започна стремително да се приближава към лицето ѝ.

Тони нямаше намерение днес да я преследва повече. Дързостта, с която му нареди да се маха, му повлия така, както едно *Моля ви, вървете си*, което не би му въздействало, достигна до него заради начина, който разкриваше чисто мъжка реакция.

Тъй като забеляза още веднъж нещо, което противоречеше на благопристойния ѝ външен вид, на Тони му се прииска да научи повече за дамата крадец. Затова, когато жената тръгна, той се помая, след това я последва по Канал стрийт.

Ето защо видя как тя се олюлява и залита. Бързо се спусна напред.

Успя да я хване навреме, преди главата и да се хласне в тротоара и да се пукне като диня на Четвърти юли<sup>[1]</sup>.

Докато Тони я спасяваше от едно наистина опасно падане, усети, че тялото ѝ е меко и заоблено.

И *сгорещено*. Капчици пот покриваха лицето ѝ и се стичаха на струйки надолу. С едната си ръка той поглади влажната ѝ буза. Все още не си беше отворила очите.

— По дяволите, глупаче — промърмори той, докато се пресягаше под брадичката ѝ за горното копче на блузата. Вече беше разкопчал първото и започна да откопчава второто, когато клепачите ѝ потрепнаха и отвори очите си.

Тя се вторачи в лицето му и Тони видя уязвимост, която не беше забелязал преди. Как можеше такава жена да общува с Хинсън? Не разпознава ли злото, което се крие под излъсканата външност?

Той си пъкна пръста в отворилия се процеп на блузката, за да откопчае третото копче.

Ръката ѝ сграбчи китката му. Изненадващо силна, приятно гладка и мека. Преди той да успее да си помисли по-дълго за това, тя започна да се бори с него и изсъска с ядосан глас:

— Какво си мислите, че правите?

— Охлаждам ви — поясни той, без да я пуска, после я пренесе няколко крачки до покритата автобусна спирка и я постави на пейката.

Няколко души, чакащи в сянката, хвърлиха поглед към тях, но не проявиха голямо любопитство.

Във Френския квартал мъж, който носи жена, не беше гледка, предизвикваща коментари.

Но за Пенелопа, Тони бе готов да се обзаложи, това беше значимо ново приключение. Гледаше го бдително, докато я поставяше на пейката, почти като с очакване да я сграбчи отново. Стегнатата ѝ в кок коса, забеляза той, се беше разхлабила и една влажна къдрица се спускаше надолу към врата ѝ. След очевидно кратка вътрешна борба тя промълви тихо:

— Беше много мило от ваша страна да ме задържите, за да не си счупя главата на тротоара.

— Бих направил същото, за който и да е непознат на улицата — отговори той.

Мило от негова страна? Едва ли. Искаше да я запази жива и да я използва хубавичко, за да се добере до Хинсън. Ако само знаеше неговите планове, сигурно щеше да предпочете пукната глава и откарване до Благотворителната болница. Раздразнен от приветливото изражение, което се прокрадна по лицето ѝ, той се отдръпна настрани и промърмори:

— Ще ви намеря такси.

Тя се изправи.

— Няма нужда...

Той бързо се озова пак до нея, преди тя да се смъкне на пейката.

— Нямате нужда от такси, а? Нямате нужда от помощ? Нямате нужда...

— От вас — Пенелопа нацупи устни. — Нямам нужда от вас. Ако настоявате, ще взема такси, но после искам да си тръгнете.

Той кимна. Нека си мисли, че може да постигне своето. Винаги има утре.

За нейно облекчение той не започна да спори, а отстъпи към улицата, за да помахна на някое такси. Отпаднала и свита на пейката, заобиколена от хора, които без съмнение смятаха, че е поредната туристка, която не може да носи алкохол, на Пенелопа ѝ се искаше да е на всяко друго място, но не и да седи тук. И в това замаяно състояние. Никак не искаше да спори с този мъж. Можеше да почака, докато стане достатъчно силна, за да победи.

Мисълта я жегна. *Аз няма да го видя отново* — каза си тя на глас с много уверен тон.

От чантичката ѝ долетя звукът на един кисел гласец: *Не му го казвай, докато не викне таксито. Тук става по-горещо от ада!*

Ооо... Пенелопа отвори капака на чантата си, за да влезе малко въздух вътре. *По-добре ли е?*

Госпожа Мерлин развя полите си и измърмори:

— Господин Гото ме предупреди.

Пенелопа искаше да знае кой е господин Гото, но мъжът до нея вече се беше отдръпнал, зяпаше я, а след това се дръпна още по-далеч. Явно хората на спирката я мислеха за луда.

Искаше ѝ се да е у дома, в хладния си апартамент, в който не настъпваха усложнения. Пенелопа погледна към своя спасител-мъчител, като се чудеше колко ли време ще му трябва, за да ѝ спре такси. След това го видя да измъква от джоба на късите си панталони телефон. Мъжът трябва да е бойскаут.

Вадички пот се стичаха надолу по шията, събираха се под сутиена ѝ и той прилепваше към кожата, така че ѝ ставаше още по-трудно да диша. Тя се огледа крадешком и опита да отдели сутиена от сгорещеното си тяло.

Не трябваше да напуска Чикаго.

Тази мисъл я прониза.

*Не* — изрече тя и отпусна ръка. По-добре да получи сърдечен удар, по-добре да се излага с глупави припадания на обществени места, отколкото да остава в Чикаго.

Тук поне ѝ се предлагаше шанс за нов живот.

Мъчителят ѝ се върна и протегна ръка. След нейното колебание я прихвана и я изправи на крака.

Докосването му я изненада. Толкова нежно, въпреки че я вдигна сякаш тя тежеше не повече от празна кутия за папки.

Беше си сложил тъмни очила. Разочарована, че е скрил тези свои хипнотизиращи очи, но също и доволна, Пенелопа се освободи от подкрепата му, преди да се почувства напълно стабилна. Неволно протегна отново ръка.

Той се засмя, но я хвана и при допира ги обля нова вълна удоволствие. За щастие мъжът я пусна, преди тя пак да се изложи, и кимна с глава към таксито, което беше отбило до бордюра.



— Най-малкото, което мога да направя, е да ви благодаря — каза Пенелопа.

Той се засмя отново, сбърчи вежди и това заличи всички думи на благодарност, които се въртяха в главата ѝ.

— Ооо, ще имате възможност да ми благодарите — отговори той и отвори вратата на таксито.

— Е, вие сте... Вие сте невъзможен! — Тя скочи в таксито и сграбчи дръжката на вратата.

Той плавно затвори вратата, като не ѝ даде възможност да изпита удовлетворение от затръшването ѝ.

Таксито потегли напред.

Пенелопа обърна глава назад. Той стоеше там, с леко разтворени крака, като моряк в открито море, и се усмихваше.

Не само че беше невъзможен, помисли си Пенелопа, докато се обръщаше, за да отговори на въпроса на шофьора какъв е адресът, но дори не знаеше името му.

Бяха минали около две пресечки, когато Пенелопа видя дамската си чанта да се размърдва и дочу шумолене.

*Госпожа Мерлин!*

Пенелопа мъничко се бе надявала да си е измислила цялата случка в магазина и общителния глас на автобусната спирка.

— Имаш ли нещо против?

Този глас, толкова силен и настоятелен, въпреки миниатюрната си собственичка, ясно долетя до ушите ѝ. Това наистина не беше плод на въображението ѝ!

Тя погледна към шофьора на таксито, но той изглеждаше погълнат от спортните страници на вестника, подпрян непосредствено до волана. Обикновено Пенелопа би го нахокала за подобно нещо, но днес нарушението почти не ѝ направи впечатление.

*Шит* — прошепна тя, като се наведе над чантичката си и надникна вътре. Радиото, нагласено на някаква джаз станция, гърмеше толкова силно, че шофьорът едва ли можеше да я чуе, но тя нямаше желание да привлича вниманието му.

Госпожа Мерлин се изкачи върху портфейла ѝ с ръце на кръста и извително изражение на лицето. За първи път Пенелопа забеляза, че мънички очилца бяха кацнали на носа на фигурката. Косата ѝ, огнено

оранжево-червена със сребристи нишки, се бе разрошила така, че откриваше ушите, върху които трептяха червени и зелени камъчета.

— Мълчаливото страдание никога не е било в стила ми. Не ме разбирай погрешно, скъпа. Високо ценя освобождаването си, но искам да ти кажа, че автомобилите за спешни случаи возят по-меко, отколкото ти и твоята клатушкаща чанта.

— Ами като че ли припаднах нарочно...

— Тъй като тук е ужасно горещо, аз имам нужда от малко свеж въздух. — Госпожа Мерлин я погледна с надежда в очите. — Ще ме извадиш ли?

Пенелопа погледна към шофьора. *Не е възможно точно сега.*

Госпожа Мерлин поклати мъничкия си показалец и Пенелопа се почувства смърнена, както някога в директорския кабинет на началното училище.

— Никога не казвай, че нещо не е възможно да се направи.

— Но има някои неща, които...

— Какъв е този мой късмет да попадна в лапите на адвокатка! Винаги ще намери някакъв аргумент в отговор — процеди госпожа Мерлин и докосна с показалците си първо устните, а после слепоочията си. — Обещавам на богинята на огъня и светлината, че ако ми помогне да се измъкна от тази бъркотия, ще внимавам в бъдеще.

*Богиня на огъня и светлината?* Пенелопа се засмя малко истерично.

— Само невежият се смее пред неизвестното — промълви тихо госпожа Мерлин.

Пенелопа стисна устни. Взираше се в чантичката си. Каза бавно:

— Знаеш ли, ти си абсолютно права за това. Извинявам се.

— Чудесно. Сега мога ли да изляза оттук?

Пенелопа въздъхна дълбоко. Бръкна в чантичката си и протегна два пръста. Госпожа Мерлин се изкачи доста чевръсто, след това се настани на дланта ѝ, като все още стискаше дългата кафява пръчка.

Пенелопа измери дребничката жена с поглед и реши, че тя е висока колкото кутия от газирана вода. Постави я на седалката до чантичката си и погледна към шофьора, за да се увери, че е все така задълбочен в спортните страници.

Госпожа Мерлин бухна полите на кафтана си и оправи дъгоцветната си коса.

— Благодаря много. Между другото, как се казваш, скъпа?

— Пенелопа Фийлдс.

— Ааа, Пенелопа<sup>[2]</sup>. И какво тъчеш днес?

Пенелопа беше чувала тази отпратка към тъкането хиляди пъти досега, тъй като на хората им доставяше удоволствие да я питат дали е кръстена на древногръцката Пенелопа, която прекарала години наред в тъкане на одежди, докато съпругът ѝ Одисей странствал.

Истината е, че майка ѝ била решена да я отличи от тълпата още със самото раждане. Избрала името просто защото беше необичайно. Като осъзна, че не бе отговорила гласно на въпроса на жената, Пенелопа каза:

— Мисля си, че днес втъквам малко приключение в своя живот.

Госпожа Мерлин се усмихна:

— Може би съдбата не те удовлетворява точно сега, но един ден сигурно и това ще стане. Винаги обичам да казвам, че събитията имат своите основателни причини да се случат, въпреки че аз съм изумена какво точно сбърках този път.

— Сбъркала си?

Госпожа Мерлин прехапа устни и потупа бузата си с показалец.

— Работех по едно заклинание за Рамона. Тя е много симпатична и живее недалеч от мен, но жената няма и капчица здрав разум. Беше си навлякла неприятности със служителя, който събира данъци, и аз само се опитах да ѝ помогна.

Пенелопа кимна, но се зачуди как би могла да помогне госпожа Мерлин.

Почти като в отговор мъничката жена махна небрежно с ръка:

— Аз горя свещи — поясни тя, като че ли това отговаряше на всеки възможен въпрос, който Пенелопа би задала.

— Свещи?

— Да. — Госпожа Мерлин престана да говори, но продължи да потупва бузата си и след това започна да си мърмори нещо.

Пенелопа с облекчение видя таксито да завива към нейния блок в Уеърхаус Дистрикт. Не само че беше откраднала стока от магазин, фантазирала прекалено много и се беше изложила пред *Мъжа със*

*страстните очи*, но беше и обременена с мъничка женица, която без съмнение беше напълно побъркана.

Колко по-прост щеше да бъде животът ѝ, ако беше отишла в кантората, както правеше всяка събота.

Таксито спря. Пенелопа бързо посочи към чантичката си и с леко поклащане на главата госпожа Мерлин скочи вътре. Пенелопа плати и се запъти към някогашния склад за памук, който беше преустроен в жилищна сграда и в който се намираше нейният апартамент.

Обичаше хубавото дърво и усещането, че времето е уловено и подмладено чрез прекрасната реставрация на старата сграда. Винаги, още с първата крачка вътре, тя се чувстваше щастлива, че е поела риска и се е преместила в Ню Орлийнс.

А сега, като влезе вътре с госпожа Мерлин, която си мърмореше нещо под носа в чантичката ѝ, Пенелопа се усмихна и разбра, че се радва, че не е отишла в кантората.

*Приключения, ето ме идвам* — каза тя и натисна бутона на асансьора.

---

[1] Националният празник на САЩ — Б.пр. ↑

[2] Пенелопа — съпруга на Одисей, чакала го цели 20 години, въпреки множеството женихи, които се надпреварвали за ръката ѝ. Отклонявала ги под предлог, че иска да изтъче саван. Но платното, което изтъкавала денем, разтъкавала нощем. Робинята ѝ я издала. Тогава Пенелопа обявила, че ще се омъжи за жениха, който обтегне лъка на Одисей. Никой не можел, освен предрешения в просяшки дрехи Одисей, който вече се е завърнал. Пенелопа е символ на съпругеска вяроност и женско благородство. — Б.пр. ↑

## 4.

— Не е лошо местенце — одобри госпожа Мерлин, докато се оглеждаше наоколо, разположена върху дъбовата малка масичка, покрита със стъкло. — Малко безлично, може би.

— На мен ми харесва — възрази Пенелопа, разкъсвана между раздразнението и развеселеността към тази жена, която сама нахлу в живота ѝ, а после започна да критикува стила ѝ на украсяване. Пенелопа взе апартамента в сегашния му вид от един архитект, който бързаше за новото си назначение в Италия.

— Винаги съм смятала, че оригиналните идеи са много важни — отбеляза госпожа Мерлин. След това хвана пръчицата, която влачеше наоколо, и я използва, за да скочи с грациозно движение на пода. Там тя оправи кафтана си, приглади косата и мушна пръчицата под мишница.

— Какво е това нещо и как действа? — Пенелопа смяташе да зададе въпроса за пръчицата по-рано, но тогава ѝ се бе сторило прекалено любопитстване.

— Тамян — отговори госпожа Мерлин, като нагласи очилата си на носа и загледа адвокатката с поглед, който показваше, че я мисли за изостанала. — Използва се за палене на свещи в магьосничеството, но сега, като споменаващ, всъщност аз нямам представа как се прави. Ценни масла и дървесна каша, предполагам.

— Как я използваш, за да се движиш с нея?

Госпожа Мерлин бързо премина през всекидневната, чийто широк свод водеше към кухнята, и скочи на кухненския плот.

— Откъде да знам? — каза тя. — Но когато богинята има грижата, аз не задавам въпроси. Хубава кухня — добави тя, оглеждайки се наоколо.

Като предположи, че няма да получи недвусмислен отговор от своята посетителка, и като реши да ѝ даде време, за да завърши оглеждането и оценяването на апартамента, Пенелопа отиде в спалнята, за да смени мокасините с чифт удобни домашни чехли.

Чехлите бяха под леглото. Докато изхлузваше обувките си, тя си припомни как *Мъжът със страстните очи* я вдигна и понесе без всякакво усилие. Краката ѝ не опираха в тротоара, докато той я носеше, полюлявайки я в ръце.

Пенелопа се наведе до леглото и мислите ѝ се върнаха към усещането за нейното тяло, притиснато към неговото. Тя въздъхна, мислейки колко непреодолимо силен беше, колко героично я спаси. Дори Раул, любовникът от фантазиите ѝ, не би могъл да свърши подобна работа.

Пенелопа знаеше, че трябва да отиде при дребничката жена, която сега оглежда кухнята ѝ като брокер, дошъл да наддава за апартамента, но не можеше да помръдне, тъй като изпитваше странно вълнуващ изблик на чисто физически реакции.

*Кой е този мъж?* — прошепна тя, докато си обуваше чехлите разсеяно. Защо ме следи? Постави ръка на бедрото си. Като чертаеше цифрата осем с пръсти, се запита: — *Защо се занимава с мен?*

От цялото си сърце искаше да отговори на този въпрос така, че да си достави радост, но адвокатката беше прекалено здравомислеща, прекалено честна. Той искаше нещо от нея, от Пенелопа Сю Фийлдс, и не женствеността ѝ го примамваше. Може би имаше проблеми с данъците? Може би имаше нужда от адвокат и не знаеше как да поиска от съда препращане към оторизирана инстанция? Може би я бъркаше с някого?

Със сигурност, помисли си Пенелопа, като плъзгаше ръце по стройните си бедра, мъжът не искаше това, което тя, изненадващо и яростно, желаше той да поиска.

*Нея.*

Пенелопа Сю Фийлдс, последното момиче в класа, избрано за софтбоул, първото, посочено от учителя да прочете домашното си.

Пенелопа Сю Фийлдс, изключително добър адвокат, който един ден, ако продължава да се развива така, може да си постави за цел федералния съдийски пост.

Федералните съдии оставаха на поста си за цял живот.

Старите моми — също.

Тя въздъхна и се отдалечи от леглото. Най-добре е да се върне в настоящето, да се върне при госпожа Мерлин, колкото и нереална да изглеждаше точно сега тази нейна гостенка. Скоро ще пристигне

Дейвид, а до този момент Пенелопа беше пренебрегнала подготовката и не беше направила и едно лакомство от великолепната вечеря, която въображението ѝ рисуваше тази сутрин.

Тази сутрин, която ѝ се струваше седмици, дори години назад във времето. Тази сутрин, когато се беше концентрирала върху донесената у дома служебна работа, а след това се беше възнаградила с едно късно следобедно пазаруване в магазина за домашни потреби Потъри Делит.

— Чудя се — гласът на госпожа Мерлин се чу удивително високо и надалеч — дали нямаш нещо за закуска за една гладна жена?

При тези думи на гостенката Пенелопа забързано излезе от спалнята.

— Да си призная — заговори тя, — трудно ми е да повярвам, че си истинска, иначе, уверявам те, щях да ти предложа нещо за хапване веднага щом влязохме.

Госпожа Мерлин скръсти ръце пред гърдите си и втречено загледа Пенелопа:

— Да ти приличам на плод на твоето въображение?

Пенелопа помисли за хората, които населяваха света на фантазиите ѝ, и почувства как се изчервява.

— Ами-и — заекна тя.

— Няма значение — прекъсна я госпожа Мерлин. — Няма нужда от хипотетични въпроси. Особено когато гладът ми е съвсем определено реален. Мечтая си за нещо със скариди или раци, а може би за джамбалая<sup>[1]</sup>. Да, джамбалая би било чудесно. Ти знаеш как се готви, нали?

Джамбалая? Как пък не! Тънки палачинки и други деликатеси, подправени с най-разнообразни сосове от бешамел до бейърнез, ооо, да, за всички тях Пенелопа знаеше рецептите и от сън да я вдигнеш. Но джамбалая?

Малкото месеци, през които живя в Ню Орлийнс, тя работи толкова много на новата си работа, че само веднъж намери време да отиде до Кресънт Сити Фармърс маркет, мечтата на всеки готвач. А той се намираше надолу по същата улица, недалеч от нейния блок. За откриването на загадките на ру и етуфе тя нямаше и минута свободно време.

Но както госпожа Мерлин я беше питала, къде е авантюристичният ѝ дух?

— Джамбалая, абсолютно — промърмори тя, като се почувства измамница, както и в Потъри Целит, когато открадна госпожа Мерлин. С каменно лице добави: — Обаче дадох всичко, което беше останало, на камериерката. Какво ще кажеш за малко шунка?

Госпожа Мерлин направи физиономия, изразяваше мнение, което Пенелопа напълно споделяше, но със съжаление трябваше да си признае, че имаше толкова много вечери, в които се задоволяваше с ордьовър от фризера. Животът ѝ на адвокат не ѝ позволяваше да се прибира рано вечер, за да има време за чревоугодническо готвене. Пенелопа често се чудеше как мъжете и жените, с които работеше, успяваха да поддържат, макар и минимален личен живот. Тя свикна да живее сама и понякога беше полублагодарна за това. Най-малкото не трябваше да жонглира с невъзможното и непостижимото.

Извади две кутии от фризера, после изведнъж се закова на място, полуобърната към микровълновата печка.

*Дейвид!*

Съвсем го забрави, него и вечерята, която беше обещала да даде. Бегъл поглед към часовника ѝ показа, че има по-малко от два часа, преди да ѝ звънне по домофона.

*Гущери и жаби!* — изсъска тя и хвърли шунката обратно във фризера.

— Това да не означава, че ще си легна гладна? — Госпожа Мерлин скочи от плота върху работната маса, на която се режеше месо.

— Всичко е заради този мъж! — Пенелопа започна да се разхожда от кухнята до всекидневната и обратно, като беше благодарна на простора в апартамента си. Едно от предимствата на преустроения склад бяха високите тавани и чувството, че не би могла да бъде затворена или уловена под тежестта на стаята, стените не я притискаха и ограничаваха.

— Мъж? — попита госпожа Мерлин и от тона ѝ стана ясно, че би предпочела да говори за храна, а не за мъже.

Ако очите ѝ бяха заблестели или ако беше прозвучала като съседка, дошла за поредната клюкарска сесия, Пенелопа вероятно щеше да си замълчи. Но сега не виждаше нищо лошо в това да сподели



неволите си с някого, който нямаше нищо общо с всекидневната ѝ действителност.

— Да, мъж, м-ъ-ж.

Внезапно Пенелопа спря и зяпна дребничката фигурка.

— Много е странно, но аз ти говоря сякаш си истинска, трудно е да осъзная, че си толкова... толкова...

— Малка? Шест и двадесет и пет инча? — Госпожа Мерлин не звучеше хапливо, но Пенелопа реши, че сигурно ѝ е трудно да приеме такъв факт.

— Точно така.

Госпожа Мерлин въздъхна:

— Е, случи се така, че данъчните задължения върху собствеността на Рамона възлизаха на шестстотин двадесет и пет долара.

— Да? — Пенелопа прехапа устни и се зачуди защо изобщо бе поканила Дейвид Хинсън на вечеря.

— Не разбираш ли? Шестстотин двадесет и пет долара някак си се объркаха и станаха шест инча и двадесет и пет мил височина.

Пенелопа въобще не разбираше. А пък тя неслучайно беше първенец в групата си в юридическия факултет, никога не приемаше нелогичното без спор.

— Нещо не успях да разбера какво общо има данъчният дефицит на тази жена с твоята височина.

Госпожа Мерлин си свали очилата. Като повдигна крайчеца на яркия кафтан, тя започна усърдно да ги трие. След доста дълга пауза вдигна поглед:

— Скъпа, на колко си години?

Пенелопа извади домакинския комбайн от кухненския шкаф.

— Защо?

Мерлин отново постави очилцата на носа си и обясни:

— Защото ми се струва, че вече си достатъчно голяма и е време да научиш няколко урока от живота.

Боже мой, колко самонадеяна беше госпожа Мерлин! Пенелопа се обърна и започна да рови в хладилника. Салата Цезар<sup>[2]</sup>, която да носи нейния почерк.

Ордьовърът не трябва да бъде сложен, иначе няма да има време да си вземе душ и да се преоблече. Дейвид Хинсън винаги изглеждаше

безупречно облечен и тя по-скоро би поръчала пица, отколкото да го остави да я види с тези мърляви дрехи.

С пълни ръце постави продуктите за вечерята на плота.

— Какви уроци?

Госпожа Мерлин започна да изброява, като свиваше пръстите на дясната си ръка:

— Страх от приключения, избягване на съвсем очевидни факти и... — Тя замълча и се огледа наоколо. — След като поогледах тази къща, трябва да добавя, че ти избягваш и емоционалното обвързване. Тук просто няма уют на дом.

Пенелопа изтърси брашно в купата на домакинския комбайн, после сложи яйца и вода и попита:

— И как точно стигна до това заключение?

Госпожа Мерлин посочи към хладилника. Пенелопа си събираше магнити и обичаше да ги поставя там.

— Какво му има на хладилника?

— О, нищо — промърмори дребничката жена, като размаха ръка сякаш беше вълшебна пръчица. — Това, което не виждам на него, ми показва какво ти липсва в живота. Моят хладилник например е облепен с рисунки на внуците ми.

Пенелопа сложи вода без дори да премери количеството. Думите на госпожа Мерлин вече не ѝ се струваха толкова забавни, може би защото улучиха целта си много точно.

— Е, няма значение — продължи гостенката. — Прекалено гладна съм, за да опитвам да помагам на някой друг. Освен това виж в каква бъркотия ме забърка последното ми добро дело.

— Веднага щом забъркам тестото, ще направя предястието. Под добро дело вероятно имаш предвид помощта, която си оказала на своята съседка при разрешаване на проблема с данъците.

— Точно така.

— Хмм.

Пенелопа не обичаше да проявява неучтивост, но все пак не можеше да не се учуди на самоизмамата на тази жена. Мисълта я накара да се засмее на глас. Дали тя самата не страдаше от самоизмама?

— Трябва да престана да си представям неща, които не съществуват — измърмори си Пенелопа под носа, а на госпожа

Мерлин обясни: — Много по-разумно е някой, който има проблем с данъците, да се консултира с адвокат като мен, а не да се опитва да измисля мними решения.

А на теб и твоето фантазиране нека това да бъде за урок, каза си тя. Вместо да се криеш от живота със своя въображаем любовник Раул, по-добре се отпусни. Позволи на Дейвид да те целуне следващия път, когато опита.

— Ти си адвокат, който се занимава с данъци! — Госпожа Мерлин се плесна по челото.

— Вече ти казах, че съм адвокат — отговори Пенелопа, като се помъчи да си спомни разговорите с госпожа Мерлин и се чудеше защо тя реагира сега така драматично.

— Но данъчен адвокат! Това обяснява всичко!

Госпожа Мерлин седна върху една готварска книга, подпря брадичката си с ръка и започна да рисува с показалчето на скута си.

Този път Пенелопа просто изчака за обяснението.

— Използвах тревистозелено и хром и тинктура от теменужка, но вероятно не е трябвало да прибавям розово. О, да, ооо, да, какво мислех? — Тя започна да кърши ръце.

— За какво говориш? — На Пенелопа не ѝ хареса, че вниманието ѝ е така приковано.

— Магия със свещи. — Госпожа Мерлин я погледна така, сякаш тя е едно много сладко, но не съвсем умно дете. — Това е древен и положителен начин да се повикат всемирните сили, за да подпомогнат пътуването ни през пространството и времето.

— Аха. — Пенелопа скръсти ръце на гърдите си и така наръси с брашно вече изцапаната си блуза. — И предполагам, че преди да изгориш последната си свещ, ти си била едно наистина симпатично бабче с благороден произход, високо около... пет фута и четири инча<sup>[3]</sup>.

— Пет фута и четири и половина инча. И наистина съм баба — госпожа Мерлин вдигна ръце към тавана. — Признавам, че разбирам малко от магьосничество със свещи, но все още има някои неща, които трябва да науча.

— Ти си обикновено пет фута и четири и половина инча? — Пенелопа се концентрира на въпроса за височината, като се опита да пренебрегне споменаването на магьосничество.

— И скоро пак ще бъда. Съвсем скоро. — Госпожа Мерлин подскочи нагоре. — Опасявам се, че ще ми е нужна малко помощ. От теб.

Пенелопа се дръпна назад:

— О, не! Не ме въвличай в това.

Тя избра две чинии за салатата, две купи за основното ястие и ги занесе на масата. После заяви категорично:

— Да те открадна от магазина ми беше повече от достатъчно. Сърцето ми се качи в гърлото, когато продавачката ми извика.

Пенелопа нареди чиниите и се върна до кухненския плот.

— О, пфю! Както споменах, въобще нямаш авантюристичен дух.

— Авантюра, а след нея престъпление.

— Така е. Но ние вече решихме, че аз съм толкова притежание на магазина, колкото и ти. Ерго, вие, адвокатите, не казвате ли така — тя погледна нагоре с лукава усмивка, — ти не си откраднала нищо от магазина.

Странно успокоена от тази логика, Пенелопа се върна към приготвянето на вечерята, въпреки че сега най-малко ѝ се искаше да забавлява някой гост. Чаровен, внимателен и несъмнено красив, Дейвид привлече вниманието ѝ с постоянното си, все пак почтително, ухажване през последния месец и половина. Но странно, тя не се вълнуваше от предстоящото му посещение в нейния апартамент, така както и не почувства магията на вечерята в неговия дом.

Е, ако беше *Мъжът със страстните очи*...

— Спри — каза Пенелопа.

— Само се опитвам да обясня как заклинанието се обърка.

— О, не ти. Аз наистина искам да зная как се случи така, че ти попадна в моята кухня.

— Ами поне си любопитна. Това е добър знак при развиването на приключенски дух.

Пенелопа си помисли за необузданите си фантазии, как все често излизаха извън контрол.

— Трябва да знаеш, че имам авантюристичен дух. Просто го държа под ключ.

Госпожа Мерлин поклати глава:

— По-добре го освободи. Знаеш ли, някога много отдавна, преди повече години, отколкото бих могла да преброя, и аз бях боязлива.

Опитвах се да върша само правилни неща, членувах в обществена организация и готвех спагети за църковните вечери. Но за мой късмет баба ми дойде да живее с нас.

— Предполагам, че баба ти е била магьосница, която е правила магии със свещи.

Малката главица кимна:

— Най-добрата на света. Майка ми също живееше с нас и беше твърдо против баба да ме учи на каквото и да е, свързано с магьосничество. Бяхме четиринадесет и живеехме в голяма къща вляво от Бастион и Еспланада — продължи госпожа Мерлин. — Какви дни! Само дето аз вършех работата и на другите. Но след като баба пристъпи към преподаването на магьосническото изкуство, започнах да карам всички да си изпълняват своите задачи. Защо трябва аз да мия съдовете, като мога да науча магията за излекуване на сenna хрема, как цветовете на свещите лекуват разбито сърце, как преливането на цветовете на дъгата носи финансов успех?

— Защо наистина? — Любовта към фантазиите у Пенелопа надделя, докато слушаше дребничката жена. Кой не би предпочел да лекува болни и да вие любовни венци, вместо да мие съдове? Тя си представи жената в действителен ръст, облечена с развят кафтан, да провежда съдебно заседание на широката веранда на един от елегантните домове на Ню Орлийнс.

Вероятно щеше да е онзи вълшебен час между залеза и тъмнината, когато залязващото слънце целува облаците с огнен език. И дори когато пламъците се издигат в небесата, огънчетата на свещите на госпожа Мерлин ще сграбчат и ще въздигнат своите настоятелни молби до загадъчните сили, които тя призоваваше.

Пенелопа се унесе в блянове, но гласът на гостенката ѝ я прекъсна:

— Е, има подобрение.

Пенелопа рязко се върна към реалността на своята кухня.

— Излъчването ти се промени напълно — доволно заяви госпожа Мерлин. — То ти отива много, много повече, отколкото мрачната броня, която носиш през повечето време.

— Ами променено! — Пенелопа се обърна, за да довърши ордьовъра, след това смеси съставките за соса Алфредо, който реши да сервира. Не искаше да срещне погледа на малката магьосница, не

искаше да признае, че докато беше изпаднала в транс, жената видя една различна Пенелопа.

Фантазирането е лош навик, който трябваше да преодолее; използван през самотните ѝ детски години начин да оцелее, който все още не бе надраснала. Сега тя стоеше здраво стъпила на пода на кухнята и възнамеряваше да остане там.

Госпожа Мерлин отново бе започнала да си мърмори.

Докато стържеше сирене пармезан, Пенелопа се чудеше колко дълго нейната гостенка възнамерява да остане и каква помощ ще поиска, за да може да си тръгне.

Тъкмо отвори уста да попита и се чу звънецът на домофона.

*Макарони и салфетки!* — Пенелопа хвърли светкавичен поглед към часовника. Да не би да беше казала на Дейвид седем, а не осем часа?

Госпожа Мерлин престана да си мърмори и попита:

— Това да не е мъжът проблем?

— Дейвид? — избъбри Пенелопа. Избърса ръце с кърпа. Докато отиваше да натисне бутона за отваряне на външната врата на блока, добави: — Не, Дейвид не е моят мъж проблем.

— О?

Пенелопа се обади по домофона:

— Дейвид?

Уличното движение заглуши отговора му. Пенелопа сви рамене и натисна бутона за отваряне на входната врата. На госпожа Мерлин отговори:

— Има един друг мъж. Мисля за него като за *Мъжа със страстните очи*.

— Аха.

Пенелопа леко се изчерви.

— Зная, че е глупаво име, но ако го видиш, ще разбереш какво точно ме вдъхнови, за да го наричам така.

— А как му е истинското име?

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че не зная?

Госпожа Мерлин въобще не изглеждаше изненадана.

— О, не! — извика Пенелопа и сграбчи крачола на панталона си. — Само ме погледни. Дори не съм се преоблякла. Косата ми е ужасна.

Разпусна малкото коса, все още останала в добре сресаната сутринта френска плитка, и тя се разпиля по раменете ѝ.

— Ако този мъж наистина държи на теб, пет пари няма да дава как изглеждаш.

— О, това не е вярно! Мъжете винаги се интересуват как изглеждаш — възрази Пенелопа. Спомни си за момчетата, които я пренебрегваха в гимназията, благопристойната Пенелопа, облечена в конфекция от базара на църквата. — Сега би ли...

Думите ѝ преминаха в смях:

— Щях да те помоля да отвориш вратата!

— Не виждам какво толкова смешно има в това.

— Ами никога не бих могла да обясня на Дейвид коя си ти! — Пенелопа се огледа наоколо, после грабна готварската книга, на която седеше госпожа Мерлин. — Наистина съжалявам, зная, че умираш от глад, но ще трябва да прекараш няколко часа в спалнята. Ще изчакаш, нали?

С едната ръка малката магьосница стисна пръчицата си, с другата ръба на готварската книга, докато Пенелопа я отнасяше от кухнята.

— Ти наистина нищо не разбираш от южняшко гостоприемство. Добре, че съм тук да ти помогна да научиш едно-две неща за добрите маниери.

— Утре — обеща Пенелопа и постави гостенката си на леглото. Сложи дистанционното за телевизора до нея. — Имам кабелна телевизия, но моля те, не увеличавай много звука. — След това затвори вратата зад себе си.

---

[1] Джамбалая — пикантно ястие, приготвено от ориз и скариди или ориз и крехко пилешко месо. — Б.пр. ↑

[2] Салата Цезар — салата от маруля, аншоа, рожко яйце, препечен хляб с чесън, лимонов сок и настъргано сирене. — Б.пр. ↑

[3] Единици за дължина. 1 фут = 30,48 см, 1 инч = 25,4 мм — Б.пр. ↑

## 5.

Почукването на вратата се чу, преди Пенелопа да успее да се приготви. Мисълта, че Дейвид ще я види с разрешена коса, с измачкана и изцапана с пот и брашно блуза, с влажен колан на панталоните, я потисна. Въпреки че не го беше взела присърце, трябваше да признае, че ѝ бе приятно вниманието, което ѝ оказваше адвокатът. Но толкова изряден мъж като Дейвид Хинсън без съмнение щеше да бъде отблъснат като я види в това състояние.

Тя въздъхна, после настръхна като чу ново почукване на вратата, този път силно и нетърпеливо.

— Идвам.

Е, заслужаваше да я види в каквото и да е състояние, след като пристига почти час по-рано. Пенелопа наклони предизвикателно глава, разпиля косата си по раменете и рязко отвори вратата.

— Колко ху... — Поздравът замря в гърлото ѝ.

*Мъжът със страстните очи* стоеше на прага ѝ, извисяваше се над нея и в същото време гледаше с мързелив, небрежен поглед, който тя намираще за смайващо секси.

— ... хубава сте! — довърши той нейното изречение.

Пенелопа го погледна гневно:

— Дойдохте тук, за да ме унижавате ли?

Очите му се разшириха от изненада:

— Що за въпрос е това?

Пенелопа премести поглед и посочи към себе си.

— Чуйте се, казвате ми, че съм хубава, а аз съм съвсем раздърпана. Защо сте дошъл? — Гласът ѝ се извиси. — И как всъщност влязохте? Сградата се заключва.

Той намигна и влезе в апартамента.

— Предполагам, че очаквате някого.

Пенелопа се отдръпна назад.

Мъжът пристъпи напред. От мястото си можеше много добре да види масата, подредена за двама. Очите му потъмняха.



— Разбирам, че е мъж.

Пенелопа замълча.

Той свъси вежди.

— Очевидно гостът е някой, който нямате нищо против да ви види au naturel, или раздърпана, както вие се изразихте.

Мъжът вдигна ръка.

Пенелопа затаи дъх. Ще я докосне ли? Очакване, примесено с възмущение. Как смее да влиза в дома ѝ? Как смее да я гледа по този начин? Как смее да спре? После тя се върна към действителността. Вдигна ръце, за да му препречи пътя:

— Ето че пак го правите.

— Го? — Гласът му беше все така небрежен, но я огледа отново така, че кръвта ѝ се разбушува, въпреки най-добрите ѝ намерения да не му позволява да се добере до нея.

— Следите ме — каза тя.

— Не съм виновен за това. — Той продължи да я наблюдава с притворени очи.

Не беше съвсем сигурна, но ѝ се струваше, че косата ѝ привлича вниманието му. Божичко, знаеше, че е разчорлена. Смутена от рошавата си коса, тя вдигна ръце, за да я събере на врата си.

— Недейте — помоли той.

Това не беше молба. В тона му нямаше нито моля, нито благодаря; беше чисто и просто заповед.

Пенелопа се вторачи в него, след това бавно отпусна ръце надолу. Сърцето ѝ започна да бие учестено. Виждаше, че гърдите ѝ се издигат и спускат много по-бързо, отколкото бе прилично. Какво ли си мислеше тя?

Не само дишането ѝ я издаде, но и кръвта се разбушува по-яростно и предизвика пулсиране, което се предаде по тялото ѝ и тя го усети в краката, ръцете и интимните части, които ѝ бе неудобно да спомене дори пред себе си.

Очевидно беше престанала да мисли, действаше импулсивно. Поклати глава, а все още функциониращата част от мозъка ѝ отбеляза, че е пуснала непознат мъж в апартамента си.

Като скръсти ръце на гърдите си, Пенелопа попита с почти нормален глас:

— И защо да не сте виновен, че ме следите?

Докато задаваше въпроса, тя хвърли поглед към вратата на спалнята. Ако този мъж се окаже опасен, госпожа Мерлин със сигурност ще ѝ се притече на помощ. Може да е висока само шест инча, но вероятно ще може да набере 9-1-1<sup>[1]</sup> на телефона до леглото, който, за късмет на миниатюрната госпожа Мерлин, беше с вграден високоговорител.

Ако само я беше нахранила! Доколкото познаваше госпожа Мерлин, Пенелопа подозираше, че с пълен стомах смалената магьосница ще е по-склонна да помогне. Пенелопа знаеше, че и тя самата е по-мила, когато не е гладна.

Внезапно осъзна, че той беше проследил погледа ѝ към вратата на спалнята. Веждите му се извиха въпросително:

— Натоварен ден, а?

Тя се изчерви. Е, нека си мисли, че в спалнята ѝ има скрит мъж. Направи опит да изглежда равнодушна и изрече намусено, като се надяваше думите ѝ да звучат секси:

— О, много.

— Радвам се да разбера, че отново сте на себе си. — Той се запъти към вратата. — И не ви следях. Само се отбих, за да се уверя, че сте се прибрала у дома невредима. Не исках да си мисля, че сте припаднала отново от горещината отпред на стълбите.

Той сви рамене, като че ли не се интересуваше чак толкова, но се бе почувствал задължен, поради някакво чувство за обществена отговорност, да я провери. Хвана топката на вратата, след това изчака малко, почти като че ли я чакаше да каже нещо и да го покани да остане.

Не покана, а раздражение изрази Пенелопа в реакцията си. Ако не е специална жена, не би искала никакво внимание от този мъж.

— Благодаря ви много, както виждате, добре съм.

Погледът му срещна нейния, изгаряйки я с намека в своите тъмни очи.

— О, виждам, че сте повече от добре. Наистина трябва да пускате косата си по-често.

Пенелопа усети как пръстите ѝ се присвиват, чудеше се на наглата дързост на мъжа и на собствената си отзивчивост. Та той разпалваше у нея повече чувства, отколкото който и да е от въображаемите мигове, прекарани с мъжа от бляновете ѝ Раул!

Мъжът се раздвижи. Изчезна любезният човек, дошъл на посещение, продиктувано от морален дълг. Този път се пресегна и зарови ръка в косата ѝ.

— Като водопад — тихо промълви той.

Неочаквано гърлото ѝ пресъхна повече, отколкото преди да припадне на тротоара. Тя облиза устните си и преглътна с мъка.

Той отпусна ръка. Чувственото изражение в очите му се смени със загриженост:

— Все още сте обезводнена.

Пенелопа поклати глава. Не жажда за вода беше причина за нейната реакция.

— Хайде, нека ви наля малко вода. — Той се запъти към кухнята.

Тя го последва. Докато отваряше хладилника за бутилката вода, която държеше там, видя как той огледа кухнята и отвори шкафа с машините, въпреки че тя не успя да разбере как улучи още от първия път.

Като че ли мъжът прочете мислите ѝ, защото се обърна, държеше две чаши в ръка, и се усмихна:

— Най-близо до миялната машина.

Тя се усмихна в отговор и напълни чашите. Беше изненадана, но и доволна, че той се оправя в кухнята, последното нещо, което би очаквала от *Мъжът със страстните очи*.

Пенелопа трудно можеше да повярва, че непознатият от асансьора сега стоеше в кухнята ѝ и се чувства като у дома си; остави бутилката и пусна кубчета лед в чашите.

Той протегна едната чаша към нея и пръстите им леко се докоснаха. Лед и жар се сблъскаха и Пенелопа бързо отдръпна ръката си.

— Пенелопа? — Гласът дойде от антрето, обвинителен тон, изстрелян от Дейвид Хинсън.

— Дейвид? — Пенелопа си помисли, че вратата сигурно е била оставена откритата. Тя си пое дъх, мушна ръката, която все още гореше от докосването на непознатия, в джоба на панталоните и се отдръпна към хладилника, точно когато Дейвид се появи в кухнята, невъзмутим и безупречен в хубав вълнен костюм.

— Вратата ти беше отключена. Ти...

— И долу ли? — *Мъжът със страстните очи* зададе въпроса си провлечено, вперил поглед в Дейвид така, че неспокойствие обзе Пенелопа.

Когато Дейвид забеляза *Мъжа със страстните очи*, спря рязко.

— Охо, не е ли това Олано, момче за всичко в полицията?

— Хинсън — отвърна внимателно мъжът.

Пенелопа поглеждаше ту единия, ту другия мъж. Дейвид бе извил устни така, сякаш намираше присъствието на непознатия за отблъскващо.

А мъжът, който само преди няколко минути замая главата ѝ с небрежното си поведение, сега стоеше безмилостен като анаконда, готов да смачка и унищожи жертвата си.

Докато гледаше как двамата мъже стоят и се взират един в друг, Пенелопа изтръпна. След това разбра, че си е направила много егоистично заключение. Очевидно двамата мъже се познаваха и нямаше капка обич между тях. Те не се мразеха заради нея.

Поне беше научила фамилията на непознатия.

За нейна изненада Дейвид прекоси стаята и я целуна по бузата. Смутена от този собственически жест, тя се отдръпна леко и рече с намерението да намали напрежението:

— Е, момчета, виждам, че сте се срещали.

— Няколко пъти — отговори Дейвид, — но няма да те отегчаваме с подробностите, нали, Олано?

Другият мъж сви рамене и си пийна голяма глътка вода.

— Но аз не знаех, че вие двамата сте приятели — продължи Дейвид и се вторачи в Олано с очи като две късчета син лед.

— Не, не сме — побърза да се намеси Пенелопа.

— По-добре му обяснете — погледна я Олано. — Хинсън е човек, който иска да е наясно с всичко.

Дейвид погледна към Олано, после пак към нея. Тя се почувства хваната в капан, особено когато Дейвид я прегърна и заяви:

— Мислех, че съвсем отскоро си в града и нямаш приятели. Нали така ми каза?

Той придружи въпроса си с усмивка, но Пенелопа усети известно неодобрение, което не разбра. Каза му тези думи само преди няколко седмици, но сега се засегна от предположението му, че не е имала време да се среща с друг, освен с него.

Пенелопа почти можеше да чуе упрека на госпожа Мерлин, че няма авантюристичен дух. Една искра се разгоря, като си спомни годините, в които живееше само с фантазии за емоционално удовлетворение. Като захвърли предпазливостта си, тя измъкна ръката си от Дейвид и хвана Олано. Стисна го лекичко и с кокетен, надяваше се, поглед каза:

— Ами току-що се запознаваме, Дейвид, но мисля, че намерих голям нов приятел... — Пенелопа се запъна за момент. *Хектари и коне*, тя дори не знаеше малкото му име! — в Ню Орлийнс — добави немного уверено.

Този път *Мъжът със страстните очи* сложи ръка на раменете ѝ. При докосването му сякаш я разтърси ток, който липсваше при контакта с Дейвид.

Той проследи извивките на устните ѝ, като разгоря още повече искри у нея. Пенелопа потисна въздишката си. Все пак тя започна тази игра; Олано просто я продължаваше.

Раздразнението пролича в бледите очи на Дейвид и той каза:

— Преди да се обвържеш с новия си приятел, Пенелопа, може би е добре да се поинтересуваш за личността му.

Олано отдръпна ръката си и това я накара да се почувства странно самотна. Той се съгласи:

— Добър съвет.

— Защото мръсни ченгета не подхождат на млади невинни адвокатки — допълни Дейвид.

— Но подхождат на адвокати с мръсотия под ноктите? — предизвикателно попита Олано и още веднъж Пенелопа разбра, че е свидетел на стара вражда между двамата мъже.

Обаче ѝ дойде до гуша.

— Ако вие двамата искате да се карате, можете да си тръгвате — заяви тя, доволна от самоувереността си. — Имах тежък ден, припаднах от изтощение от горещината и най-малко ми се слушат вашите препирни.

Дейвид отвори уста да каже нещо, но после се отказа.

Тони, от мястото си до хладилника, мислено поздрави Пенелопа. Тя се застъпи за Хинсън и го подкрепи. Беше доста сполучливо за жена, уловена между два силни характера. У нея имаше не само скрит огън, но и скрита стомана.

Като че ли за да докаже неговите мисли, Пенелопа го хвана за лакътя и го насочи към вратата.

— Благодаря, че се отбихте — изрече тя отново със специалния си официален тон.

— Всеки път, когато имате нужда — кимна галантно той, като погледна да се увери, че Хинсън все още не е наблизил, — просто се обадете.

Хинсън, разбира се, ги последва и приличаше изключително много на ястреб, който следи жертвата си.

Веднага щом той направи крачка, Пенелопа пусна лакътя му. Явно бе, че иска той да си тръгне, така и трябваше да бъде. Застоя се твърде дълго, а с мъж като Хинсън това можеше да навлече неприятности на Пенелопа. На него просто му се искаше тя да ги изхвърли и двамата по едно и също време.

На вратата той се спря и се обърна към Хинсън:

— Аз и ти се знаем отдавна, но искам да си наясно, че аз наистина видях госпожица Фийлдс днес за първи път, когато припадна в краката ми на Канала.

Хинсън присви очи:

— Така ли? Колко жалко... — Той я прегърна и разроши косата ѝ. — Тя е страхотно момиче.

Пенелопа се усмихна малко сковано.

Тони се зачуди какво намират жените в този мъж. Определено той не би използвал думата момиче за Пенелопа; тя беше толкова женствена.

Една многопластова жена, която би искал да опознае.

— До скоро — кимна Олано, направи крачка, след това се спря. Трениран да вижда и чува и най-тънките признаци на нещо нередно, той долови помръдване откъм вратата на спалнята. Ето — отново се отвори, само с няколко инча, но достатъчно, че да прикове вниманието на Тони, че има някой зад вратата.

Хинсън беше вече хванал топката на вратата, очевидно искаше да остане сам с Пенелопа.

Вместо да покаже, че е разбрал намека, Тони възприе позата на доброто старо момче, облегна се с рамо на касата на вратата и си позволи няколко секунди, за да анализира ситуацията.

Ами ако не бяха сами? Вътре можеше да има натрапник или, а това би било по-сериозно, може би Пенелопа беше скрила друг мъж в спалнята. Тя намекна за нещо подобно преди малко.

Ако Хинсън открие и се разгневи, няма да бъде никак хубаво. Пенелопа нямаше вид на жена, която разиграва мъжете, но пък, напомни си Тони, тя не приличаше и на крадец на дребно.

По дяволите! Тони мразеше да е мъжът, който се опитва да върши добри дела.

Пенелопа пристъпяше от крак на крак, поглеждайки ту към него, ту към Хинсън.

— Преди да тръгна — рече Тони, изпъна се и провери пистолета си, двадесет и втори калибър, който носеше в джоба на панталоните с цвят каки, — мисля, че трябва да ви кажа, че има и някой друг във вашия апартамент.

— Не, няма — троснато отговори Пенелопа.

Тони повдигна вежди при тази нейна защитна реакция. Значи тя знаеше.

Ръката на Хинсън, с която галеше косите на Пенелопа, замръзна. В тялото на другия мъж Тони прочете осъзнаването на опасност, размърда се и освободи ръцете си. С едно бързо движение откопча хубавичкото си сако, забеляза също Тони.

Без съмнение носеше патлак под сако.

— Би ли обяснил?

Дори и сега Хинсън говореше като добре платен адвокат, помисли си Олано, после кимна с глава към спалнята.

— В моя апартамент няма никой друг, освен нас тримата — произнесе твърдо Пенелопа, отстъпи назад, сякаш да защити вратата на спалнята. — И извинете, господин Олано, но единият е излишен.

— Ооо — проточи Тони и се захили на Пенелопа, което само я накара да се отдръпне още повече. В това време охлаби закопчалката на джоба на панталоните.

Хинсън тръгна плътно след Олано към спалнята.

Пенелопа вдигна ръце. *Спрете!* Тони видя как бузите ѝ поруменияха и откри искрици светлина в очите ѝ, които, можеше да се закълне, ги нямаше там преди. Какво криеше тя? Колко пластове измама беше натрупала тази дама?

Хинсън каза провлачено:

— Е, Пенелопа, ами ако крадец се е вмъкнал и се крие в спалнята ти? Ами ако някой отчаян тип е там и ни чака да си тръгнем, за да те изнасили и... — Той показа с ръка отрязване на гърло.

С леко трепереща ръка Пенелопа докосна красивата си шия. Тони видя нервността в движението и разбра, че тя ги лъже.

Спогледа се с Хинсън и кимна. Колкото и странно да беше, тези двама мъже, врагове за цял живот, сега действаха съвместно. Те се втурнаха покрай Пенелопа и с извадени оръжия влетяха в спалнята.

---

[1] Телефонът на полицията в САЩ — Б.пр. ↑



## 6.

Оръжие! Пенелопа се втурна след двамата мъже. Това, че *Мъжът със страстните очи* извади пистолет, не я изненада. Но Дейвид? Толкова не беше в негов стил, че тя не можеше съвсем да възприеме факта, дето той измъкна пистолет, който изглеждаше дори по-голям и по-смъртоносен от този на Олано.

— Вие да не сте мръднали? — Горката госпожа Мерлин! Сърцето ѝ може да се пръсне от страх. Хрумвайки ѝ, че никога няма да може да обясни на семейството на жената, че ще им трябва ковчег шест инча, Пенелопа преглътна истеричен смях.

Бяха отворили широко вратите на дрешника и на банята. Олано пълзеше на колене до леглото. Дейвид беше дръпнал пердетата и проверяваше прозорците, които гледаха към балкона.

Готварската книга и дистанционното лежаха на леглото, където ги беше оставила, но нямаше и следа от миниатюрната госпожа Мерлин. Пенелопа сбърчи вежди и опипа килима с пръстите на домашните си чехли. Дали не си беше въобразила цялата случка? Толкова ли беше изгубила контрол върху света на фантазиите си, че да си измисли женицата и да я проектира в кош с халки за салфетки?

Олано се изправи и я зяпна с изражение, което тя не можеше да разгадае. Дейвид също се бе обърнал и вървеше към нея. Пенелопа започна да отстъпва към вратата на стаята. Не можеха да се гневят на нея. Те бяха тези, които преиграха.

Но ѝ се искаше да не е в стаята. Дейвид, пребледнял и с опасен блясък в очите, тръгна към Олано и каза:

— Доволен си от себе си, нали? Опитваш да се издокараш пред Пенелопа, опитваш се да ѝ покажеш какво напористо и амбициозно ченге беше някога.

Олано, който се занимаваше с пистолета си, дори не го погледна, докато не прибра оръжието обратно в джоба. След това хвърли поглед на Дейвид и заяви:

— Забрави го.

После се обърна към нея и тя изведнъж осъзна с кристална яснота, че не иска Олано да си тръгва.

— По-добре проверка на безопасността, отколкото да съжбяваме по-късно — обяви афористично непознатият, след това вдигна ръка за поздрав и излезе от апартамента.

Излезе от живота ѝ.

Дейвид пхна своя пистолет в сакото и Пенелопа потръпна. Докато вървеше към нея, попита тихо, а суровият тон противоречеше на усмивката, изписана на лицето му:

— Искаш ли да ми кажеш откъде познаваш Тони Олано?

Значи малкото му име беше Тони. Пенелопа го прехвърли няколко пъти в главата си. Хареса го. И отиваше на *Мъжът със страстните очи*.

Дейвид я прегърна и привлече да седне до него на леглото.

Пенелопа се зачуди дали Тони е съкратеното от Антъни. Разбира се, че е така. Антъни Олано. Тя направи гримаса, като си помисли, че ѝ звучи като гангстерско име. Може би затова излъчваше опасност, а пък Дейвид го беше нарекъл бивше ченге.

Допир до рамото ѝ, по-силен от притискане, я върна към реалността. Дейвид не само че я държеше прекалено здраво, за да се почувства удобно, но и седяха върху антиквариата ѝ кувертюра. Тя се опита да се отдръпне, но той я държеше плътно до себе си.

Хинсън повдигна брадичката ѝ и я погледна вторачено по начин, който я накара да се чувства неприятно, като че ли можеше да прочете всяка мисъл, завъртяла се в главата ѝ.

— Олано — продължи той, без да я пуска — е много опасен мъж. Не е човек, с когото жена, особено адвокат като теб, трябва да общува.

Значи беше опасен. Пенелопа с изненада откри, че тази негова черта я привлича, а не я отблъсква.

— Какво е направил?

Хинсън пусна брадичката ѝ. Тя продължи да го гледа съсредоточено, видя как изражението му се промени и очите му се присвиха, когато каза:

— Олано беше ченге, което се бъркаше в чуждите работи. Винаги се намесваше, никога не следваше процедурите. — Дейвид посочи с ръка спалнята. — Виж какво направи днес. Действа

импулсивно. Помисли си, че е попаднал на престъпление, и нахълта. Не е ченге, което следи за истинския ред и закон.

Пенелопа мислеше да изкоментира, че Дейвид също се втурна в спалнята ѝ заедно с Олано, но реши, да си държи езика зад зъбите. В момента Хинсън не изглеждаше склонен да търпи критика.

— А най-странното нещо е, че го хванаха да бърка в буркана с меда и най-позорно го изхвърлиха от полицията.

— Какво... — Пенелопа реши да попита за подробностите, тъй като адвокатът в нея не се задоволи с толкова мъгляво описание.

— Забрави за Олано — прекъсна я Дейвид и обви раменете ѝ с две ръце.

Пенелопа знаеше, че иска да я целуне. Веднъж вече му беше позволила да го направи, но да я целува, докато седят на леглото, ѝ се струваше прекалено голяма покана към Дейвид, която все още не беше готова да направи и не знаеше дали някога ще бъде.

Той прокара ръка през косата ѝ:

— Какво стана с онази елегантна френска плитка?

Пенелопа изтръпна. Разбира се, че беше забелязал колко необичайно размъкната изглежда. Опита се да подреди косата си назад и обясни:

— След припадък човек не изглежда много добре.

— Да, виждам — кимна той и протегна ръка към деколтето на блузата ѝ. — Може би трябва да се преоблечеш.

Тя хвана ръката му.

— Дейвид...

— Да?

Дейвид наведе глава надолу към нея и покри устните ѝ със своите. Те бяха горещи ѝ търсеци и Пенелопа знаеше, че трябва да им отвърне. Но всичко, за което можеше да мисли, бяха изпотените ѝ подмишници. И пистолета, който той носеше в кобура под самото.

Езикът му преодоля бариерата на нейните устни и Пенелопа се извъртя. Сигурно нещо не беше наред с нея, от години тя таеше в себе си един страх. Мъжете, които я желяеха, тя не искаше. Мъжете, които тя искаше, не я поглеждаха втори път.

Пенелопа потисна въздишката си и се опита да отвърне на целувките на Дейвид.

Той изглежда не забеляза липсата на желание у нея. С една ръка разкопчаваше блузата ѝ и я побутна назад на леглото, стройното му тяло върху нея не ѝ тежеше толкова, колкото влудяващата мисъл, че ако не го накара да престане в този миг, няма да може да го спре по-късно.

С две ръце тя отблъсна раменете му. Той разкопча горното копче, а след това и другото под него и промуши ръката си под блузата, пресегна се към гърдите ѝ. Тя изви лицето си настрани:

— Дейвид, недей! Не сега! Моментът не е подходящ...

Мъжът се повдигна и я погледна, като дишаше тежко. Преди той да успее да каже нещо, Пенелопа подуши с нос и каза разтревожено:

— Усещаш ли дим?

Дейвид продължи да я гледа, като че ли искаше да пренебрегне въпроса, да пренебрегне молбата ѝ да спре. Пенелопа потръпна. Миризмата на дим ставаше все по-доловима.

Най-накрая той се изправи и седна на ръба на леглото.

— Съвсем определено нещо гори. — После се засмя и добави: — Освен мен, разбира се.

Пенелопа се изчерви. Е, не беше виновна, че той се възбуди толкова. Тя скочи от леглото и затича към кухнята. Дали не беше оставила нещо на котлона или във фурната? Едва ли.

Както и да е, пламъци танцуваха над печката. *Фишеци и смокини!* Тя забърза за пожарогасителя, който държеше под мивката, дръпна щифтчето и насочи струята към огъня.

Дейвид бавно влезе след нея.

Пенелопа вече беше потушила огъня. Отиде на пръсти към печката. Дейвид също се приближи и погледна над рамото ѝ. Върху печката имаше тиган, а в него остатъци от нещо, което приличаше на купчина клечки за зъби. И, разбира се, бурканчето, в което си държеше клечките да са ѝ подръка за изпробването на сладкишите, беше празно.

Дейвид погледна от тигана към нея, а после пак към тигана.

Пенелопа вдигна ръце, съвсем невинна. Със сигурност не тя беше причинила пожара в тигана.

Но знаеше кой. И знаеше защо. Магическата пръчица вероятно помага не само за овчарските скокове.

— Дейвид — тя се помъчи да придаде на гласа си ласкавост и приветливост, — имаш ли нещо против да отложим вечерята за друг

път? Днес имах прекалено много вълнения, с това припадане и този опасен мъж, дето ме проследи до вкъщи, а сега и това... това самозапалване...

Тя не прибави и ти, които се хвърли върху мен, без дори да си свалиш първо пистолета! Искаше той да си тръгне, а очевидно същото искаше и госпожа Мерлин.

А Пенелопа не беше човек, който пренебрегва помощ, ако се появи. Какво каза госпожа Мерлин преди известно време? Нещо като да не задаваме въпроси, когато получаваме дарове от богинята.

— Разбира се, че не, Пенелопа. — Дейвид оправи сакото си и закопча маншетите. — Може би си права. Вероятно не е най-подходящото време за нас. Ще ти се обадя утре.

Пенелопа се усмихна, доволна, че той прие неочаквания обрат толкова добре.

Дейвид се наведе и я целуна по устните. Тя пак не почувства трепета, който си мислеше, че би трябвало да изпита. Но може би не се очаква да има водопад от падащи звезди при всяка целувка.

Все пак във фантазиите ѝ това усещане беше толкова живо, че не можеше да повярва, че то не съществува в действителност. Пенелопа въздъхна, изпрати Дейвид до вратата и му помахаша за довиждане.

Затвори вратата след него, после се облегна на солидната ѝ повърхност, благодарна на факта, че е сама. Или почти сама.

— Благодаря ти, госпожа Мерлин — извика тя. — Можеш да се покажеш вече и ти обещавам да приготвя каквото си поискаш за вечеря.

— Е, това е музика за моите уши! — долетя гласът на госпожа Мерлин от кухнята.

Пенелопа изтича и видя кутията си за брашно да се отблъсва от стената. Бутаеше я госпожа Мерлин, с магьосническата пръчица в ръка.

Жената продължи:

— Честно, някои мъже просто не знаят кога да спрат, нали?

Пенелопа се усмихна на новооткрития си съюзник.

— Благодаря, че ми се притече на помощ. Но Дейвид щеше да спре.

Госпожа Мерлин изсумтя:

— Мила, когато поживееш на тази земя толкова, колкото и аз съм живяла, може би ще започнеш да разбираш човешката природа по-

добре.

На Пенелопа ѝ се искаше да вярва, че Дейвид щеше да спре, и затова не продължи спора.

— Как успя?

Госпожа Мерлин потупа тамяновата си пръчица.

— Най-големият скок, който някога съм правила. С това, скъпа, мога да поставя олимпийски рекорд — тя намигна. — А тези клечки за зъби се оказаха на доста, доста удобно място.

— Е, благодаря, но можеше да изгориш къщата ми.

— Пфю! По-добре да рискувам, отколкото да оставя този мъж да те излапа за вечеря.

Пенелопа кимна:

— Добър довод.

— Освен това — продължи госпожа Мерлин, — само моите заклинания със свещи предотвратяват неприятностите.

Пенелопа сложи да заври вода и разбърка съставките за соса, които беше приготвила по-рано.

— О, имаш предвид като да се смалиш до шест инча по погрешка?

— Да. Но съм съвсем сигурна, че ако ме премериш, ще установиш, че съм шест инча и четвърт — Госпожа Мерлин беше избутала капака на захарницата и мушна пръст в нея, за да опита. — Колко съм гладна... — Докато смучеше пръста си и бърбореше, тя добави: — Твоят Тони не би ти се натрапил така.

— Откъде... — Пенелопа погледна от мястото си до печката, където бъркаше соса. — Той не е моят Тони. Но ти откъде знаеш?

— Аурата му е много по-виолетова и освен това има много стари очи.

— Ти си го видяла?

Госпожа Мерлин кимна:

— Когато погледна под леглото.

Лъжицата рязко спря да се върти.

— Той те е видял под леглото и не каза нито дума?

— Както споменах, той е мъж, който ще спре още първия път, когато му кажеш, независимо колко му се иска да продължи.

Пенелопа скръсти ръце, неизмеримо доволна от думите на госпожа Мерлин.

— При това аз само му намигнах.

— Добре. — Телта за разбиване забави движението си в ръцете на Пенелопа. — Сигурна съм, че си е помислил, че ти си някаква вуду кукла.

Госпожа Мерлин се усмихна с превъзходство:

— Предполагам, че за това и той ми намигна в отговор.

— Направил е какво? — Телта престана да се движи.

— Ужасно съм гладна. — Госпожа Мерлин потри коремчето си с ръка.

Пенелопа се намръщи и се опита да си спомни изражението на лицето на Олано при изправянето му до леглото, но не успя. В онзи момент се беше концентрирала върху движението, по-грациозно от на пантера, готова за скок. *Мъжът със страстните очи* се движеше със скоростта и грацията на голяма котка и тъй като Пенелопа беше тогава разсеяна, не бе успяла да разгадае изражението на лицето му.

Сосът бълбукаше под невиждащия ѝ поглед, докато си представяше *Мъжът със страстните очи*.

Тони Олано.

Тя въздъхна и за момент забрави колко я дразни той. За момент се превърна в мъжа, за когото си беше мечтала по-рано, който стоеше зад нея, когато тя приемаше наградата за *Новия Най-добър Готвач*. Почувства топлината на неговото докосване, когато взе ръцете ѝ в своите, топлина, която премина по тялото ѝ и стигна до сърцето. Тя блестеше от завоюването, но най-вече от чувствата, които той разпалваше в нея.

— Никога няма да ме нахраниш, а? — Госпожа Мерлин изтупа ръцете си.

Пенелопа сепнато се върна към заобикалящата я действителност.

— Защо говориш така?

— Само погледни соса.

— О, не! — Доскоро хубавият сос Алфредо сега беше прегорял и се беше сгъстил като лепило под напълно неподвижната тел. Кога най-сетне ще се научи да държи ума си здраво стъпил на планетата Земя?

— Предполагам, че имаш овесена каша?

— Овесена каша със салата Цезар?

Госпожа Мерлин вдигна умолително ръце:

— Ти яж салата, а аз овесена каша.

— Разбира се.

Пенелопа имаше една кутия в шкафа. От време на време се опитваше да се накара да яде подобни храни, защото си мислеше, че е добре да компенсира за всичките богати кремове и сосове, които обичаше да сътворява в кухнята. Така че понякога купуваше по някоя кутия от тези храни заедно с другите неща, след това дълго време те седяха в дъното на шкафа, докато остарееха толкова, че се налагаше да ги изхвърли.

Овесените каши прекалено много ѝ напомняха за детството.

— А стафиди?

— Нямам стафиди. — Пенелопа сбърчи нос. Майка ѝ поръсваше стафиди върху сутрешната овесена каша и ѝ казваше, че е добра храна за мозъка. Нейната майка толкова много искаше детето да преуспее, че Пенелопа понякога си мислеше, че е цяло чудо, дете е постигнала такива резултати. Повечето деца, доста често размишляваше тя, щяха да престанат да се подчиняват напълно.

— За теб стафидите означават тъга? — деликатно попита госпожа Мерлин.

Изненадана, Пенелопа кимна.

— Ти си много проникателна. Но предполагам, че го знаеш.

Госпожа Мерлин се засмя, звънтене, което напомняше звука на камбанки, полюшвани от вятъра.

— О, аз работя упорита по моите дела. Знаеш ли, тези умения се отдаваха на баба ми много леко. — Тя въздъхна и приседна на ръба на салфетника. — А аз трябва да се упражнявам, упражнявам, упражнявам, за да се получат нещата. И дори тогава...

— Не ми казвай — прекъсна я Пенелопа. — Всичко е още толкова объркано.

Госпожа Мерлин подпря брадичката си с ръка.

— Веднага щом приготвиш овесената каша, трябва да си поговорим как ще ми помогнеш да се измъкна от тази бъркотия.

Пенелопа започна да обяснява, че няма намерение да помага. Но само още един поглед към решителната дребосъчка и разбра, че госпожа Мерлин няма да търпи възражения. А колкото по-скоро госпожа Мерлин се върне към предишния си вид, толкова по-бързо ще напусне живота, едно време подреден, на Пенелопа.



Въпреки че Олано не беше казал нищо, какво можеше да се случи, ако започне да размишлява относно шестинчовата женица под леглото ѝ? Той е бивше ченге. Без съмнение е в природата му да разследва неща, които не се връзват съвсем.

Пенелопа сложи малко вода да заври и намери овесената каша, скрита зад бутилките с маслиново олио, сладък гроздов оцет и естрагонов оцет, зад много ценените шафран и чубрица.

Госпожа Мерлин отново беше започнала да си мърмори нещо. Пенелопа се усмихна, въпреки опасенията си относно помощта със заклинанието, което ще освободи дребничката жена. Да се занимава с магьосничество ѝ беше съвсем чуждо. Като прибавим и знаенето от първа ръка за последното неуспешно заклинание на госпожа Мерлин, здравият разум на Пенелопа не можеше да не я предупреди да стои настрана. Ами всичко може да се обърка.

Тя намери купа за овесената каша и чиния за салатата, след това сложи малко овесено брашно във врящата вода и си помисли как си бе мечтала животът ѝ да се промени към по-добро.

Беше изтърпяла всички тези години в училище, съсипвайки се от работа, за да осъществи мечтите на майка си за нея. Сега, след нейната смърт, тя беше свободна да следва собствените си мечти.

Когато служителят ѝ се обади за първи път в Чикаго и разказа за доходна работа в юридическа фирма с богат опит в Ню Орлийнс, мълчаливата реакция на Пенелопа беше *не мога да направя това*. Не можеше да напусне фирма, където щеше да стане съдружник скоро, и то на рекордно млада възраст. Не можеше да се премести в нов град, особено южен, където кракът ѝ никога не е стъпвал.

Пенелопа разбърка кашата и се усмихна.

Беше го направила.

Тогава защо сега да обръща гръб на едно малко приключение?

## 7.

Като видя огнено оранжевата квитанция на прозореца на колата си, омразните квитанции на служителките от паркингите на Ню Орлийнс, Тони изруга под носа си, но знаеше, че е много по-вбесен от мисълта за уединяването на Хинсън и Пенелопа, отколкото от билетчето *паркирането забранено — зона за товарене и разтоварване*. Раздразни го и фактът, че трябва да остави колата си зад ъгъла, откъдето не се виждаше входът на блока.

Тони спря, хванал с една ръка дръжката на вратата на колата. С другата смачка квитанцията. Имаше приятели, които щяха да оправят проблема с глобата.

С Хинсън трябваше да се справи сам.

Отвори вратата на колата, хвърли противното късче хартия на задната седалка, след това се спря.

— Забрави това — каза си той на глас. — Качвай се и остави госпожица Пенелопа Сю Фийлдс да си оправя сама проблемите.

Той ще се изправи срещу Хинсън по-късно, на четири очи.

Седна в колата, после бръкна в джоба на тениската си за слънчевите очила. Докосна студен кръгъл предмет. Извади го заедно с очилата, златна обица, повъртя я в ръка.

Пръстите му се сгорещиха и за един краткотраен миг Тони си помисли, че усеща как малкото бижу излъчва топлина. После насила се засмя на чудноватата идея.

Обицата беше паднала, когато задържа Пенелопа да не си удари главата на тротоара. Той я сграбчи, докато се изплъзваше от ухото ѝ, след това съвсем забрави за нея, въпреки че възнамеряваше да ѝ я върне още първия път, когато отиде в апартамента.

*Първия път?* Тони присви очи, сложи обицата в джоба и хвана волана с две ръце. От първия път се подразбираше, че има намерение да се върне отново.

— Забрави това — изрече гласно пак той. После по-високо — Забрави за нея.

Разгледа ръцете си и забеляза, както всеки обучен човек би забелязал, побелелите си кокалчета, пръстите, които бяха по-напрегнати, отколкото ситуацията го изискваше на пръв поглед.

Ще върне обицата и няма да я закача повече.

И без това не си неин тип. Тони се засмя при мисълта, че жена като Пенелопа Фийлдс може да му обърне внимание. След първата вечер, когато я видя с Хинсън, той използва професионалните си умения и контакти и научи за нея повече, отколкото мъжете знаеха за една жена след дузина срещи.

*Израснала в бедност.*

Е, по това си приличаха.

*Добра ученичка.*

Зарежи това. Тони беше успял да завърши гимназия, защото учителите му не искаха го виждат отново при започване на училище следващата есен. Не че беше глупав, но училището го отегчаваше, а той мразеше да се подчинява на правила.

Госпожица Фийлдс беше различна, тя бе завършила колеж и юридическия факултет в Северозападния само за шест години, след това бе получила научна степен по данъчно право от Нюйоркския университет, единственото ѝ отдалечаване от Чикаго, преди преместването ѝ в Ню Орлийнс.

Тони се записа в армията. Там си намери майстора в лицето на своя командващ офицер, тиранин със златно сърце, който го принуди да се запише в колеж. Полковник Прайди присъстваше на церемонията за официалното връчване на дипломите за висше образование. Това беше първият път, когато старият мъжага го възнагради с усмивка.

Тони се чудеше кой ли е присъствал на многобройните дипломирования на Пенелопа.

Освен майка ѝ.

Той се намръщи и пъкна ключовете в стартера. Вместо да запали двигателя, се замисли колко ли е самотно е да бъдеш единственото дете на един родител. Разследванията на Тони не разкриха нито самоличността, нито присъствието на баща в живота на Пенелопа.

Може би това беше причината за нейната превзетост. Можеше да се обзаложи, че тя никога не е участвала в буйни игри, никога не е ходила за риба с татко си и не е играла баскет с него.

Не е чудно, че излизаше с Хинсън. Единственото нещо, от което мъж като Хинсън се интересуваше, бяха комплиментите.

Дейвид Хинсън.

Тони извади ключа от стартера. Защо се опитваше да се заблуждава? Пенелопа може би беше в беда — Хинсън едва ли бе доволен да види човек, който смяташе за гамен и глупак, да стои точно в средата на кухнята на настоящата си любима. А доколкото познаваше Хинсън, той щеше да си го изкара на тази същата любима.

Тони беше обезпокоен заради репутацията на Хинсън с жените. Спомни си за първите си дни като полицаи, когато една жена беше влязла олюлявайки се във втори областен полицейски участък. Тя твърдеше, че е била бита от Хинсън, но след няколко часа в участъка се отказа от обвиненията си. В онзи момент Тони не разбра действащите зад кулисите сили, но ги осъзна бързо, когато започна да души наоколо.

Мразеше мъже, които тормозят жените.

По дяволите! Все пак връщането му да провери дали е в безопасност не означаваше нищо. Би направил същото за която и да е непозната на улицата.

Да, разбира се, която и да е непозната с копринена кестенява коса и сини очи, толкова големи, че можеш да потънеш в тях.

Като сипеше проклетия под носа си, той изскочи от колата и веднага се сблъска с момичето, което пишеше квитанции. Без да каже и дума, тя пхна в ръцете му друга подобна квитанция.

— Тази овесена каша не е лоша — отбеляза госпожа Мерлин, като изтри устните си със салфетка, разрязана на четири.

— Благодаря — усмихна се Пенелопа. Храната подобри настроението на госпожа Мерлин. — Справяш се доста добре с лъжицата.

— Животът се състои от низ приспособявания към една постоянно променяща се действителност.

Госпожа Мерлин прекара пръст по дръжката на миниатюрната сребърна лъжичка, която Пенелопа беше изнамерила отнякъде за нея.

— Интересно определение.

Дяволита усмивка озари лицето на посетителката:

— Интересното е изборът към какво и кога да се приспособим!

Пенелопа кимна и се замисли за фантазиите си, които толкова често ангажираха съзнанието ѝ. По някакъв начин чрез тях тя се справяше с живота, а не се опитваше да промени заобикалящата я действителност. Усмивката ѝ се стопи и премина в намръщване.

— О, не се обърквай повече с подобни размисли — помоли госпожа Мерлин, докато облизваше и последната капка овесена каша от мъничката лъжичка, след това се загледа в салатата на Пенелопа. — Необходимо е всичките ти енергии да се леят плавно и свободно, докато обсъждаме как да развалим заклинанието.

Преди Пенелопа да успее да отговори, домофонът иззвъня. Тя се огледа разтревожено.

— О, не! Не е възможно Дейвид да се е върнал.

— Нямах ли други приятели?

— Живея в този град от февруари — каза Пенелопа и забеляза колко сърдито звучи. — И освен това пристигнах след Заговезни.

— О, да... — Госпожа Мерлин махна с ръка, а после изчисти с един пръст чинийката, в която Пенелопа ѝ беше сервирала овесената каша. — Според мен по време на Заговезни настъпва прекалено голяма бъркотия, а аз съм живяла тук през целия си живот. Прекалено много пиянства и недостатъчно истинска радост.

Звънецът иззвъня веднъж, след това втори път.

— Защо тогава е толкова популярен празник? — Пенелопа почти щеше да допълни Госпожа Всезнайко към въпроса, но доброто възпитание у нея победи.

— По същата причина, поради която Макдоналдс продават милиони бургери. — Госпожа Мерлин ѝ хвърли един *така е то* поглед и Пенелопа само поклати глава.

Звънецът зазвъня с продължителен, настоятелен, монотонен звук, който беше невъзможно да се пренебрегне.

*Е, добре, де!* — Пенелопа отиде до домофона на стената и натисна бутона.

— Кой е и какво иска?

Чу се хихикане.

Пенелопа се скова:

— Това да не е някаква шега?

— Дай ми Хинсън — дойде приглушен отговор.

Кой може да търси Дейвид при нея? Пенелопа се намръщи, чувстваше се сякаш една много лична част от живота ѝ е изложена на показ.

— Не е тук. Кой го търси?

Отговор не последва.

Пенелопа изчака; след това, тъй като връзката прекъсна, тя сви рамене и се върна до масата. С пръстче госпожа Мерлин отмъкваше от чинията на Пенелопа салата Цезар.

Когато Пенелопа я залови, госпожа Мерлин просто се усмихна и каза:

— Ти наистина знаеш как се приготвя храната. Защо не направиш услуга на света и не зарежеш юридическата библиотека заради кухнята?

— Не мога да повярвам, че го казваш! — Пенелопа се отпусна на стола и се загледа в дребосъчката, която, въпреки че обърна живота ѝ надолу с главата, донесе със себе си проницателност към живота, който развълнува Пенелопа.

И я уплаши.

Да стимулира авантюристичен дух е едно нещо, но само за един ден Пенелопа беше откраднала от магазина, беше наблюдавала как двама мъже вадят оръжие в апартамента ѝ и беше потушила пожар!

Тя бавно поклати глава, после събра чиниите и каза:

— Аз съм много добър адвокат.

— Без съмнение. — Госпожа Мерлин избърса пръстчетата си със салфетката. — Купа за миене?

Пенелопа постави чините в мивката, напълни друга купичка с вода и я занесе на масата. Госпожа Мерлин потопа пръстите си във водата, размърда ги с изящество, което странно контрастираше на разрешената ѝ коса и яркия кафтан. Беше почти като че ли наблюдава Филис Дилър да дава уроци по етикет.

Пенелопа се усмихна широко при тази мисъл.

— Много по-добре — кимна госпожа Мерлин към нея. — Може да си най-добрия адвокат в света и да не си щастлива. Знаеш ли, познавам една жена банкер, напълно се реализирала и преуспявала в банковото дело, успешно се издигала до високи рангове в управлението, но все пак в сърцето ѝ живеел художникът. И знаеш ли кога започнала истински да живее?

Пенелопа поклати отрицателно с глава, макар че се досещаше за отговора.

— Точно така, скъпа. След като се пенсионира и започна да създава акварели, акрили и цветно стъкло. Тогава разцъфтя.

Госпожа Мерлин изсуши пръстите си с края на салфетката.

— И в двете фази от своя живот тя постигна добри неща, но допринесе най-много на себе си, когато послуша сърцето си.

Пенелопа примигна. Помисли си за недовършената готварска книга, скрита в куфарчето ѝ, за всичките рецепти, които копнееше да изпробва. Помисли си за въображаемата церемония за *Най-добър Главен Готвач*.

— Предложиха ми да стана съдружник към една фирма тук — произнесе тя бавно. — Това е моя цел от дълго време.

Госпожа Мерлин махна очилата си и ги потопи в купичката с вода. Размаха ги и възкликна:

— Поздравления!

— Не е ли добре?

Госпожа Мерлин сви рамене:

— Добро е онова, което прави добро.

Пенелопа сбърчи чело, като се опитваше да направи анализ на това твърдение. Тя не беше адвокат, който мрази професията си, радваше се, че е добра в работата си, но понякога не можеше да не се чуди в какво друго беше добра.

Домофонът прогърмя.

— Може би имаш повече приятели, отколкото си мислиш.

Пенелопа хвърли поглед, с който възнамеряваше да срази духовитостта на госпожа Мерлин, но тя не ѝ обърна никакво внимание. Подсушаваше си очилата с края на кафтана. За първи път адвокатката забеляза, че гостенката ѝ носеше сребърна верижка със сложна оплетка около единия глезен. Докато отиваше да отговори на домофона, на нея ѝ се искаше да има дързостта да си купи подобна. Намираше го за екзотично и смело и съвсем неприсъщо за Пенелопа Сю Фийлдс.

Докато обмисляше как може да я купи просто за себе си, Пенелопа произнесе *Да?* по домофона с много по-мек тон този път.

*Олано* — пристигна отговорът.

Тя затаи дъх. Какво искаше той? Защо се беше върнал? Защото искаше да я види? Защото не можеше да устои на желанието си?

Представи си го, привлечен към нея, не успяващ да устои на изкушението да се върне за още един поглед, още една целувка.

След това погледна към раздърпаната си блуза, смачканите панталони, косата, виеща се в разчорлени кичури по раменете. Ами да!

Тя въздъхна и попита:

— Какво желаете?

— Пуснете ме да се кача и ще ви обясня.

Пенелопа хвърли поглед към госпожа Мерлин, която подслушваше съвсем открито.

— Пусни го — разреши миниатюрният ѝ наставник.

— Защо?

— Защо не?

— Защото е невъзможен. Той е опасен, и нагъл, и дразнец, и... и... невероятно секси.

Като надзърна над ръба на чашата си, госпожа Мерлин попита:

— Други причини?

— Погледни ме. В безпорядък съм! И съм уморена, и разнебитена. Плюс това имам най-малко три часа работа, която трябва да свърша тази вечер.

— Поживей малко. Събота е. Аз ще забавлявам приятеля ти, докато ти си вземеш душ и си облечеш нещо по... — госпожа Мерлин наклони глава и разгледа Пенелопа. — По-женствено, нещо по-неустоймо.

Пенелопа извъртя очи:

— Че какво ми е сега?

Единственият отговор беше тихо *Пфю!*, така че тя се обърна отново към домофона.

И изпищя.

Три етажа по-долу писъкът изгърмя в домофона и Тони се захла. Госпожица Скованост току-що бе осъзнала, че звукът е бил включен през цялото време и той е чул целия разговор.

Засмя се, въпреки че смяташе, че сега вече тя въобще няма да го покани. Но за късмет една приятна двойка, облечена като за прекарване на вечерта в града, излезе от блока и учтиво задържа вратата за него.

А, охраняемите жилищни сгради... Но тъй като Тони вече беше позвънил, попитал за Хинсън и получил отрицателен отговор,



мислеше, че Пенелопа е в безопасност в момента.

Този факт не му попречи да се върне все пак. Пресичайки входа на елегантно реставрираната сграда, той се зачуди колко ли е наемът на Пенелопа. Сградата носеше някаква безлична красота, но Тони и за минутка не би разменил собствения си дом в жилищния квартал, който беше наследил от баба си и дядо си, за модерния адрес, покрития паркинг и вътрешния басейн.

Дори да можеше да си го позволи.

Мислейки за банковата си сметка, той направи гримаса и започна да изкачва по две стъпала наведнъж. Кого биха избрали повечето жени? Хинсън със скъпоструващите му костюми или Тони с къси панталони цвят каки?

Той взе последните три стъпала с един скок, после спря внезапно като видя готина брюнетка с черна минипола да излиза нехайно от съседната на Пенелопа врата. Тя изгледа Тони одобрително и той отвърна на погледа ѝ, достатъчно кратък, че да възбуди интереса ѝ, и достатъчно дълъг, че да затвърди съмненията си за пластична операция на бюста.

— Нов съсед? — зададе въпроса тя с глас, подхождащ на гърдите ѝ.

— Само гост — отвърна Тони с необходимото леко съжаление в тона и кимване с глава, ала сърцето му не взе участие в играта.

— Мммм — гризна го с поглед тя и езикът ѝ пробягна по устните.

Какво пък? Защо да не я изпълни с трепетно въодушевление? Приблужи се и прошепна:

— Може би следващия път, когато дойда в града...

Миглите ѝ леко докоснаха бузите, след това изпърхаха; жестът вместо да очарова Тони, му напомни за птичките, поваляни от котката му Бруно, преди да умре от старост.

След драматична пауза тя въздъхна и каза:

— Разбира се, красавецо! — погали с пръст бузата му. — Бренда в тридесет и девет Б.

След това се обърна и тръгна плавно през коридора към асансьора. Той я наблюдаваше как се отдалечава и се чудеше защо жени като Бренда някога са го интересували.

В момента Тони знаеше какъв точно тип жени го интересуват и се обърна към вратата на Пенелопа, само за да чуе как се затръшва.

— Добре се справяш, Тони-О! Наистина добре — промърмори той и се зачуди дали Пенелопа ще му отвори отново.

— От всички невъзможни, егоистични мъже... — Пенелопа обхвана с длани бузите си. Почувства се сякаш е била зашлевена.

Зашлевена обратно към реалността.

Това ще я научи да не си фантазира за мъже като Тони Олано. Страстни очи, наистина! Той едва не разцелува повлеканата от съседния апартамент.

Госпожа Мерлин издаден особен звук, Пенелопа бавно се обърна и се облегна на вратата.

— Какво има?

— Мисля, че това е моя реплика.

— Той е навън и флиртува със съседката. Тогава защо звъни на моя звънец?

Чу се почукване на вратата, нито прекалено силно, нито прекалено тихо. Пенелопа примигна. Истината е, че беше смутена. Той я беше хванал да го подслушва, да чака да види дали е успял да влезе в сградата, въпреки отказа ѝ да го пусне. После го видя как флиртува с богато надарената брюнетка и се натъжи още повече.

Мъжът със сигурност не се държеше така с нея.

— Ако му отвориш — каза госпожа Мерлин разумно, — ще разбереш защо е позвънил на твоя звънец.

— Имаш доста добра логика за създаване, което се занимава с външния ръб на реалността.

Госпожа Мерлин сви рамене:

— Вселената има свой собствен ред. Аз само я следвам.

— Освен когато оплескваш нещата — промърмори Пенелопа под носа си.

— Колко грозни думи! — Госпожа Мерлин скочи от възглавничката, която Пенелопа беше сложила на масата, за да ѝ служи за стол. Тя изтича до ръба на масата и надникна надолу.

— Не скачай! — Пенелопа тичешком прекоси стаята.

— Добре — Госпожа Мерлин седна отново.

— Думи, които нараняват, не са приятни — въздъхна тя. — Дори да са верни.

— Съжалявам — разкая се Пенелопа. Въпреки откровеността си госпожа Мерлин изглеждаше доста симпатичен човек. Несъмнено беше интересна, много по-интригуваща, отколкото повечето мъже и жени, с които работеше всеки ден.

Чукането на вратата стана по-настоятелно.

— Струва ми се, че ще му отворя.

Жената, нахлула в живота ѝ така неочаквано, кимна:

— Това ще е дребната отплата задето нарани чувствата ми.

Пенелопа поклати глава, зачудена на новия език, който госпожа Мерлин я учеше:

— Да разбирам ли, че разговорът няма да е приятен?

Тя намигна:

— Отвори му и ще видиш.

— Ами ти какво ще правиш?

Госпожа Мерлин махна с ръка:

— Не се безпокой за мен. Ще седя тук и ще се преструвам на какво, ето, халка за салфетка.

Пенелопа тръгна към вратата, след това спря. Идеята госпожа Мерлин да я наблюдава от масата я караше да се чувства неудобно.

— Той ще те види. Ще си помисли, че съм мръднала.

— Имай малко вяра. Отвори вратата.

Имаше ли нещо за губене? Пенелопа измърмори *Идвам* и отвори.

Тони Олано падна в апартамента, но успя да спаси лицето си, като се подпря на ръце.

На колене на килима, той погледна нагоре към нея и дори не изглеждаше смутен. Каза:

— Време беше.

— Слушахте през ключалката ли?

— Хванахте ме — захили се мъжът и Пенелопа си помисли, че той наистина се радва да я види.

След това си спомни как само преди няколко секунди флиртуваше с брюнетката. Скръсти ръце:

— Господин Олано, бихте ли станал и съобщил защо сте тук?

Той се изправи, гъвкавото му движение сякаш бе отзвук на изправянето му след проверката под леглото ѝ за въображаемия

натрапник.

— Тони — каза той и протегна ръка. — Приятелите ме наричат Тони-О. Можем да си говорим на ти, нали?

Пенелопа повдигна вежди.

— Да. Приятно ми е — изрече, без да подаде ръка.

Тони погледна надолу, изтри ръцете си в панталоните, след това ги мушна в джобовете си.

— Е, госпожице Фийлдс, имам причина, за да се върна.

Той наклони глава и въпреки знаците, които очевидно му изпращаше тялото на Пенелопа, тръгна навътре в апартамента.

— Но кажи, да не прекъсвам нещо?

— Да прекъсваш?

— Е, Хинсън, златното момче. Не си го скрила в спалнята, нали?

Пенелопа затвори очи за момент и преброи до десет.

— Не, никой не е скрит в спалнята. Няма нужда да вадиш пистолета и да плашиш госпожа Мер...

— Значи все пак имаш гости? — Тони се настани на двойното канапе.

— Говорех за котката си — обясни Пенелопа, като се надяваше госпожа Мерлин да не се обиди. — Името ѝ е госпожа Мер.

Той се заинтересува.

— Каква котка?

Пенелопа не разбираше нищо от котки. Тя хвърли поглед към госпожа Мерлин, която с интерес наблюдаваше сцената. Каза:

— Оранж.

— Оранж. Много рядка порода — отвърна Тони. Премяташе нещо между пръстите си.

— О, изключително рядка — кимна Пенелопа. — Има и нещо вълшебно в нея.

— А броят на пръстите на краката същият ли е както при другите котки оранж?

На Пенелопа ѝ се искаше въобще да не беше започвала този глупав разговор, но успя да кимне.

— Откъде си я взела?

Пенелопа нервно се засмя, благодарна, че не продължи да я разпитва за броя на пръстите на краката. Ако майка ѝ само беше разрешила да си има домашен любимец! Но тя никога не е имала куче

или котка. Веднъж си хвана жаба и искаше да я гледа, но майка ѝ настоя да я пусне в гората зад паркинга. Отвратителни неща, каза тя, като че ли това решаваше въпроса. Пенелопа осъзна, че Тони я изчаква да отговори и смотолев:

— О, просто ме изпрати до къщи един ден.

— Колко интересен живот водиш — избъбри Тони.

Пенелопа беше сигурна, че той се подиграва. Мисълта я накара да се отдръпне.

— Виж, защо не ми кажеш какво искаш, започни с причината да ме следиш и завърши с кога си тръгваш?

— Бре! Обзалагам се, че си издръжлива мадама в съда.

— Ако се нуждаеш от адвокат, обади се в кантората.

Той поклати глава. Протегна ръка с дланта нагоре:

— Дойдох да върна обичата ти.

Пенелопа докосна ушите си. Несъмнено на дясното ухо все още носеше любимата си кръгла златна обича, първото четиринадесет карата златно бижу, което си купи след дипломирането от юридическия факултет и когато заплащането най-сетне даде резултат. На лявото ухо нямаше нищо.

— Дори не съм разбрала, че съм я загубила.

Тони тръгна към нея, обичата лежеше на протегнатата му ръка. След това се поколеба. Като я наблюдаваше с тези свои тъмни очи, притворени така емоционално, че ставаха още по-загадъчни, той приближи и спря точно пред нея.

Пенелопа задиша учестено. Защо този мъж успяваше в един миг да я раздразни, а в следващия да я омагьоса?

Той вдигна ръка и приближи обичата до ухото ѝ. Пръстите му леко докоснаха бузата ѝ, разпалвайки чувствата ѝ. Погледна надолу към очите ѝ.

— Отиват ти — каза Олано и след това пусна обичата в ръката ѝ.

Изненадана от ефекта, който предизвика у нея докосването му, Пенелопа почти не успя да възприеме неговите думи. Но след малко те се настаниха в съзнанието ѝ като гъстата мъгла от камионите на града. *Отиват ти.* Обикновената Пенелопа с обикновените си досадни обичи. Съседката едва ли носи такива банални бижута.

Тони се отдръпна назад към вратата, дълбокият му поглед странно контрастираше на думите му. Погълната от собствените си

мисли, Пенелопа го изпрати до вратата. Искаше ѝ се да каже нещо интересно, по някакъв закачлив начин да му намекне, че ѝ се иска той да остане, да му покаже, че не е така скучна, както изглежда. Но езикът ѝ сякаш стачкуваше.

— До скоро — каза мъжът и за пореден път си тръгна.

## 8.

ВЛЕЗТЕ И СЕ ЗАПОЗНАЙТЕ С МОГЪЩЕСТВОТО НА ВУДУ приканваше плакат, закачен над входа на магазина на Бърбън стрийт, който Пенелопа трябваше да посети според инструкциите на госпожа Мерлин.

*Не обръщай внимание на боклуците — каза малката женица, докато закусваше отново овесена каша. — Това е за туристите, които си мислят, че щом са дошли във Френския квартал, трябва да си купят вуду кукла, за да върви с дайкирито им. Истинското магьосничество е отзад. Само кажи на мъжа зад щанда, че аз те пращам.*

Сега Пенелопа се колебаеше на тротоара и се чувстваше съвсем като туристите, които госпожа Мерлин осмиваше. Не знаеше дали ще може да се справи с поръчката.

Всичко беше толкова невероятно. Ето я нея, адвокат, който се занимава с ясно определения свят на доходите и решенията на Данъчния съд, да отива да купи стоки, необходими на госпожа Мерлин за някакъв чудат ритуал със свещи.

Пенелопа не можеше да приеме, че госпожа Мерлин се е родила шест инча висока и ще си умре шест инча висока, логиката ѝ я караше да направи всичко възможно, за да върне на гостенката си действителния ръст.

Слънцето я жареше с лъчите си, докато се разтакаваше пред тясната стара къща, в която се помещаваше Байу магия магазин. Горещината ѝ напомни за вчерашното фиаско и тя знаеше, че или трябва да влезе в магазина, или да потърси сянка под някой балкон.

Все още се колебаеше, част от мислите ѝ бяха насочени към въпроса защо госпожа Мерлин не може просто да си направи ново заклинание, без да я праща да търси определени стоки. В същото време някои от мислите ѝ я отнасяха към тротоара на Канала, където припадна в ръцете на Тони Олано.

Заслужаваше си да изпита присвиването в стомаха, тревожното пулсиране в главата точно преди да се олюлее, за да бъде хваната и задържана от две здрави ръце, по-силни от на мъжа от нейния въображаем свят.

Пенелопа въздъхна и се зачуди дали той ще се появи пак, като по чудо, или вече е престанал да я следи, след като така ѝ се върза езикът снощи. *Щурчета и звънчета!* Всяка жена, дори младо момиче, щеше да измисли да каже нещо кокетно на жизнения и енергичен Тони Олано, намиращ се само на няколко инча от полуотворените ѝ устни.

Но не и Пенелопа.

Тя въздъхна отново. По-добре да влиза или ще припадне. Ако не от горещина, то от огорчение от себе си.

Изневиделица се появи слаб млад мъж, облечен с дънкова риза с навити ръкави, свободно пусната върху широки къси панталони. Пенелопа стисна чантичката си и опита да си придаде непристъпен вид.

— Хей, госпожо, ха на бас, че мога да кажа къде могат да се намерят такива обувки — обърна се към нея мъжът и потри ръце.

— Невъзможно. — Пенелопа не се стърпя да не възрази на подобно невероятно твърдение. Невъзможно беше този развлечен човек дори да е чувал за Маршал Фийлдс, магазина в Чикаго, където тя започна да пазарува веднага щом получи първия си чек от внушителната фирма Пиърс, Търнър, Штикер, Вагнер и Резник.

— Ами — каза той и се изплю на тротоара. — Ще ми дадеш един долар, ако не сгреша.

— Дадено.

Мъжът наперено направи кръг около нея и разгледа обувките ѝ. Подпря с ръка брадичката си и произнесе:

— Могат да се намерят на краката ти, а краката ти са на Бърбън стрийт! — той се заля от смях и протегна ръка. — А сега ми дай долар.

— Това е нелепо — възкликна Пенелопа, като се почувства невероятно глупаво, че са я хванали така лесно. Както и да е, отвори чантичката си ѝ извади от джобчето четири монети от двадесет и пет цента.

Мъжът прибра парите в своя джоб и добави:

— За още пет долара ще те разведа наоколо.

— Не, благодаря.



— Какво има, не ме ли харесваш? — Въпросът му звучеше повече обидено, отколкото заплашително.

— Нищо лично, но отивам в този магазин и после вкъщи.

Мъжът извъртя очи:

— Този магазин? Защо ще ходиш там?

— Очевидно е.

Той бавно и плавно поклати глава.

— Едва ли искаш точно това. Иди някъде другаде. Иди на което и да е друго място, но не тук.

Той отстъпи назад.

Поне успя да го накара да престане да си предлага услугите. Тя стъпи на първото стъпало.

Тръгвайки си, мъжът извика:

— Трябва да ми платиш още един долар, че ти казах да не влизаш, но няма да чакам за него!

Пенелопа отново погледна към фасадата на сградата. Изглеждаше долнопробен, но съвсем безобиден магазин. За разлика от мъжа, който сякаш се страхуваше от онова, дето се криеше зад увисналата врата, Пенелопа се притесняваше повече от глупавия му вид.

Е, би предпочела практикуващ вуду пред уличен мошеник.

— Извинете, бихме искали да влезем.

Тя обърна глава. До нея на тротоара стоеше групичка от пет жени, които носеха на челата си ленти с името на известна туристическа агенция.

Пенелопа забързано влезе, последвана от останалите жени, успокоена, че толкова нормално изглеждащи хора посещават магазина.

Тийнейджърка с пурпурна коса и три кръстчета, които висяха от лявото ѝ ухо, вдигна поглед при влизането им, усмихна се и попита:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Въпреки необичайния вид на продавачката Пенелопа въздъхна с облекчение при любезния поздрав, който ѝ помогна да преодолее притесненията си. Изрови от джоба на ленените си панталони списъка на госпожа Мерлин и се огледа наоколо.

Пуф! Непринудеността ѝ се изпари. Блестящи стъклени очички на хиляди кукли от изсушена трева я дебнеха. Облечени с разноцветни

дрешки, те бяха намазани с червена боя, но на нея ѝ се струваше, че е кръв.

Черепи висяха от куки на тавана и по стените. Тя уверяваше себе си, че са пластмасови, направени в Китай, но все пак беше смутена. Особено от тези, които имаха коса само на някои места и впечатлителната Пенелопа си представяше как са били скалпирани от зли магьосници.

Всички рафтове и щандове в тесния магазин бяха натъпкани с най-разнообразни предмети — за магьосничество и вуду до карти тарок и зодиите. И това бяха само тези, които Пенелопа разпозна.

В дъното на магазина имаше дълъг щанд. Зад многобройните вещи седеше мъж, чиято кестенява коса, прошарена със сребристорсиво, беше вързана на дълга конска опашка. Въпреки прошарената коса и хипи лентата на челото, тя си помисли, че той е по-млад, отколкото изглежда на пръв поглед, едва ли бе живял по време на апогея на хипитата.

Той наблюдаваше приближаването ѝ, очите му блестяха и ѝ въздействаха по същия начин както вуду куклите, които заемаха голямо място в предната част на магазина. Пенелопа се досети, че това е мъжът, който госпожа Мерлин описа като свой наставник в магията и я инструктира да намери.

Тя преглътна нервно и пристъпи към щанда. Преди да успее да заговори, той каза тихо:

— Пенелопа, предполагам?

Тя се спря. Откъде знаеше името ѝ този мъж? Мравки я полазиха, след това здравият разум надделя. Госпожа Мерлин трябва да е телефонирала.

Като се опита да се държи сякаш посещението на магазин за магии беше част от всекидневието ѝ, тя кимна и попита:

— Господин Гото?

Той отвърна на кимването.

— Днес си на мисия?

— Да — Пенелопа се огледа. Ако госпожа Мерлин се беше обадила, нямаше да му е трудно да я разпознае. За разлика от другите клиенти, които влязоха след нея, тя не носеше лента с име. За разлика от тях не носеше пазарски чанти с реклами на Кафе дьо Монд или бонбони пралини на Сали, или къщата на тъгата.

Мъжът сложи ръце върху щанда и я загледа вторачено. Постепенно Пенелопа осъзна, че очите му въобще не гледаха заплашително; всъщност те бяха доста кротки.

— Госпожа Мерлин ме изпрати — обясни тя, след като преглътна.

— А, да — кимна той, като че ли това обясняваше всичко. Изправи се и отвори вратичката, за да може тя да мине зад щанда. — Заповядайте, влезте.

Пенелопа погледна наоколо, после отново в очите на мъжа, търсейки нещо, което да ѝ вдъхне увереност. Той кимна леко и тя пристъпи напред. Не можеше да не си спомни старата, позната история за Ричард Спек, който вероятно беше кимнал също толкова мило на осемте медицински сестри, които уби в Чикаго, града, в който бе израсла.

— Не се страхувай — рече любезно мъжът, — приятелите на госпожа Мерлин са и наши приятели. Освен това — той намигна и Пенелопа веднага се отпусна, — ако си срещнала госпожа Мерлин при такива обстоятелства, че да те изпрати да ни посетиш, ще ти е необходима голяма помощ.

— Тя често ли си създава подобни проблеми? — Пенелопа не можа да се стърпи да не зададе въпроса.

Господин Гото кимна:

— Госпожа Мерлин има добро сърце и истински дух, но е прекалено нетърпелива и настойчива да научи изкуството на магията със свещи. Тя просто скача, независимо дали е готова или не.

— Е, иска ми се да беше обмислила това заклинание от А до Я: — Пенелопа мина след мъжа през една врата, чиито камбанки и мъниста звънливо затанцуваха при тяхното движение.

— Опитала се да разреши някакъв проблем с данъчен адвокат, но нещо с цветовете се объркало и затова се озовала при мен. — Тя поклати глава. След въпросителния поглед на господин Гото добави: — Аз съм данъчен адвокат.

— А, разбирам... — Той спря пред една врата, почука два пъти, изчака и после почука четири пъти.

Вратата се отвори.

Пенелопа затаи дъх. Никой от юридическото списание в Северозападния няма да повярва, че тя, Пенелопа Сю Фийлдс, ей сега

ще влезе вътре в светая светих на вуду-магазин. Какво не би дала, за да може да им покаже снимка от този момент!

— Трябва да живеем в настоящето, за нашите души, а не за чуждите — каза господин Гото, като хвърли неразгадаем поглед през рамото си и влезе в стаята. Освен тях двамата вътре нямаше никой друг. Тогава защо беше почукал?

Пенелопа леко настръхна. Поколеба се на прага, като се опитваше да разбере смисъла на твърдението на господин Гото.

Госпожа Мерлин също обича да прави подобни изявления, помисли си тя. Като че ли добавяха бисери мъдрост, отредени за боговете — или богините, както би казала госпожа Мерлин — и ги споделяха на малки части с обикновени простосмъртни като Пенелопа. Е, все пак тя нямаше нужда тези едва образовани мъже и жени да ѝ показват пътя към мъдростта.

Господин Гото се извъртя внезапно, като се блъсна право в нея и почти ожули носа ѝ. Той затвори вратата.

— Не можем да вървим по-нататък.

— И защо не?

— Нещо не е наред. — Той изправи показалеца си нагоре, като че ли проверяваше откъде духа вятърът. — Нещо помръдна в... — Той се обърна и я погледна... — Нещо в твоето излъчване. Не е чисто, не е истинско.

Чувство за вина прониза Пенелопа. Обвинявах я и тя не можеше да се защити.

— Аз, тъъ, аз само си мислех, че говорите сякаш знаете толкова много и не мога да разбера защо да сте толкова по-умен от мен.

— Аха. — Това изглежда беше любимият израз на господин Гото. — Его.

Той стоеше със скръстени на гърдите ръце и я гледаше втренчено.

Тъй като не каза нищо повече, Пенелопа най-накрая попита:

— *Его?*

— Твоето его пречи на търсенето на изход за госпожа Мерлин. Няма да можеш да ѝ помогнеш, докато не забравиш за него.

— Но това е нелепо! — Пенелопа размаха пред лицето на господин Гото списъка, който госпожа Мерлин ѝ беше продиктувала.

— Всичко, което ѝ трябва, е записано тук. Уверявам ви, че щом купя тези неща, и ще си тръгна. Толкова е просто.

Господин Гото поклати глава:

— Тези, които нямат чисто сърце, не могат да получават от богатствата на вътрешното светилище на *Магазин за магия Байу*. — Уверено постави ръка на раменете ѝ, обърна я. — Време е да тръгваме — каза той и я избута през стаята и обратно от другата страна на щанда.

— Когато се прочистиш от своето его, можеш да се върнеш. Моля, кажи на госпожа Мерлин, че ние най-искрено искаме да ѝ помогнем, но че ти имаш нужда от... тъъ, да кажем малко обработка, преди да можеш да ѝ послужиш за пратеник.

— Е, от всички своеволни... — Пенелопа префуча през магазина с вирнат нос. Отдавна не я бяха обиждали така. Тя отдели време от ценния си почивен ден, от неделята, единствения ден в седмицата, в който си почиваше от работа, работа, работа, и този мъж я изхвърли от магазина. Можеше да се върне и да му каже какво мисли за него.

Тя се огледа наоколо. Блясъкът на следобедното слънце се отразяваше от тротоара и заслепяваше очите ѝ. Имаше нужда от слънчеви очила, трябваше да се погрижи за това съвсем скоро. Въпреки че лятото в Чикаго ставаше топло, понякога дори непоносимо горещо, слънцето в Ню Орлийнс изгаряше очите ѝ, както северното слънце никога не бе могло.

— Ето, виждаш, че ти казвах истината — отново сякаш от дън земя изникна уличният натрапник. — Явно, че не си прекарала много добре в магазина.

Пенелопа поклати глава, чувстваше се замаяна и повече от обезпокоена. Какво ще каже госпожа Мерлин, когато се върне с празни ръце? И как ще продължава да забавлява гостенка, която иска почти непрекъснато да ѝ приготвя овесена каша, най-омразното ястие за нея. То стоеше в списъка ѝ по-долу и от шницел, любимото ядене на майка ѝ.

— За пет долара ще те заведе на някое забавно място — каза мъжът с надежда, изписана на слабото му лице.

Пенелопа поклати глава, чувстваше се като професионален боксьор, който с олюляване се връща за следващия рунд.

— Трябва да се върна отново в магазина — каза тя.

— Благодаря все пак.

Мъжът плавно се отдалечи, като рисуваше във въздуха пред гърдите си знака на кръста.

Със свито сърце Пенелопа отново влезе в магазина. Тя отиде право до касата в предната част, където момичето с трите кръстчета лъскаше бижута. Симпатичното девойче със сигурност щеше да ѝ помогне да изпълни покупките от списъка. Колкото по-скоро намери това, което търси, толкова по-скоро животът ѝ ще се върне към нормалния си ход.

— Здравейте — каза Пенелопа. — Търся някои неща.

Момичето се усмихна:

— Разбира се. С какво мога да ви помогна днес?

Пенелопа подаде списъка.

Момичето го прочете, лицето му стана мрачно. След това се усмихна, като че ли прекалено лъчезарно, и каза:

— Съжалявам, но нямаме нито едно от тези неща.

— Но това е невъзможно! — Пенелопа грабна списъка. — Научих от съвсем достоверен източник, че това е единственото място в града, откъдето могат да се купят тестисули на жаба, мехлем от конски косъм и желе от игуана. — Тя се хвана за ръба на щанда и постепенно се овладя.

Момичето се обърна към друга клиентка, която се приближаваше зад Пенелопа, и каза:

— Мога да ви разведа тук.

Натоварената с пазарски чанти и фотоапарат жена си проправи път до касата, като избута Пенелопа встрани.

— Добре — кимна на купувачката. — Идвам отдалеч и търся криле от прилеп за племенника ми. Той каза, че трябва да му се намерят от Ню Орлийнс.

— О, тук са най-добрите — усмихна се любезно продавачката.

Пенелопа стоеше, вираше се в своя списък и се чудеше дали не губи ума си. Този магазин предлагаше криле на прилеп, но не и тестисули на жаба?

След това ѝ хрумна една ужасна мисъл. Дали не беше станала прицел за насмешки за госпожа Мерлин? Дали не беше намислила някаква магическа пакост и затова да е изпратила Пенелопа за зелен хайвер?

Вероятно госпожа Мерлин се смееше над овесената си каша на представата как Пенелопа пита за нещо толкова невероятно като тестикули на жаба!

Пенелопа се завъртя и изхвъркна от *Байу магия магазин*. Започна да тича много по-бързо, отколкото бе полезно в тази юлска горещина, затова забави ход и тръгна към страничната уличка, където беше паркирала колата си.

Ще запали огън и ще държи краката на госпожа Мерлин над него, докато дребничката жена признае какво точно е намислила.

Преди да влезе в колата, Пенелопа се спря и се огледа. Каза си, че е доволна, задето *Мъжът със страстните очи* не дава признаци да я следи тази сутрин. Без съмнение, след като снощи така ѝ се върза езикът, той се е насочил към по-отзивчива плячка. Като повлеканата от тридесет и девет бе.

Пенелопа потисна разочарованието си. Въпреки че я дразнеше, Тони Олано определено правеше живота ѝ по-интересен.

*Трябва да превъзмogneш това* — измърмори тя, докато гледаше как един нисък, дебел мъж бавно се търкаля покрай нея на тротоара. Той изглеждаше като герой, съвсем определено злодея, от комиксите на Дик Трейси. Пенелопа скочи в колата, затръшна вратата и я заключи.

Достатъчно неприятни хора срещна днес.

## 9.

В мига, в който Тони забеляза мъжа, познат и на застъпниците, и на нарушителите на закона като Роло Поло, да следи Пенелопа, разбра, че старият му информатор Скуийк е казал истината късно предната вечер.

Скуийк го откри часове след като Тони си тръгна от апартамента на Пенелопа — часове, след като се зарече, че ще я използва, за да се добере до Хинсън. Когато приближи обичата до ухото ѝ, пръстът му едва докосна бузата ѝ. И все пак това леко докосване го разтърси. Уязвимостта, която се спотайваше в сините ѝ очи, все още го преследваше.

В онзи момент Тони осъзна, че не може да ѝ причинява повече неприятности. Не и ако искаше да продължава да се изправя срещу огледалото.

Не очакваше уязвимост. Когато се приближи към нея, очите ѝ приличаха повече на сърна, заслепена от светлината на ловеца през нощта, отколкото на жена, копнееща за целувка.

Дяволски желана жена!

Тони премести наблюдателния си пункт зад портата, за негов късмет оставена незаклучена, на една къща на Бърбън стрийт и извади от джоба на късите панталони издрасканото си йо-йо, любимата вещ, която му помагаше да мисли.

Чудатият вуду-магазин се намиреше сред жилищните сгради на улица Бърбън, където броят на туристите намаляваше и местните хора се радваха на този факт. Само понякога групи запотени традиционалисти със закачени на блузите имена и найлонови торбички в ръце се шляеха по улицата. Това място, сравнително тихо, му даде възможност да си помисли за изминалата вечер.

Вечерта, когато едва не целуна Пенелопа.

Неговото йо-йо затанцува надолу и беше на косъм от тротоара, преди да го дръпне обратно. Ето толкова близо беше до целувката си с тази жена.



Само да я раздвижи. Да я разтърси. Да си поиграе с нейната превзетост. Да, Тони искаше да ѝ покаже какво пропуска като излиза с мъж като Хинсън, вместо с Тони Олано.

Какво имаше Хинсън, което Тони го нямаше? Тлъста банкова сметка? Луксозни костюми, хиляди? Научна степен по право? Тони въртеше йойото все по-бързо.

Егото му го убеждаваше, че тя го харесва. Разумът му казваше, че докосването му ѝ е било неприятно.

Той погледна към *Магазин магия Байу*. Пенелопа все още беше вътре. Тони едва се въздържа да не извика, когато видя как тя се хвана на въдицата на най-стария нехранимайко на Бърбън стрийт.

Раздвижване надолу по улицата привлече вниманието му и той стисна йойото в ръка. Появи се мъж колкото висок, толкова и широк, с измачкан кафяв костюм, прекалено дебел за тази горещина. Носеше пъстра туристическа карта и доста се суетеше при разгъването и задържането ѝ пред себе си.

Тони се намръщи.

Роло Поло се приближи с поклащане и спря на три крачки от портата, зад която се спотайваше Тони. Той престана да върти картата в ръцете си и застана загледан в нея, очевидно се опитваше да мине за турист.

Безуспешно. Дебелакът държеше картата обърната наопаки. Тони поклати глава, зачуден как такъв тип като Роло Поло запазва мястото си на служител номер едно при шефа на Хинсън.

От работа си като полицай през изминалите години Тони беше разбрал, че не е необходимо човек да бъде умен, за да е жесток.

Дебелакът хвърли поглед на картата, после бързо я обърна правилно. Тони се засмя, но смехът веднага заседна в гърлото му, като отчете присъствието на Роло Поло и как то влияе на повода, който го накара да потърси Пенелопа тази сутрин.

Когато Олано излезе снощи, неспокоен и странно неудовлетворен, той отиде При Смоуки на Оук стрийт, бар със съмнителна репутация, където цигарен дим, пияни самохвалковци и звънтенето на видеопокер машини допринасяха за атмосферата.

Отиде, за да си отвлече вниманието. За да си търси белята, би го нарекла майка му. Вътре шляпна ръце с няколко души, намигна на

Лора и Доон, проститутките, чийто сводник беше Смоуки, след това си проправи път до бара, където се настани със своя будвайзер.

Бирата не изглеждаше така студена, както обикновено, телевизорът гърмеше по-силно от всякога, а барманът беше ново момче, което подвикваше на клиентите, оставили недостатъчен бакшиш.

Тони се почувства по-зле, вместо по-добре, хвърли два долара на бара, предизвиквайки бармана да му се развика. Мъжът тъкмо отвори голямата си уста и Скуийк се появи до Тони.

— Къде се губиш, приятелю? — Скуийк<sup>[1]</sup>, наречен така заради неприятния шум, който обичаше да вдига като трие маратонките си по твърди повърхности, вдигна ръка за „дай пет“ и Тони му отвърна. Той смяташе, че дай пет е глупав поздрав, но Скуийк никога не го пропускаше. Навикът му вероятно идваше от гледането на прекалено много телевизия както в затвора, така и извън него.

— К'во става? — Тони седна отново, като внимателно наблюдаваше дребния мошеник, специалист по навиците на хората от улиците. В миналото Схуйк го беше измъкнал от затруднение, а Тони никога не забравяше приятел, враг или информатор и на свой ред му беше помагал.

— Нищо особено, нищо особено — избъбри Скуийк и облиза устни.

— Дай ни два будвайзера — извика Тони на бармана, който погледна първо него, после двата долара, но им подаде бирите, без да пророни и дума.

Бирата на Скуийк свърши след три големи глътки и Тони, С изострени сетива, му взе нова. При Скуийк никога нямаше съвпадения. Щом дойде да го намери, значи нещо се мътеше — нещо, което според Скуийк интересуваше Тони, а значи и самия него.

Докато пиеше третата бира, Скуийк се отблъсна от мястото си до бара, където се подпираше с лакти, и направи скок напред, а после и назад. Маратонките му раздраха въздуха със своя силен скърцащ звук, заради който се гордееше и носеше името си.

— Добре звучи, Скуийк — кимна Тони, като се чудеше кой ли друг в бара обръща внимание на малкия ритуал. Без значение колко пъти Тони беше изтъквал, че навикът да не пропуска да изскърца с

марковите си маратонки преди да съобщи горещата информация го издава, Скуийк не се отказваше от това.

Мъжът се захили и отново се подпря с лакти на бара, усмивка на задоволство грееше на лицето му. Започна да бели етикета на бирата и заговори на бутилката си.

Нито веднъж не погледна към Тони. Нито веднъж не провери дали той го чува сред врявата на бара.

Но Тони чуваше.

Ясно и с наострени уши.

— Твоят човек, нали го знаеш, хубавкото момче с костюма, та той има големи планове. Да, приятелю, големи планове — Скуийк се наведе към бутилката и зачопли запотения етикет с мръсния си нокът.

Димът от заведението лютеше на очите на Тони, докато се концентрираше върху това, което Скуийк искаше да му каже. Раздразнението само изостряше усещането му, че става нещо значимо.

— Да, чувам, че ще прескочи метлата. И то съвсем скоро. Но не защото сърцето му го иска. — Скуийк се захили. — Старецът му е наредил.

Тони отпи голяма глътка от бирата си. Знаеше, че изразът на Скуийк се отнася за сватбена церемония при роби, на които не са разрешили църковен брак.

Значи сватбени камбани звъняха за Хинсън.

Тони стисна здраво бутилката. Нарездането идва от шефа на Хинсън.

Само че не...

Скуийк продължи:

— Помислих си за теб и си казах: върви да откриеш коя е жената. Кажй на Тони и вероятно той може да успее да се справи. Нали знаеш, да използваш нея, за да се справиш с него. Този стар дявол няма да хареса да бъде второто прасе до коритото. — Скуийк се изкиска и погледна празната си бутилка.

Тони си спомни за банкнотите, които беше пхнал в джоба. Надяваше се поне някои от тях да са десетачки. Взе още една бира за Скуийк и съвсем небрежно попита:

— Значи ще ми кажеш името ѝ, нали? Така че да мога да измъкна нещо от брачните регистри.

Скуийк се шляпна по бедрото.

— Ти си интересен тип, Тони. Но, дааа, прав си, имам името й. Смешно име. Не е толкова лесно да се произнесе.

Олано знаеше установения ред. Знаеше, че не трябва да пита направо колко иска мъжът в замяна на информацията си. Скуийк Притежаваше професионална гордост.

Мислите на Тони за предишната вечер бяха внезапно прекъснати, когато вратата на *Магазин магия Байу* се отвори. Той рязко се върна в настоящето и загледа как Пенелопа намусено забърза надолу по стълбите. Искаше му се да има камера на стената вътре в магазина, която да заснеме автентичен филм, но тъй като очакваше един от лакеите на Роло Поло да се появи, по-добре бе да не се показва въобще.

Роло Поло погледна над картата си. Пенелопа се спря на тротоара. Същият чешит, който я изигра преди малко, се приближи. Тони се усмихна. Няма начин да се остави да я изпързаят два пъти. Може да е разсеяна, но схваща бързо.

Внезапно тя се обърна и влезе обратно в магазина.

Мислено Тони отново се върна към молбата на Скуийк. В началото информаторът не можеше да изплюе камъчето и говореше със заобикалки, но накрая каза:

— Жена ми има нужда от помощ.

Тони беше присвил очи, докато си представяше как жената на Скуийк има проблеми със закона. За този мъж ще направи всичко, което е по силите му. Нито веднъж не му беше давал погрешна информация, а това си заслужаваше наградата.

— Казвай. Какъв е проблемът?

Скуийк започна да върти в ръце късчета от етикета на бирата.

Тони чакаше. Тъй като Скуийк не заговори, той реши да му помогне:

— Голяма беля ли си е навлякла?

Скуийк го погледна разочаровано и бавно каза:

— Моята жена не си търси белята.

— Извинявай... — Тони не искаше да го обиди.

— Аз и жена ми сме заедно от пет години. — Скуийк вдигна пръстите на дясната си ръка и кимна сериозно.

— Дълго време, пет години.

Тони трябваше да се съгласи с това твърдение. Беше по-дълъг период, отколкото той успя да съхрани брака си.

— Но нямаме деца — додаде Скуийк.

Тони чуваше, но въобще не му идваше наум как може да помогне.

Тогава Скуийк се обърна към него и го сграбчи за ръката.

— Обещай, че ще намериш доктор, който може да помогне на жена ми, и веднага ще ти дам името на Пенелопа Фийлдс.

Подозрението на Тони се бе потвърдило, той каза:

— Дадено, Скуийк.

Нямаше представа как да намери доктор, който лекува безплодие, но знаеше, че майка му ще се справи. И доколкото я познаваше, щеше да убеди доктора да прегледа жената безплатно.

Тони забрави за проблема на Скуийк, когато видя Пенелопа отново да изхвърча от магазина. Първия път тя излезе намусена, а сега вече разгневена. Той се зачуди и пусна йойото в джоба. Докато я гледаше как стои сковано на тротоара, промени първоначалното си мнение, че Пенелопа бързо схваща. За жена, припадала от горещина едва вчера, тя не беше научила добре урока си.

Роло Поло смачка картата на топка и пое след Пенелопа. Щом той се отдалечи на достатъчно разстояние, Тони се измъкна от убежището си зад портата и, като се придържаше колкото е възможно по-близо до сградите, започна да следи и двамата.

Докато шофираше през Френския квартал към апартамента си в Уеърхаус дистрикт, Пенелопа събираше пара, за да излее възмущението си към госпожа Мерлин. Как можа да я изпрати да търси такива боклуци?

На Канала я хвана червеният светофар и тя се загледа в потока от хора, който се движеше покрай нея, там контрастът беше голям — жени, всяка от тях с бебе на ръце и детенце до себе си, редом до излъскани мъже с бели ризи. Пенелопа се поуспокои малко и обмисли пак решението си да си отиде направо у дома.

Трябваха й факти. Безпристрастна, неоспорима, обективна информация. Беше чувала за магия със свещи единствено от госпожа Мерлин. Тя присви замислено устни. Изсвирването на клаксон зад нея

я накара да потегли бързо, но зави рязко вдясно, вместо да продължи напред към къщи.

Ще отиде до Барнз и Нобъл в Метари. Знаеше за огромната книжарница, но все нямаше време да я посети. Познаваше града достатъчно, за да успее да намери магистралата и после изхода от нея, който да я отведе към булевард Ветеране мемориал, главния път, пресичащ голямото предградие Метари.

Пенелопа стигна дотам, като се обърка само веднъж. Считаше, че не е толкова зле за човек, свикнал да пътува само с градския транспорт в Чикаго.

Още в мига, в който стъпи в магазина, разбра, че може да прекара целия ден в него и напълно да загуби представа за времето. Взе си капучино, за да се подкрепи, и се пребори с изкушението да се пошляе между всички рафтове с красиво наредени книги, вместо направо да попита за сектора, където може да намери книги на тема магьосничество.

Като си пийваше от чашката, тя се качи с ескалатора и започна да разглежда отдел Съвременна епоха. Изцяло погълната от изучаването на право и данъчно облагане, Пенелопа никога не беше отделяла време за този отдел в която и да е от многобройните книжарници или библиотеки, където прекара толкова голяма част от живота си.

Пред очите ѝ се разкриха много непознати заглавия и теми и това ѝ напомни за усещането, което изпита през първия си ден в юридическата библиотека. Толкова много томове, толкова много неизвестни. След това интелектуалното предизвикателство я заинтригува. А сега, изправена пред тези рафтове с чудати книги, тя изпита чувство на превъзходство, предполагайки, че те са написани от смахнати хора, които предпочитаха да приемат измисления свят, вместо рационалния, в който живеят.

Вместо да се справят с действителността, някои хора се отдръпваха в магьосничество, магия, разгадаване на аурата, чакра — каквото и да означава това — всъщност всичко, което им дава надежда за по-добър свят.

Сега, след като се замисли, Пенелопа разбра, че това е абсолютно същото нещо като потъването ѝ във фантазиите. Вместо да бъде по-дръзка и да се опита да излиза на срещи по-често, да среща мъже, дори

да направи нещо толкова смело като да даде или отговори на обява за приятелство, Пенелопа се беше оттеглила.

Раул, любовникът от нейния измислен свят, може и да заемаше мислите ѝ, но беше слаба утеха през самотните ѝ нощи и наистина недостоен кавалер за приемите, на които канеха адвокатката.

Пенелопа притвори очи и вдиша от аромата на шоколада, поръсен върху пяната на капучиното. Да, призна си тя, трябва да направи някои промени в своя живот.

Само защото върви по предназначенията от майка ѝ пътека, не означава, че не може да бъде адвокат и едновременно с това да се наслаждава повече на останалата част от живота си. Да си адвокат не е толкова лошо.

Майка ѝ неведнъж беше казвала: *По-добре адвокатка, отколкото сервитьорка*. И въпреки че понякога Пенелопа все още обвиняваше майка си, която вече не бе между живите, че не я остави да си проправи свой собствен път в живота, трябваше да признае, че би предпочела да е съдружник във фирмата Ла Ку, Ричардсън, Зеринг, Рей, Уелман и Клийз, отколкото да подава кафета на бара в Барнз и Нобъл.

Пенелопа сбърчи нос като си спомни обвиненията на господин Гото. Нередно ли е да предпочита да бъде адвокат, а не сервитьорка? Тя не смяташе, че в това предпочитание се изявява прекалено много нейното его, особено като се има предвид, че би искала да стане главен готвач, а не адвокат.

Беше сигурна, че странно младият, но и някак си неостаряващ господин Гото тъкмо щеше да ѝ помогне, когато го разубеди нещо, което тя направи. Той се отказа веднага след като тя си помисли, че господин Гото и госпожа Мерлин нямат добро образование. Е, може би Пенелопа беше малко сноб на тази тема, но обичаше майка си, въпреки мърморенето ѝ, а майка ѝ бе напуснала гимназията в последната година, защото забременяла с нея.

Разказът за това събитие Пенелопа беше чувала хиляди пъти. Само веднъж успя да вмъкне, че би искала да научи нещо за мъжа, който ѝ е баща. Но на тази тема майка ѝ винаги запазваше пълно мълчание.

Доколкото Пенелопа знаеше, зачатията ѝ би могло да е непорочно. Тя често си мислеше, че тъй като цял живот прекара само с

майка си, която се държеше настрана от всички мъже, не бе изненадващо, че тя самата никога не се сближи с някой мъж.

Но беше сигурна, че не страхът да не извърви пътя на майка си я спираше. Просто не знаеше как да привлеча мъжете.

Известно време Пенелопа се взира в изстиващото капучино, после вдигна поглед към рафтовете. Имаше да върши работа. Най-добре е да се съсредоточи върху това.

Видя няколко книги на тема изкуството и магията на горенето на свещи, взе ги с една ръка и ги занесе, като държеше кафето си в другата, до един фотьойл в къта за четене близо до ескалатора. Няколко други клиенти вече се бяха настанили там и четяха какво ли не — от Зен и изкуството да се поддържа мотоциклет до биографии на известни личности и хумористични книги.

Пенелопа си помисли, че трябваше да избере нещо по-разумно за прикритие на истинското ѝ четиво. Който и да погледнеше към книгите ѝ щеше да реши, че е една от онези смахнати ексцентрички. Дори във всичките книги, които беше избрала, пишеха магия вместо магия, като че ли самата дума имаше свое собствено мистично значение.

Е, днес не би могла да се смути повече, отколкото вече бе смутена. Да отиде да пита на висок глас за тестиси на жаба! Като се изчерви леко, Пенелопа отвори първата книга и започна да чете.

Тони почти изгуби Пенелопа при излизането ѝ от Френския квартал. Тя го изненада с резкия завой на Канала и поемането ѝ по магистралата. Изпеченият Роло Поло я следваше плътно все пак и беше спрял колата си недалеч от нейната на паркинга на Барнз и Нобъл.

Развеселен от факта, че Роло Поло трябва да държи под око книжарница, Тони остана в колата си, докато дебелакът най-сетне изключи двигателя на своята, вероятно и климатика, и се затътри към книжарницата. Купи си студена напитка, после хлътна във фоайето с климатик, където извади един непотребен жълт вестник от купчината, оставена там, и го изправи пред лицето си.

Докато наблюдаваше всичко това от колата си, благодарен на големите витрини, които му даваха такава добра възможност да вижда



вътре в магазина, Тони се зачуди дали Роло Поло можеше да чете.

Хванат в капан за известно време, Тони нямаше друг избор, освен да чака отвън в колата. Роло Поло пазеше единствения вход и изход на книжарницата. Но рано или късно ще напусне поста си, за да потърси тоалетната. Тогава Тони може да се промъкне вътре.

Преди нямаше подобни намерения, разбира се, но сега почувства непреодолимо желание да види Пенелопа отново. Ще си вземе някоя хубава книга от рафта, ще открие къде е жената и ще се престори, че е погълнат от книгата, когато тя се сблъска с него.

Тя ще бъде впечатлена. Дори може и да приеме поканата му да излезе с него. Може би няма да стигнат до леглото. Поне не при първата среща.

Охо. Тони нервно прекара ръка през косата си. *Овладей се, Тони*! О, каза си той, изключи мотора и отвори прозореца. На паркинга беше горещо като в ада, слънцето напичаше колата, но не му се искаше да харчи бензин, за да поддържа климатика.

Напомни си, че единствената причина, поради която тръгна да следи Пенелопа до книжарницата, беше, за да разбере защо Роло Поло се интересува от нея. Роло Поло директно водеше към Хинсън и следователно към шефа на Хинсън, гангстер, свързан и с Ню Йорк, и с Лас Вегас, но толкова умен мъж, че рядко се разкриваше при което и да е от своите начинания.

Хинсън беше негов адвокат и главен изпълнител. В миналото щеше да се нарича *consigliore*<sup>[2]</sup>, наименование, познато от „Кръстникът“. Но гангстерите в Луизиана не бяха толкова старомодни и фамилията Хинсън работеше за създаването в Ню Орлийнс на една особена група от бизнесмени от предградията, магнати на недвижима собственост от Френския квартал и главорези от работническата класа. Така че Хинсън прекарваше голяма част от времето си да обмисля договори и други безсмислени юридически документи.

Тони изнемогваше от жегата на навирания паркинг, той изтри потта от челото си и се помоли Роло Поло да отиде скоро да пикае. Той и дебелакът имаха прекалено дълга история зад себе си, за да може да поеме риска Роло Поло да го види сега.

А тъй като Тони очакваше Хинсън съвсем скоро да му предложи работа от името на своя шеф, съвсем не беше време да предизвиква съмнения. Рискуваше прекалено много.

Така че си седеше в колата и се потеше. След няколко минути ризата му се залепи за тялото. Надяваше се Пенелопа в хладния и приятен магазин да оцени жертвата му.

Не се шегувай със себе си, каза си той и включи радиото. Зазвуча тъжна песен за изгубена завинаги любов и бързо го изключи. Чудеше се какво ли беше вдъхновило Пенелопа да посети *Магазин за магия Байу* и Барнз и Нобъл. Несъмнено беше работлива, но при влизането ѝ в магазина на Бърбън стрийт изглеждаше сякаш има определена цел.

Спомни си за чудатата статуетка, която видя под леглото ѝ, когато проверяваше за натрапници, и се зачуди дали уважаемата адвокатка, освен че крадеше от магазините, не се занимаваше и с окултизъм. Това имаше толкова смисъл, колкото което и да е обяснение на въпроса защо ще си държи скрита под леглото такава налудничава фигурка, дето намига.

Слава богу! Роло Поло току-що реши да си направи почивка, без съмнение, за да отиде до тоалетна. Този път дебелакът не тръгна както преди направо към бара за напитки. Тони излезе от колата си още преди гърбът на Роло Поло да се скрие в дълбините на магазина.

След като влезе вътре, Олано се намръщи, смаян от многото възможности. Книжарницата беше огромна. Чудеше се как намират достатъчно книги, за да я напълнят. Неговата представа за купуване на книги беше да вземе някой случаен уестърн от магазинчето на ъгъла.

Ню Орлийнс, помисли си Олано, като присви очи и се огледа около първите рафтове с книги за Пенелопа, се променя.

А също и той самият, осъзна Тони, като пое с ескалатора да провери втория етаж. Да преследва жена, която не беше показала интерес към него. Приятелите му не биха повярвали, че е възможно подобно нещо за Тони Олано. Те го познаваха като мъжа, който завоюва жени като Бренда от 39 Б.

Тони имаше същата представа за себе си и затова му се струваше странно да е в книжарница и да преследва адвокатка, чиято официална блуза е закопчана догоре.

---

[1] Скуийк — името звучи както английската дума squeak, скърцам. — Б.пр. ↑

[2] Consigliore (ит.) — съветник. Това е обозначението на длъжността първи помощник на мафиотския дон в италианската

мафия и в Коза ностра. — Б.ред. [↑](#)

## 10.

Магията със свещи изглежда можеше да даде някои доста добри резултати. Но при практикуването на различните заклинания трябваше да се вземат предвид много подробности, като например вида на свещта и дали избираме да топим във восъка частици и парченца от коса и тяло, за да създадем една могъща кукла.

Както и да е, въобще не беше споменато за тестиси на жаба.

Пенелопа се настани удобно и се замисли за четивото си. Списъкът за пазаруване, който ѝ даде госпожа Мерлин, имаше толкова смисъл, колкото и прочетеното досега. Наистина ли хората вярваха в подобни неща?

Взе следващата книга, тя беше с меки корици и авторите твърдяха, че в нея е разкрит най-добрият начин да се научим да виждаме аурата. Госпожа Мерлин доста мърмореше за аурата на Пенелопа. Освен това спомена, че Тони Олано има прекалено виолетова аура, за да си позволи да я притисне както Дейвид снощи.

Едва снощи.

Пенелопа подпря буза с една ръка и като прескочи въведението, зачете главата, в която се говореше за виолетовия цвят.

Разбра, че виолетовата е доминантната аура на хора, които водят интензивен и бурен живот. Родени лидери. Склонни към мечтателност. Също и много чувствени.

Е, най-сетне намери твърдение, което да съвпада с обективните ѝ наблюдения.

Тони Олано е определен като чувствен.

Пенелопа се усмихна и се настани по-удобно във фотьойла. Представи си го как седи до нея и двамата са потънали в книгите си. Той я е прегърнал с една ръка и нежно гали шията ѝ. Тя се е облегла на големите му като защитна скала гърди, чувства се в безопасност, уютно и съвсем спокойна. Вместо книгите, които взе от рафта, в своята фантазия тя прелистваше любимия М.Ф.К. Фишър, произдаден

наскоро. Идеи за менюто се въртят в главата ѝ, докато обръща страниците на остроумната и интересна книга.

А той какво чете?

Пенелопа се отдаде на фантазията си. Какво ли би чел мъжът от нейните мечти?

Хмм. Много пъти препрочитаната „Война и мир“? Съмърсет Моъм? Или може би Дикенс?

Тя се намръщи, като не успя напълно да си представи този момент от бленувания свят. Образът на Тони, който прелиства страница след страница, пробягна през съзнанието ѝ и тя се размърда, недоволна от насоката на мисленето си.

Книгата за аурата се изплъзна от скута ѝ и падна с тупване на пода. Това я върна обратно към действителността, тя примигна и се наведе, за да я вземе. Но преди да успее да я докосне, една ръка, голяма, силна и осеяна с малки, черни косъмчета, хвана книгата.

Пенелопа вдигна поглед нагоре по познатата вече пътека на здрави ръце и бицепси, разкриващи мъж, който се чувства съвсем свободно в спортната зала.

Колкото повече трудности има в спортната зала, толкова по-добре, допълни Пенелопа към мисленото си проучване, докато издърпваше книгата си от Тони Олано.

Той се усмихна и попита:

— Често ли идваш тук?

Пенелопа небрежно нареди книгите за свещи и аура, така че заглавията да не се виждат, и отговори:

— Разбира се. А ти?

— Редовен клиент съм.

Той седна грациозно на стола, перпендикулярно на нейния, изпъна дългите си крака и отвори книгата, която носеше. Не каза нито дума повече, очевидно задълбочен в четивото си.

Пенелопа го погледна гневно. Напълно в негов стил — появява се, а след това се преструва, че не я забелязва. Надникна да види какво чете той, но не можа да разчете заглавието.

Тя взе отново книгата си за аурата, като я хвана така, че да не се вижда корицата с ярките букви. След като прелисти няколко страници без да разбере и една дума, да не говорим за същността на аурата, затвори рязко книгата. Погледът ѝ беше привлечен от мускулестия

прасец с бронзов загар на Олано и как той небрежно полюлява крак напред-назад, докато чете.

Под късите панталони с цвят таки се виждаха краката му, обсипани с точно необходимия брой къдриви, черни косъмчета, достатъчно гъсти, за да са интригуващи, и не толкова много, че да са отблъскващи. Пенелопа не можа да не се запита какви ли са гърдите му. Едно загатване за същите черни косъмчета се подаваше над разкопчаното копче на ризата с къс ръкав.

Още миг и щеше да потъне в някоя от своите фантазии. Направи усилие да се пребори с това изкушение, после реши да прекъсне заниманието на Тони. След като продължава да я следи, ще трябва да изтърпи един безцелен разговор. Наведе се леко напред и с, надяваше се, привлекателна усмивка попита:

— Е, какво четеш?

Той изсумтя, посочи с пръст около средата на лявата страница и хвърли един бегъл поглед нагоре към нея. Очите му изглеждаха потъмни и по-напрегнати от предишните пъти, когато го бе виждала. Кръговете под очите днес бяха малко подути и по-мораво сини от вчера. Без съмнение беше намерил някоя Бренда-от-39 Б и бе останал на купон цяла нощ. Пенелопа се намуси малко и повтори въпроса си.

Той се поколеба, огледа се и едва тогава отговори:

— Социално приспособяване на малолетни престъпници, настанени в домове приемници с психосоциални предизвикателства: — Дългото заглавие се изниза така леко, сякаш Тони беше гост-лектор на конференция.

Пенелопа вдигна вежди. Впечатляващо — измърмори тя. И наистина беше впечатлена. Почти очакваше той да чете тъпа книга за спорта. Или безсмислен уестърн.

Олано сви рамене. Пръстът му все още сочеше страницата, попита: А ти?

Е, сега я хвана. Искаше ѝ се да може да отговори с поне наполовина впечатляващо заглавие. После каза:

— Правя проучване по въпрос, който едва ли би те заинтересувал.

— Така ли? — Той се наведе напред; сви краката си по-близо до стола. Тъмните му очи изгаряха нейните, блестяха с огън, който Пенелопа искаше да има куража да изследва. — Опитай.

Тя се засмя нервно:

— Аз... въз, очаквам гостенка, която се занимава с аура и подобни неща, така че чета за тях.

Тони кимна:

— Мислех, че Толстой би ти допаднал повече.

— Разбира се. Анна Каренина е една от най-любимите ми книги. Но някои изследвания са необходими. — Тя посочи към неговото четиво. — Очевидно си съгласен с това твърдение.

— Какво? — Той изглеждаше изненадан, после кимна: — О, разбира се. Като моето изследване върху социалното поведение на малолетните престъпници.

— Доклад ли пишеш?

— Да. — Тони забарабани с пръсти върху отворената книга. — Точно така, доклад.

— За кое списание?

Той се намръщи, темпото на барабаненето се забърза:

— Наистина още не съм решил.

Пенелопа кимна:

— Важно е да избереш най-доброто списание в тази област. След това, ако не приемат статията, ще я предложиш на следващото надолу в списъка. Не намираш ли това за вярно?

Беше ред на Тони да кимне. Опита се да изглежда умен, доколкото знаеше как. По дяволите! Тази жена го въввлече да върши, говори, мисли и чувства неща, с които не му бе работа да се забърква. Пише доклад за публикуване? Нямах ли професорите от колежа да харесат идеята! Разбира се, те ще бъдат още по-изненадани, че той си спомни името на един от учебниците, името, което изрече толкова лесно, когато Пенелопа го попита за заглавието на неговата книга.

Вероятно тя му бе задала друг въпрос, който той очевидно бе пропуснал. Е, поне реши да говори с него.

— Какво каза? — попита Тони.

Нещо като раздразнение се появи на лицето ѝ, след това се разсея. Дамата не беше свикнала да повтаря.

— Попитах, господин Олано, с какво се занимаваш? Освен да ме следиш из града, разбира се?

Въпросът ѝ внезапно му напомни неговата цел. Не беше дошъл в тази интелигентна книжарница, за да флиртува с жена, която нормално

не би му обърнала внимание. Той имаше мисия. Бързо огледа долния етаж. Добре. Роло Поло беше заел поста си във фойето.

Тони отново погледна жената, седнала до него. Тя чакаше отговора му с нетърпелива светлинка в премрежените сини очи. Устните ѝ, съвсем лекичко полуотворени, намекваха за напрегнато очакване на думите му. Да, точно така, Олано, каза си той кисело. Хвърли ѝ загадъчен поглед, един от тези, дето имаха такъв добър ефект при жени като Бренда в 39 Б, и отговори:

— Изследвания.

Тя скръсти ръце върху книгата си:

— Изследвания?

Тони хареса отговора си. Засмя се:

— Да, би могла да ме наречеш професионален изследовател.

Пенелопа се беше приближила към него. Явно се опитваше да провери какво чете. Той избута книгата по-надалеч. Тогава тя се облегна назад и му се усмихна, искрена, жизнерадостна, пленителна усмивка. Докато я гледаше как му се усмихва, Тони разбра, че би направил всичко, за да спечели отново тази усмивка.

— Мисля, че е чудесно, дето след като си напуснал полицията, си започнал да помагаш на децата да не се забъркват в неприятности — започна тя тихичко. — Приятно ми е да срещна мъж, който помага на хората.

Тони се размърда неспокойно на стола си. Той присъстваше, когато Хинсън ѝ каза, че е бил ченге. Бог знае с какви още подробности ѝ бе напълнил главата, след като ги остави сами. Не е за чудене, че през повечето време тя го гледаше сякаш той е някакъв прокажен престъпник.

— Много хора просто щяха да тръгнат надолу по спиралата — говореше Пенелопа. — Нали разбираш, да се подадат на тежестта на позора.

Тони зърна загриженост в тези нейни големи очи. Много жени обичаха да спасяват нещастните, угнетените. Нервно прекара ръка през косата си.

— Не си ме виждала преди няколко месеца. Беше трудно. Как го нарече ти? Да тръгнеш надолу по спиралата? — Той въздъхна дълбоко и се вгледа в очите ѝ. — Опасявам се, че нямаше да ме харесаш много в онзи момент от моя живот.



Пенелопа хвана книгата, която бе започнала да се изплъзва от скута ѝ. Облиза долната си устна. На Тони страхотно му се прииска да се наведе и езикът му да мине по същата пътечка. Приятно и бавно. Тя се променяше. Не че му влизаше в работата да се опитва да стигне донякъде с тази жена, но не можеше да се въздържи.

Никога не беше срещал жена като Пенелопа Сю Фийлдс и Бог да му е на помощ, искаше да знае всичко, което може да се научи за нея. Адвокатка, крадла, любителка на черна магия — каквото и да е, той трябваше да открие какво още. Трябваше да използва симпатията ѝ, за да постигне целите си.

— Приятелите ми ме подкрепиха — продължи мъжът, като се пресегна и събра листите от тетрадка, разпилени по земята, когато книгата ѝ падна, — но съпругата ми... — Направи жест с ръка, сякаш прерязва гърло.

Пенелопа преглътна. Вдигна изящната си ръка и започна да си играе с една къдрица, изплъзнала се от кока, дето му пречеше да се наслади на вида на коса, разпиляна по раменете.

— Трябва да е било ужасно.

— По-добре да го разбере по-рано, отколкото по-късно.

— Предполагам, че е така — промълви тя. Продължи да си играе с косата, после погледна към книгата си. Когато отново вдигна поглед, попита: — Съпругата ти. Ще се върне ли?

Той поклати глава:

— Не.

— Не би ли я приел отново? — с любопитство се заинтересува тя.

Тони отново поклати глава.

— Нещата стоят така — каза. — Когато си ченге и отидеш на повикване, а твоят приятел ти измени и не те прикрива или не те подкрепя, ти просто не си рискуваш задника втори път.

Пенелопа потрепери:

— Е, ако е така, разбирам...

На Тони му стана малко гузно, не описва бившата си жена в такава лоша светлина. Кейти постъпи правилно, когато предложи развод, и като резултат от това те се разделиха, преди да разрушат приятелството си. Той се надяваше тя да няма нищо против, че ѝ отрежда толкова лоша роля, за да спечели точки пред Пенелопа,

особено след като разводът им настъпи много преди нагласеното уволнение от полицията.

Пенелопа беше престанала да си играе с косата. Очите ѝ бяха станали нежни и замечтани. Тони затвори книгата си и се наведе напред. Не трябваше да прави това. Трябва да я остави на мира, но, по дяволите, искаше му се тя да разпусне великолепната си коса, искаше му се да я види, когато не е закопчана от горе до долу.

Изправи се пред истината, Олано, каза си той, искаш да я видиш в леглото си и погледът ѝ да говори, че ти си най-изумителния мъж на земята.

Той преглътна с мъка и тъкмо отвори уста да я покани на истинска среща, когато един женски глас, глас, който би познал, където и да се намира, разреже тишината:

— Тони-О, ти какво правиш тук?

Замечтаното изражение на Пенелопа се загуби и тя се обърна да види кой говори.

На Тони не му бе необходимо да проверява.

— Лельо Тути — каза той, като стана да поздрави лелята, която допреди тридесет секунди обичаше много.

— Как си? — Леля му не говореше, а бумтеше. Остави купчината с книги на масата до неговия и на Пенелопа стол и облегна закръгленото си тяло на ръба на масата, като махна с ръка, за да отхвърли предложението на Тони да седне на мястото му.

Няколко от другите читатели ги погледнаха. Един мъж постави пръст на устните си.

Тони седна отново, като хвърли поглед на Пенелопа.

— Казах си, това прилича на Тони-О, но какво, дявол да го вземе, прави той в книжарница? — Тя плесна коляното си и се засмя.

Тони отново погледна към Пенелопа.

Тогава леля му затисна устата си с ръка.

— Ооо — проточи тя и намигна на Пенелопа, — винаги съм приказвала прекалено много.

— Леля Тути, Пенелопа Фийлдс.

Пенелопа кимна:

— Приятно ми е да се запознаем — промълви, а гласът ѝ можеше и лед да разреже.

Тони изстена. Божичко! Тъкмо когато щеше да я разнежи...

— Само си взимам някои готварски книги. Трябва да идваш у дома по-често. Ела и опитай новото ми cannelloni. Правя го чудесно, направо да си оближеш пръстите — обясни леля му и шумно целуна върха на пръстите си.

Тони се засмя въпреки желанието си.

Дори Пенелопа изглеждаше не толкова ледена.

— Е, не се откъсвай от семейството... — Леля му се изправи, после се наведе да събере книгите си. — Доведи и приятелката си на вечеря, а ние ще ѝ разкажем какъв си в действителност — предложи тя и отново намигна.

Тони стана, целуна я по бузата и помахна за довиждане.

Когато се обърна отново към Пенелопа, всякаква следа от размразяване беше изчезнала. Тя взе книгите си в ръце.

— Значи идваш тук често? — Хвърли му поглед, предназначен да го нарани. — Знаеш ли какво мисля? Ти си лъжец. Натрапчив лъжец.

Пенелопа грабна книгата му от него и прочете на висок глас: *Книга за отговорите на кръстословиците на списание Таймс.*

Като я захвърли обратно, изсъска:

— Толкова за помагането на млади хора с проблеми.

Жената се изправи и застана над него.

— Ако ви видя някъде пред погледа си, господин Олано, ще ви зашлевя със заповед за ограничаване толкова бързо, че няма да усетите откъде ви е дошло.

## 11.

*Покажи се, госпожа Мерлин!* Пенелопа хвърли закупените книги на кухненската маса, като все още кипеше от яд, че се бе подала на фалшивия чар на Тони Олано.

Лъжец, мърмореше си тя и претърсваше стаята, за да намери госпожа Мерлин. Не знаеше кой я вбесява повече — госпожа Мерлин с нейните тестиси на жаба или непоносимо себичният Тони Олано.

Е, тя наистина започна да го харесва като човек, освен че бе повърхностно привлечена от великолепното му сексапилно тяло.

Лъжи. Всичко е лъжа.

Дали беше казал истината поне веднъж, за каквото и да е? Разбра, че *Мъжът със страстните очи* не посещава често Барнз и Нобъл още при първото му виновно трепване, когато чу гласа на леля си. Ами от думите на тази леля Пенелопа остана с впечатлението, че Олано по-скоро ще отиде в погребално бюро, отколкото в книжарница.

Откъде ли беше чувал за Толстой? Пенелопа се намръщи. Може би имаше сестра, образована сестра. Профуча към спалнята, като все още кипеше от яд. Видя отражението си в огледалото. Гневът бе обагрил лицето ѝ в червено. Тя хвана бузите си с длани и започна да брой до десет.

Стигна до три и си представи Тони, който влиза устремно, с изваден пистолет. Това я разяри и трябваше да започне да брой отново от едно. Този път стигна до пет, преди да си спомни колко впечатлена беше, че работи с деца с проблеми.

Ха! Сега може да се обзаложи, че дори няма работа.

Пенелопа отпусна ръце и се загледа в огледалото. Забрави за броенето до десет, вдигна ръка към бузата си и отново почувства докосването му, така нежно за един толкова силен мъж.

Този път с нежелание отпусна ръката си и каза на отражението си:

— Признай си, Пен, чувстваш се глупаво и си уязвима. Беше на път да се разтопиш, да се убедиш, че *Мъжът със страстните очи*

наистина се интересува от теб, обикновената, безинтересна Пенелопа Сю.

Тя се отдръпна от огледалото и се отпусна на леглото, за първи път небрежна към ценната кувертюра антика от нейната баба, която тя всяка вечер махаше, сгъваше и поставяше върху сандъка от кедрово дърво, дето стоеше в долния край на леглото.

Замисли се по въпроса, който трябваше да си зададе по-рано. Но преди не ѝ се искаше да анализира защо Тони Олано, бивше ченге в немилост, се появява на всяка крачка пред нея.

Защо Тони Олано продължава да я следи?

Поради любовта ѝ към фантазиите на Пенелопа ѝ се искаше да вярва, че я намира очарователна, че иска да я опознае.

Е, добре, каза си тя на глас, взе една възглавница от наредените по леглото и започна да я върти в ръцете си.

Тъй като имаше опит в аналитичното и логическо мислене, тя знаеше, че, когато се наложи, лесно може да разграничи фантазия от действителност. Значи само трябваше да си постави задачата.

— Факт — заговори Пенелопа и започна да премята възглавницата по-бързо. — За първи път видях Олано след като започнах да излизам с Дейвид. — Тя притисна възглавницата до гърдите си и си спомни как изглеждаше Тони първия ден, в който го видя в асансьора.

Тъмни очи, в които тлее огън. Лека извивка на устните, не съвсем усмивка, но не и подигравка. Пенелопа реши, че е обещание за страст. А като съдеше по начина, по който той се облегна на стената на асансьора, господар на всичко пред себе си, това беше и обещание, което Тони можеше да изпълни.

Пенелопа потръпна, макар че кръвта кипеше в жилите ѝ. Образът на Тони Олано беше така ясен в съзнанието ѝ, сякаш бе пред нея. Тя очерта с пръст фигура в пространството пред себе си. После бързо дръпна ръката си и отново започна да премята възглавницата. Първия ден той беше на етажа на сградата, където тя работи, в асансьора, с който тя се качва и слиза всеки ден до четиридесет и втория етаж. Това не беше случайно.

Една мисъл се прокрадна в съзнанието ѝ, но инстинктивно ѝ се поиска веднага да я отхвърли. Все пак трябваше честно да погледне действителността, необходимо бе да обмисли въпроса си.

Кога започна да я следи?

Не можа да се въздържи и да не погледне през рамо. Нелепо бе да е нервна. Олано не изглеждаше опасен, но човек никога не знае. А дори и да бе напълно безобиден, самата мисъл, че някой може да я наблюдава, да нахлува в уединението ѝ, да вижда беззащитността ѝ, я смразяваше и вбесяваше едновременно.

— Факт две — продължи Пенелопа на глас, връщайки се към своя анализ, решена да престане да мисли за Тони Олано като за *Мъжа със страстните очи*, а вместо това като за вероятен опасен престъпник. — Съществува дълбока вражда между Олано и Дейвид.

Като си спомни за мрачния вид на лицето на Тони, когато ѝ отговори на въпроса за завръщането на бившата му жена при него, Пенелопа разбра, че той е мъж, който може да налага своя собствена форма на справедливост.

— Ерго, той ме използва, за да стигне до Хинсън. Опитва се да ме открадне, за да го ядоса, разиграва си кончето — измърмори Пенелопа и егото и сърцето ѝ бяха разбити от неизбежния извод от логиката на събитията.

Тя хвърли възглавницата при другите, дето бяха струпани в единия край на леглото. *Глупав човек* — произнесе отново на висок глас тя. *Като че ли Дейвид се интересува от мен. За него аз съм само адвокат.*

Вярно, че онази вечер я беше целунал на балкона на неговата къща, а снощи се опита да се задълбочи, а не само леко да докосне устните ѝ. Но тя не почувства това, което знаеше, че трябва да усети, ако той я искаше, както мъж иска жена. Фантазиите ѝ казваха това.

А напоследък Тони Олано дублираше Раул, мъжа от нейния измислен свят.

Нито веднъж, замисли се Пенелопа, не се появи Дейвид в ролята на силния мъж от фантазиите ѝ, мъжа, който завъртя главата ѝ. Така че Олано само си губеше времето, като се опитва да накара Дейвид да ревнува.

Тя погледна към тъмносините си ленени панталони, разкриващи здравомислеща натура. После погледът ѝ се плъзна към краката, обути в елегантни, но малко старомодни мокасини. Пенелопа изхлузи обувките си и размърда пръсти. Представи си, че може да ги затвори в

онези чудовищни обувки с високи токове, които видя съседката Бренда да носи миналата седмица.

Усмихна се. Какво не би дала, за да може Тони Олано наистина да умира за нея. Не само той може да си разиграва кончето! Ще отиде на пазар, но този път не за салфетки за студено сервиране.

Пенелопа се огледа и видя, че е седнала на скъпоценната си кувертюра. *Хвърчила и киловати!* — извика тя и моментално скочи от леглото. Ето още едно доказателство, че когато мисли за Тони Олано, я застигат само неприятности.

Но анализът на ситуацията ѝ помогна да направи своя извод. Без съмнение Олано ще продължи да я следи. Той вероятно се присмива на идеята за заповед за временно ограничаване, защото знае от службата си като ченге колко лесно беше за измамен брачен партньор или бивш любовник да се измъкне през лапите на закона, дори след като съдът се намеси.

Ако Дейвид я покани отново на вечеря, Пенелопа се надяваше да накара Олано да се пукне от яд, като види колко мило може да се отнася към един внимателен, мил, любезен и честен мъж.

Малко ѝ стана гузно, след като си помисли, че може да създаде у Дейвид погрешни впечатления, но бързо отхвърли тази мисъл. Дейвид не се интересуваше сериозно от нея. Първия път я покани след конференция, засягаща един техен общ клиент, и те, на чаша вино, говориха предимно по работа.

За разлика от Олано, хрумна ѝ на Пенелопа, който очевидно въобще не се интересуваше от работа.

Тя тръгна да излиза от стаята; сега, след като реши как да се отнася с господин Страстни Очи, мислите ѝ се върнаха към госпожа Мерлин. Изведнъж Пенелопа се закова на място, защото откъм банята чу звук на течаща вода и шум от тътрене.

Към тях се присъедини и един глас:

— Ако си свършила с разрешаването на проблемите в любовния си живот, вероятно можеш да дойдеш да помогнеш на приятел в беда.

— Госпожа Мерлин? — Пенелопа прекоси тичешком спалнята и се насочи към банята.

— Не, госпожа Мраз е. Кой друг би могъл да бъде?

Пенелопа спря на прага и вторачено загледа обикновено спретнатата си баня. Обичаше нещата ѝ да са подредени; прекалено

много бъркотия и безпорядък предизвикваха сърбеж по цялото ѝ тяло. Знаеше, че стана такава още като дете, когато майка ѝ все беше прекалено изтощена след сервитьорската си смяна, за да почиства дома им.

Така че Пенелопа започна да се грижи да наложи ред в хаоса. Сега точно в банята ѝ царуваше хаос.

Чешмата беше запушена с тапа; водата бе започнала да прелива и някои капки вече падаха върху пода, покрит с плочки. Малката закачалка за кърпи беше изправена настрана, соли за баня, вероятно изсипани от близката кристална купа, бяха разпръснати по пода.

Не видя само госпожа Мерлин.

— Ето тук — извика обърканата магьосница.

Пенелопа погледна надолу, надолу в дълбокия сребърен кош за хартиени отпадъци, който си бе купила от една разпродажба в Чикаго.

В коша видя разгневеното лице на госпожа Мерлин, протегна ръка, спря кранчето на водата и промърмори:

— Добре, добре.

— Точно така се чувствам — отговори троснато госпожа Мерлин. — Време беше да се върнеш. Колко време ти трябва, за да изпълниш една проста поръчка?

Пенелопа тропна с крак и скръсти ръце на гърдите си. Докато заплашително гледаше уловената в капан гостенка, тя попита с измамно сладък глас:

— Ти наричаш търсенето на жабешки тестиси проста поръчка?

Госпожа Мерлин се засмя, звучеше почти както обикновено.

— О, това ли? Е, Пенелопа, скъпа, не ме изпробвай чак толкова. Помогни ми да изляза оттук и ще ти обясня всичко.

— Не мисля.

— Но аз съм в капан! — изхленчи тя и гласът ѝ се повиши с поне две октави.

Пенелопа запуши ушите си с ръце. След малко ги свали предпазливо и попита:

— Къде е вълшебната ти пръчица за скачане?

Беше ѝ трудно да повярва в съществуването на подобно нещо, но ако приемеше присъствието на госпожа Мерлин, вълшебната тамянова пръчица беше само една част от невероятния пакет.



— Когато скочих на мивката, я изпуснах, после се подхлъзнах и паднах от ръба право в тази гробница. — Госпожа Мерлин потупа лицето си. — И за зла беда не мога да си намеря очилата. Добре е, че се поддържам с йога. Това падане можеше да убие една обикновена стара дама.

— Надявам се, че си добре — каза Пенелопа и погледна надолу, за да види дали не е стъпила на миниатюрните очилца. Тъкмо щеше да застане на ръце и колене и да започне да ги търси, когато си спомни колко грубо я беше избутал господин Гото от *Магазин магия Байу*.

— Виж какво, госпожа Мерлин — поде тя, — ти ми обясни защо ме изпрати за зелен хайвер, а после аз ще те извадя от това неприятно положение.

Затворничката ѝ отвори уста, явно за да протестира, но след това реши да замълчи.

Поне при това споразумение имам надмощие, помисли си Пенелопа със задоволство, докато чакаше госпожа Мерлин да изплюе камъчето.

Женицата, миниатюрна по размер, но гигант в уменията си да създава проблеми, бавно се настани върху една празна кутийка от крем за лице, която Пенелопа беше изхвърлила тази сутрин. Най-накрая каза:

— Значи ти се срещна с господин Гото?

Пенелопа кимна:

— Имаш предвид човека, който ме изхвърли от чудатото магазинче.

— О, божичко, ами значи очевидно не си издържала теста. — Госпожа Мерлин надникна нагоре, сякаш търсеше нещо, Пенелопа нямаше представа какво би могло да бъде то.

— Обясни ми, моля те — рече ѝ сухо.

— Магията със свещи е изключително деликатно изкуство — каза госпожа Мерлин. — Съставките на мощните свещи, а аз трябва да горя такива, за да се върна към истинската си същност, са много чувствителни към тъм... определени негативи във вселената.

Пенелопа извади тапата, за да източи водата от чешмата.

— Какви негативи?

Госпожа Мерлин започна да изброява на пръсти:

— Разстроена карма, примеси от аура на безверници, частици, управлявани от тези, които вървят по тъмната страна — искаш ли да чуеш още?

— Мога и всичките да ги чуя! — Не че схващаше нещо от думите на дребничкото бабче.

— Надуто его...

— Какво означава това? — прекъсна я Пенелопа. Господин Гото, точно преди да я изхвърли, я беше обвинил в нещо лошо, свързано с нейното его. Очите на госпожа Мерлин заблестяха:

— Ето кое те интересува, а?

Пенелопа сви рамене.

— Добре балансираната карма се състои в приемане на своите качества, като се възползваме от положителните и честно се опитваме да подобрим отрицателните страни. Балансът изисква да работим върху отрицателното, без да достигаме до себеомраза. Също и... Искаш ли да продължа?

Пенелопа кимна.

— Балансираното его изисква също да приемаш талантите си като дарове от богинята и да ги използваш изцяло, без да ставаш жертва на високомерие.

Пенелопа избърса ръба на чешмата с хавлиена кърпа, после я сгъна старателно. Искаше ѝ се да оспори думите на жената, но те имаха определен философски смисъл.

— Струва ми се, че господин Гото ме обвини в това, че съм жертва на високомерието.

Госпожа Мерлин присви устни:

— Ти понякога наистина си малко суетна.

— Ами, никога! — Тя изпусна кърпата, която току-що бе сгънала.

От кошчето долетя хихикане.

— Улучих ти болното място, нали?

— Но аз съм и умна, и образована, и способна. Учих три години в колеж. Получих магистърска степен по данъчно облагане от Нюйоркския университет. Ако баланс означава да приемеш талантите си, то аз мога да кажа, че съм балансирана личност. — Тя се наведе и вдигна кърпата.

— Всички коментари ли приемаш така лично? — изцъка госпожа Мерлин.

— Ооо... — Смутена от надутата си самозащита, Пенелопа замълча и се зае да оправя закачалката, която госпожа Мерлин беше бутнала при скока с вълшебната си пръчица.

— Его с нарушен баланс се получава, когато се сравняваме с другите, а не със себе си.

Пенелопа събра разпилените соли за баня от капака на тоалетната и ги постави обратно в кристалната купа.

— В магазина се сравних с господин Гото... — Тя замълча, вината ѝ беше изписана на лицето. — И с теб, госпожа Мерлин, точно преди господин Гото да ме изгони.

— Ето каква била работата! Не мога да си представя как можеш да възприемаш себе си като по-талантлива от мен, но ако продължа да мисля по този въпрос, моето его ще наруши баланса си. — Тя се изправи и изтупа кафтана си, след което вдигна нагоре ръце. — А сега ще ме измъкнеш ли оттук?

Пенелопа продължи да събира кристалчетата соли. Пренебрегна молбата и попита:

— Какво общо имат тук тестисите на жаба?

— А, това ли? — Госпожа Мерлин махна с ръка. — Искрах само да се пошегувам. Знаех, че ако господин Гото те приеме за достатъчно чиста, за да можеш да донесеш необходимите съставки, той ще знае какво да ти даде.

— Пошегувала си се? Станах за смях, а ти си все още дребосъчка. Какво ще правим сега? Кажи ми и тогава може би ще те извадя от боклука — Тя изтупа солите за баня от пръстите си и сложи ръце на хълбоци, като се чудеше как така животът ѝ излезе извън контрол.

— Леле, леле — присмя ѝ се госпожа Мерлин. — Ние наистина имаме характер, а? Но е толкова просто, скъпа. Ще чакаме егото ти да се уравни.

## 12.

Досега Скуийк не го бе подвеждал.

Понеделник вечер, Тони наблюдаваше от малко по-далеч как отвратително безупречната кола Линкълн на Хинсън спира пред един от най-добрите ресторанти във Френския квартал на Ню Орлийнс.

„При Примо“ беше малко ресторантче, чиято слава не можеше да се сравни с тази на национално известните „При Бренан“, „При Галатоар“ или „При Арно“, но хората, които се гордееха, че вечерят там, където и местните, знаеха, че „При Примо“ беше най-доброто място за вечери със специален повод и за значими бизнес обяди.

Хинсън използваше всякакви начини, за да ухажва Пенелопа. Все пак нещо не беше наред. Тони се намръщи и внимателно разгледа затворените с капаци прозорци на „При Примо“, забеляза, че го няма и пиколото. Разбира се! Всеки, който имаше и най-малките претенции за любител на изисканата кухня, знаеше, че в понеделник „При Примо“ е затворен.

Хинсън вероятно също знаеше.

Той работеше за собственика на ресторантчето.

Е, истината за това лежеше затрупана под много фиктивни корпорации, но и Хинсън, и шефът му редовно посещаваха „При Примо“. Бог знае, вероятно двамата бяха създали прикриващите компании, собственици на ресторанта.

Не че Тони някога беше вечерял в тази светиня, но братовчед му Лио ръководеше кухнята. Лио — който все искаше да се помири със семейството, от което се бе отчуждил, откакто напусна работата си в „Морски дар Олано“, за да заеме челното място „При Примо“ — информираше Тони какво става там. Та Лио му бе казал, че никога не отварят в понеделник, дори не и за собственика.

До тази вечер Тони не можеше да си спомни да е открил поне едно добро нещо относно отиването на братовчед му при врага. Но сега, тъй като имаше нужда да погледне вътре в „При Примо“, реши, че е голям късмет дето Лио се интересува само от създаване на ястия,

които да блестят като звездици, и не иска да има нищо общо със семейната политика.

Най-накрая хората в линкълна се раздвижиха. Вратата на шофьора се отвори; излезе Хинсън, той заобиколи колата и отвори задната врата.

Излезе Пенелопа.

*Какво, по дяволите...* — не можа да се въздържи Тони. Какво бе направила с косата си? А дрехите! Досега винаги носеше малко старомодни, благоприлични дрехи, заради които му се искаше да се пошегува с нея, че се облича като мама, но в същото време я уважаваше, че ги носи. Професионалистка, говореше преди облеклото ѝ. *Уважавай ме и спазвай дистанция.*

Това му бе харесало. Много повече от съвременния стил ела-тук на Бренда-от-39 Б.

Тази вечер, сякаш за училищна пиеса, Пенелопа беше приела ролята на доброто момиче, което става лошо.

Тони преглътна с мъка и се зачуди дали Хинсън се задавя от яд. Ето го него, кара с цялото си величие към един прекрасен ресторант, който дори не беше отворен за други клиенти, а от изключително скъпата му кола излиза жена, облечена като уличница.

Тони се изсмя, докато се чудеше дали Пенелопа се беше облякла така, за да покаже на Хинсън какъв задник е. После бързо се отрезви, като му хрумна, че може той самият да ѝ беше повлиял по някакъв начин.

Тя го хвана, че флиртува с Бренда. Не си ли бе помислила, че трябва да се облича като проститутка, за да привлече вниманието му? Господи, каквото и да бе направил, за да създаде подобно впечатление у нея, сега съжаляваше, дълбоко съжаляваше.

След това Тони я погледна отново и не успя да се въздържи да не отбележи, че прилепналата рокля с цепка до бедрото разкриваше добре оформените ѝ крака, за разлика от онези прилични, порядъчни панталони, които успешно ги скриваха. Той облиза устни и пръстите му го засърбяха от желанието да проследи нагоре по крака ѝ линията на цепката.

Роклята беше с изрязано, надиплено деколте, чиито гънки танцуваха и заемаха причудливи форми. Той инстинктивно се досети, че причината е издигането и спускането на гърдите ѝ. Конвулсивно,

Тони преглътна. Ставаше му твърд като дъб и след две минути щеше да е готов да изскочи от колата, да събори Хинсън на земята и да си опита късмета с Пенелопа.

Трябваше да се овладее.

Не знаеше за Хинсън, но Пенелопа определено беше привлякла неговото внимание.

*Само един проблем, Олано,* говореше си той, докато се измъкваше от колата и, придържайки се в сенките, вървеше към ресторанта. Тя не прави това за теб, а за Хинсън.

Мисълта му хареса толкова, колкото някога в колежа му харесваше миризмата на печен салам след пианска нощ.

Тони се приближи, тъй като не искаше да изпусне изражението на лицето на Хинсън, когато открие, че вратите на „При Примо“ са заключени.

Хинсън спря, обгърна с ръка раменете на Пенелопа така собственически, че накара Тони да скръцне със зъби. Тя вдигна очи към него и Олано можеше да се закълне, че видя как миглите ѝ изпърхаха.

Двойните врати на ресторанта се отвориха.

По дяволите! Тони ритна цимента на площадката, където се бе спрял, доволен, че Хинсън не може да види неговото лице. Веднага щом вратата се затвори, той забърза покрай ресторанта, като съкрати алеята между „При Примо“ и съседната сграда, магазин, в който се продаваха всякакви възможни сувенири от Ню Орлийнс.

Магазин, за който Тони знаеше, че служи на шефа на Хинсън да пере пари.

Магазин, който Тони би искал да разбие.

Някой ден, обеща си той, съвсем скоро някой ден.

Но тази вечер приоритетът беше друг.

Желязната порта в края на алеята беше отворена, катинарът — накриво. Тони забеляза небрежната охрана, нещо, което очакваше в така наречената охраняема сграда, където живееше Пенелопа, но определено не го очакваше „При Примо“.

Напълно в стила на братовчед му Лио е да остави вратата незаклучена и да свърши с изстрел в гърба. Тони поклати глава, затвори портата след себе си и нагласи катинара така, че случаен минавач да си помисли, че е здраво заключена.

Олано се обърна и се блъсна в редица празни кофи за боклук. Три от тях се прекатуриха и затрополяха по настилката на двора.

Той изруга тихо. Пенелопа го беше развълнувала, а това не се случваше често на Тони Олано. Разтърси глава като боксьор, който се отърсва от паяжини, и внимателно мина покрай другите кофи, струпани кашони и празни бутилки, които блестяха на процеждащата се над кухненската врата светлина.

Вратата беше отворена, персоналът вътре явно се опитваше да хване и лекия ветрец, който можеше да дойде откъм близката река. Тони се спря на прага. Ако ресторантът работеше за Хинсън, кухнята вероятно щеше да е ужасно гореща, макар и да не работеха на пълни обороти. Повечето от местните кухни нямаха климатици, а големите съдове бяха пълни с вряща вода, масивните котлони бяха включени едновременно; в ресторантърския бизнес потенето беше начин на живот.

Преди да успее да прекрачи по-навътре, един нисък, оплешивяващ мъж с кухненска униформа — бяла риза, черни карирани панталони ч. престилка, която някога е била бяла — се появи пред него.

— Ресторантът е затворен — изскърца той, като препречи пътя на Тони.

Олано се усмихна и обясни:

— Търся Лио, братовчед ми.

Мъжът не помръдна, а извика през рамо:

— Лио, имаш посетител.

— Не и по време на супата — дочу се ужасеният протест на Лио.  
— Кой е?

— Тони — извика Олано достатъчно силно, за да може Лио да го чуе сред дрънченето на тенджери и тигани и воя на сопрано, който идваше от монтираните на тавана високоговорители.

— О, ти ли си?

Ниският мъж очевидно прие това като разрешение за Тони да влезе, защото кимна и изчезна обратно в незнайния си ъгъл, от който се беше появил.

Лио поддържаше кухнята си чиста. Тони призна това на братовчед си, докато пресичаше ярко осветената, почти антисептична зала. Блестящи тигани висяха от горните рафтове, пет или шест

помощници работеха в различни ъгли, а в центъра на стаята, пред печка с двойна ширина, царуваше Лио.

Към сопраното се присъедини баритон и Тони примигна. От детските години операта и готвенето заемаха цялото внимание на братовчед му. Лио беше израснал в къщата срещу дома на Тони, техните семейства прекарваха всеки празник или в едната, или в другата къща заедно с безбройните шумни членове на фамилията.

Още отрано Лио започна да приготвя ястия за тези събирания; Тони се отличи като пускаше жаби в блузките на братовчедките и хвърляше пиратки.

Очевидно Лио беше приключил с най-важния етап от приготвянето на супата, защото подаде голямата си лъжица на един помощник и с разтворени обятия тръгна към Тони. Прегърна го мечешката и като допълнение го целуна по двете бузи.

Тони издържа на поздрава. Имаше нужда от помощта му, освен това, въпреки семейните недоразумения относно решението на Лио да отиде да работи за Примо, той обичаше братовчед си.

Когато Лио го освободи от прегръдката си, Тони попита небрежно:

— Хей, братовчеде, какво се готви тук?

— Дошъл си, за да си поговорим за ястия? — Той се усмихна. — Въпреки всичко има надежда за теб, малки ми братовчеде.

Тони отвърна на усмивката му. Лио винаги бе имал два инча и поне двадесет фунта в повече.

— Е, помислих си, че е време да дойда да видя къде работиш. Да съм сигурен, че се отнасят добре с теб.

Лио се стегна. Тони разбра, че е сгрешил с думите си.

Братовчед му отмахна засъхваща капка мляко от иначе безупречно чистата престилка.

— Семейството те изпрати, значи?

Тони поклати глава:

— Не. Съвсем не.

Само това му липсваше — братовчедът да му обърне гръб, когато Тони има нужда от услуга.

Той постави ръце на раменете на братовчед си. Лио оцени драматичния жест.



— Заклевам се на теб, Лио Олано, върху гроба на нашата баба Анна, че съм тук по свое собствено желание.

Лио отвърна на погледа му, очите му изразяваха безпокойство.

После, след един много дълъг миг, в който Тони знаеше, че не си е поел дъх, Лио каза:

— Тогава сядай и хапвай. Само кожа и кости си.

Тони се засмя и отпусна ръце. Подуши въздуха.

— Какво има за вечеря?

Лио вдигна набожно ръце.

— Само най-доброто тази вечер. Да започнем със специалната салата с цикория и охлюви, последвана от супа артишок, нали знаеш, тази, която мама изобрети, само че аз я правя гъста и със скариди...

— Звучи чудесно, Лио — прекъсна го Тони. Братовчед му можеше да говори цяла нощ за едно ястие, а какво остава за пълното меню. — Какъв е поводът?

Лио направи гримаса и сви рамене, приличаше повече на келтски потомък, отколкото на италиански.

— Един мъж и една жена. Не зная нищо за вкуса им.

Тони потисна усмивката си и започна да си играе с кутията на големите готварски лъжици.

— Кога започнахте да отваряте в понеделник вечер?

Лио се обърна, върна се, където помощникът му разбъркваше супата артишок.

— Разочароваш ме, Тони — каза той и изпрати по задачи помощника и другия млад мъж, който работеше наблизко.

Вече нямаше никой наоколо, той взе дистанционното, увеличи звука на стереото и погледна Тони право в очите.

— Та какво всъщност искаш от мен?

Тони напипа малкия, суперчувствителен предавател в джоба на дънките си. *Бъди внимателен, Олано, не бързай, не се бави.* Попита:

— Ще ми направиш ли услуга?

— Услуга — Лио мрачно поклати глава. — Не можеш просто да дойдеш и да ме видиш, нали? Не е в стила на моя братовчед Тони. Ти си човек с цел, винаги си бил. — Бузите на Лио се зачервиха, започна да разбърква супата по-бързо. — Е, каква е целта ти днес?

— Хей, Лио, аз съм тиквеник. — Тони се размърда неспокойно, после пъкна ръце в джобовете на дънките.

— Ти си ми братовчед и аз те обичам. Трябваше да дойда по-рано. Само че... — Той махна с ръка.

Лио наведе глава.

— Това, което ти и другите не разбирате, е, че след като работя тук, мога да работя къде да е. Аз сам определям. — Той се нацупи.

Тони се зачуди колко други хора си бяха мислили, че като сключат своя собствена сделка със своя личен дявол, ще избягнат плащането на цената, когато му дойде времето. Лио се лъжеше. Докато собственикът на „При Примо“ го искаше за главен готвач, нито един друг ресторант в града няма да му предложи работа. Но ако Лио му помогне тази вечер и ако Тони спечели своята война, Лио ще бъде свободен.

Влезе друг помощник-готвач. Лио го изпрати до подвижната масичка, за да вземе охлювите.

Тони направи гримаса, като се чудеше как някой може да яде охлюви, същества, които той обикновено взимаше от своите бегонии и ги смачкваше с крак. Олано се наведе надолу сякаш изучаваше супата, защото знаеше, че ниският, плешив мъж на задната врата го наблюдава, и каза:

— Трябва да занесеш един много мъничък предмет на масата на Хинсън.

Лио пребледня и погледна през рамо.

— Не мога да си навличам неприятности. Знаеш го.

— Чуй ме, Лио! Изключително важно е, иначе нямаше да те моля. Никога не бих те изложил на опасност. Това е лична услуга, огромна услуга, но вероятно можеш да ми помогнеш? — Докато говореше, Тони разгледа за някакъв предмет, който да е правдоподобно да се занесе до масата на Хинсън.

Не видя нищо.

Лио проследи погледа му и каза, като започна по-бавно да разбърква супата.

— Не можеш да отидеш там.

— Аз не, но ти можеш. Главният готвач поздравява важните гости, нещо подобно.

Лъжицата на Лио престана съвсем да се движи.

Тони посочи надолу:

— Хей, по-добре бъркай, че ще получиш пюре от артишок и пак ще обвиниш мен за това.

Лио хвърли поглед на супата, после намали котлона. С подобие на усмивка каза:

— Дължиш ми повече от една провалена супа. Това нещо, то през цялата вечер ли трябва да остане на масата?

Тони кимна.

Лио прехапа устни:

— Правя това само защото не ме издаде, когато счупих прозореца на госпожа Каламуза.

Тони сграбчи братовчеда си и го разцелува по двете бузи. А в ухото му каза:

— Не използвай ваза. Ще заподозре.

Лио се намръщи.

Но Тони знаеше, че братовчед му обича главоблъсканиците:

Лио подаде лъжицата си на Тони, след това бързо отиде до един шкаф, извади малък бял предмет и се върна да провери супата.

— Ще разбия сърцето си като сложа такъв грозен предмет на красивата си маса, но ще го направя заради теб — възкликна той и показва малка керамична купа, натъпкана с пакетчета подсладител. — По една случайност дамата си поръча чай с лед. Друго престъпление, което ще разбие сърцето ми. Поне Хинсън, независимо от недостатъците си, цени хубавото вино с прекрасна вечеря.

Лио постави дебеличката си ръка върху купата и я обърна, показва се широка вдлъбнатина в дъното.

— Ще свърши ли работа, братовчеде?

— Ти си гениален, Лио — възкликна Тони с усмивка, закрепил малкия предавател на мястото, благодарен на дизайнера, който го бе покрил с бяла пластмаса. Дори някой случайно да обърне купата, вероятно няма да забележи устройството.

Лио сложи още няколко пакетчета в керамичния съд и извика един помощник да го занесе заедно с чинийка лимонови резенчета и да го постави на масата до дамата.

След това грабна супената лъжица от Тони и каза:

— Следващия път, когато дойдеш да ме посетиш, го направи заради самия мен.

Тони го потупа по рамото. Заради плешивеца, който се появи отново, изрече високо:

— Е, исках само да ти кажа щастливата новина. Вече не съм свободен човек.

Лио успя да се усмихне:

— Ще танцувам на сватбата ти.

— Да танцуваш? По дяволите, ти ще бъдеш в кухнята! — Тони вдигна палец за поздрав, захили се на кучето пазач и излезе.

Точно пред вратата се спря и подхвърли на niskия мъж, който го последва:

— Трябва да проверите катинара. Не достатъчна охрана имате тук, момчета.

След това бързо премина през алеята, нетърпелив да стигне до колата си, преди почетните гости на „При Примо“ да започнат с ордъвъра.

## 13.

Веднага след като вратите на ресторанта се затвориха зад тях, Пенелопа съжали за глупавото си, нелепо, невероятно незряло решение да измъчва Олано като спечели Дейвид.

Това, което направи, беше по-лошо от липсата на баланс при егото ѝ!

Когато Дейвид ѝ се обади да я покани на вечеря в понеделник, тя се държа изключително мило, а все още беше така засегната от Тони, че не само прие, но и изостави работата си през деня и хукна да си купи нова рокля.

Не само нова рокля.

Нова външност.

Когато заяви на продавачката в Мейси, че търси специална вечерна рокля, тя огледа тъмносиния ѝ костюм и предложи тъмнорозова копринена рокля с изящни къси ръкави, такава Пенелопа наистина би избрала за себе си.

Обаче като си помисли за Бренда от 39 Б, Пенелопа помоли жената да ѝ покаже нещо в точно противоположния стил, затова сега стоеше до Дейвид, облечена с прилепнала черна рокля с дълбоко изрязано деколте, прикривано само от диплите, които танцуваха при всяко вдишване.

Тя потръпна и потри голите си ръце.

— Студено ли ти е? — попита Дейвид, като я хвана за лакътя и я преведе през празния ресторант до сепарето в дъното.

— Добре съм. — Тя му се усмихна, обикновената ѝ сериозна усмивка, този път изостави и фалшивото пърхане с мигли. Какъв беше смисълът, ако Тони не може да я види? — Дейвид, та тук няма никой друг...

Той спря пред сепарето, отделено със завески, издърпа масата, така че тя да успее да влезе в нишата, образуваща полукръг.

— Не, няма. — Той беше доста доволен от себе си.

Пенелопа знаеше, че изглежда шокирана.

— Не си им платил, за да затворят заведението тази вечер, нали?  
— Такова пилеене на пари я притесняваше.

— Скъпа — рече ѝ той безгрижно, — бих направил всичко необходимо, за да те впечатля.

— Ами, аз съм зашеметена...

Дейвид седна до нея. Не прекалено близо, отбеляза тя с облекчение. Започваше да ѝ мирише, че напълно е сгрешила относно интереса на този мъж към нея. Той със сигурност не изглеждаше сякаш е решил да прекара вечерта в бизнес разговори.

Един сервитьор се приближи до масата.

— Добър вечер и добре дошли „При Примо“! — Кимна почтително на Дейвид и се поклони на Пенелопа. Тя му отвърна с усмивка. Смяташе, че трябва да бъде учтива към сервитьорите и сервитьорките.

Втори сервитьор се приближи, държеше огромен завит пакет. Подаде го на първия и изчезна.

— А, цветята!

Сервитьорът подаде на Дейвид дузина червени рози, за да ги провери. Той кимна, прие ги и ги подари на Пенелопа.

Тя гледаше нежните меки листенца на дванадесетте съвършени рози, дванадесет съвършени рози с цвят на кръв.

— Благодаря ти — успя да промълви, но ѝ се искаше той да не бе правил толкова екстравагантен жест.

Сервитьорът ги натопи, във ваза, която остави на масата. Едно листенце се откъсна и полетя към бялата покривка. Дейвид се намръщи и сервитьорът веднага го вдигна.

Пенелопа почувства, че трябва да прояви повече признателност. Той толкова се суетеше покрай нея. С ентузиазъм, който не усещаше, благодари:

— Красиви са, Дейвид. Направо съм изумена!

Той протегна ръка, пръстите му едва докоснаха голото ѝ рамо.

— Чудесно — изрече провлачено. — Сега нека се откъснем от деня, а?

После се обърна към сервитьора:

— Донесете ни бутилка от осемдесет и девета Шато дьо Франс Бордо.

— Разбира се, сър.

— Бих искала чай с лед — каза Пенелопа, макар че много добре разбираше, че нарушава етикета. Но главата ѝ трябваше да е бистра. Не ѝ бе необходим висок коефициент на интелигентност, за да се досети, че тази вечер Дейвид не възнамерява да обсъжда право и политика.

— Добре, мадам.

Все пак Дейвид се впусна в монолог относно работата си, като я заля с някаква история относно словесния си двубой в съда тази сутрин. Познатият език успокои Пенелопа и тя започна да се отпуска, започна да забравя, че роклята ѝ има голяма цепка и деколтето ѝ е потворено, отколкото на старата униформа на сервитьорка на майка ѝ.

Пенелопа пък разказа за победата си в едно дело, засягащо данъци. Дейвид слушаше съсредоточено. Тя пийна от чая с лед, като отбеляза, че сервитьорът налива вино и за двамата.

Тъкмо щеше да поиска подсладител за чая, когато той започна нова история за фирмата за набиране на юридически кадри, която я бе довела в Ню Орлийнс.

Не мислеше, че Дейвид е запознат с тази агенция, но той спомена мимоходом нещо, което показваше, че знае как е получила работата си в нейната фирма. Тя се заслуша, докато той описваше предложената му преди време работа в Ню Йорк, и се отпусна, въпреки себе си.

Сервитьорът сякаш прочете мислите ѝ и донесе пакетчета подсладител и парченца лимон. Пенелопа направи чая по свой вкус и се усмихна на Дейвид. Може би, въпреки всичко, тази вечеря няма да бъде чак толкова неприятна.

Двамата си прекарват времето чудесно, помисли Тони, докато смучеше ментов бонбон и се мръщеше. Не разбираше как могат да се забавляват, когато всичко, за което говорят, беше право, съдебни процедури, законност, но пък и сестричката му винаги се вълнуваше, когато му разказваше за юридическия факултет.

Тони се бе изпънал в старата си кола, слушаше записващото устройство, което бе инсталирал в багажника и свързал със специалния говорител на таблото в купето, прехвърляше ментовия

бонбон в устата си и си мислеше, че трябва да е доволен, дето Хинсън говори само по работа.

Скуийк го бе навел на други мисли. На Хинсън му е наредено да се ожени и да свие свое гнездо. А Хинсън, Тони добре знаеше това, върши каквото му е заповядано. Адвокатът бе работил прекалено дълго и прекалено упорито, за да постигне представата си за хубав живот, и нямаше да рискува да го загуби.

Тони не можеше само да разбере защо се бяха насочили към Пенелопа. Удобно е да има данъчен адвокат във фамилията, но това едва ли бе единствената причина за избора. Защото не е от града? Защото...

— Божичко! — Тони скочи толкова бързо, че си удари главата в тавана на купето. Грабна телефона и набра един номер.

Сервитьорът взе чиниите, а Пенелопа въздъхна със задоволство и каза без да мисли:

— Бих искала да видя главния готвач. Тази вечеря бе великолепна.

— Приеми, че е свършено — каза Дейвид и се усмихна отстъпчиво.

Той съкрати разстоянието между тях, плъзна ръка на раменете ѝ и попита:

— Щастлива ли си?

Пенелопа се опита да не обръща внимание, че Дейвид би могъл да надзърта в разголената ѝ пазва. Вместо това си помисли, че заради Тони Олано сега седи тук едва ли не полугола. Тя просто кимна в отговор на въпроса на Дейвид.

— Радваш ли се, че се премести в Ню Орлийнс?

— О, да. — Пенелопа постави ръце на скута си. — Необходимо ми е малко време за приспособяване, но ми харесва да живея тук.

— Добре. — Дейвид постави свободната си ръка върху нейните.

Дланта му бе студена. Той разтвори пръстите ѝ, хвана едната ѝ ръка и я поднесе към устните си.

Пенелопа го наблюдаваше как целува ръката ѝ, почти сякаш гледаше как целува друга жена. Когато Тони само леко докосна бузата ѝ, тя цялата се възпламени, но сега не чувстваше нищо друго, освен



силното си желание да се измъкне, преди положението да стане неловко.

Той я погледна в очите:

— Пенелопа...

— Възможно ли е да отида до кухнята и да се срещна с главния готвач?

Дейвид хвана ръката ѝ по-здраво.

— Забрави за главния готвач — промърмори той, не с лошо чувство, но Пенелопа долови раздразнението му.

— Пенелопа, бих искал...

Тя освободи ръката си и допря пръст до горната си устна.

— Мисля, че ще кихна.

Сбърчи нос и си пожела да кихне. Този трик бе използвала много пъти в училище, когато учителите я хващаха да мечтае в час и не можеше да отговори на въпроса. Вместо да си признае, по този начин тя печелеше време, за да се върне към действителността, да разбере въпроса и да измисли отговора.

Дейвид извади красиво изгладена ленена кърпичка.

— О, благодаря — кимна тя и се засуети да си бърше носа.

Леко потрепване се появи на дясната буза на Дейвид, точно под окото.

— Пенелопа — той взе кърпичката, която тя бе сгънала прилежно, после постави на масата квадратна кадифена кутийка за бижута, — опитвам се да те помоля да станеш моя съпруга.

— Какво?

Лекият спазъм на Дейвид се засили.

— Не мисля, че е изненадващо. Ние свършено си подходяме. Ти си интелигентна, талантива, преуспяваща. — Той сви рамене. — Ние сме като две капки вода.

Пенелопа примигна. А какво става с красива, сексапилна, чаровна? Беше ѝ писнало да е интелигентна, талантива и преуспяваща. Убийствено чувство се надигна у нея. Искаше да я желаят като жена, независимо колко дълбоко бе скрила женствеността си дори и от себе си.

Дейвид отвори кутийката. Устата на Пенелопа увисна, като видя диамантения пръстен.

— Харесваш ли го?

— Възхитителен е.

Той го извади от кутийката и го постави на пръста ѝ.

Ръката ѝ се отпусна от тежестта. Тя веднага започна да го измъква.

— Благодаря ти, Дейвид, но не мога...

— Не казвай не. — Той се усмихна и лекият спазъм се разтегли по бузата му. — Може би те изненадах. Помисли си.

— Но аз не...

Той постави пръст на устните ѝ и каза тихо:

— Не обичам да чувам думата не.

Тя преглътна. Дейвид очевидно не бе склонен да обсъждат въпроса, но тя в никакъв случай не можеше да се омъжи за него. Леле, как се бе оплела. Огромният камък ѝ намигна на светлината, присмиваше ѝ се.

Той плъзна пръстена обратно на мястото му и лекичко стисна ръката ѝ.

— Ще свикнеш да си госпожа Хинсън — каза и с плавно движение погали пръстена, ръката и премина нагоре към китката.

Пенелопа можеше да разпознае кое е подкуп.

Нежно, но твърдо тя заяви:

— Не мога да нося този пръстен.

— Настоявам.

— Вземи пръстена!

Олано улови напрежението в гласа на Хинсън. Знаеше, че мъжът е прекалено умен, за да стане груб с Пенелопа в този момент, но все пак на Тони му се искаше тя да излезе оттам. И то скоро. Можеше да го пусне в тоалетната, когато се прибере у дома, да го заложи и да каже, че го е изгубила или да го върне в магазина.

И без това вероятно беше цирконий. Хинсън обичаше блясък, но предпочиташе да харчи парите си за задоволяване на собствените апетити.

Несъмнено това и направи тази вечер. Вечерята нямаше край, продължителността ѝ влуди Тони. Той дъвчеше снакса, който си беше донесъл, за да го поддържа, и устата му се изпълваше със слюнка,

докато Пенелопа възкликваше при всяко ново ястие. Лио се бе представил в най-добра светлина.

Надяваше се, че Хинсън по-скоро ще я изведе навън, отколкото да удовлетвори молбата ѝ да се срещне с главния готвач. Освен допълнителните фунтове и инчове на Лио той и братовчед му си приличаха като близнаци. Пенелопа вероятно щеше да направи коментар заради приликата пред Дейвид, а Тони не искаше това да се върти на преден план в съзнанието на Хинсън.

Той облиза солените трошици от пръстите си и помоли свети Кристофър за малко помощ.

След няколко минути, без повече дискусии относно пръстена или предложението, двамата излязоха от ресторанта. Те вървяха един до друг, но поне подлизуркото не я беше прегърнал. Пенелопа държеше в ръка букет рози, който вероятно струваше една месечна заплата на полицай. Хинсън ѝ отвори вратата на колата, която през цялото време бе стояла в зоната *Паркирането забранено*, качи се и потегли.

Нямаше квитанция за глоба, забеляза Тони.

Пенелопа затвори вратата на апартамента и се облегна на нея, благодарна, че Дейвид не настоя да се качи горе.

Пръстенът тежеше на ръката ѝ. Тя го свали и се вторачи в него. Поне се отърва от розите, остави ги на масата във входа на блока. Някой ще ги намери, ще ги вземе и дори може да им се зарадва.

— Вечер, изпълнена с преживявания? — попита госпожа Мерлин, която седеше с кръстосани крака на дивана, любопитно поглеждаше домакинята си и хвърляше по един поглед на портативния телевизор, който Пенелопа бе поставила на малката масичка.

Тя отговори с нервен смях, прекоси стаята и показа пръстена.

— Само погледни този диамант! И той настоява, че не приема не за отговор. Звучи страшничко.

— Хммм — госпожа Мерлин изключи телевизора с дистанционното. Почука върху камъка с вълшебната си тамянова пръчица, после поклати глава и изсумтя: — Мъже. На някои от тях просто не може да им се вярва.

— Какво имаш пред вид?

— Знаеш ли поговорката *Не всичко, което блести, е злато?*

— Ооо — Пенелопа отново погледна втренчено пръстена. — Откъде знаеш, че не е истински диамант?

— Няма огън.

— Не е за чудене тогава, дето той настояваше да го взема, въпреки че казах, че няма да се омъжа за него.

— Е, цирконият е също доста скъп. А пък това тук е доста добра имитация.

— Благодаря. — Пенелопа отпусна глава на дивана. — Поне вечерята беше вкусна. Най-прекрасният ордъовър, охлюви, завити в цикория, и със сос от...

— Спри!

Пенелопа затисна устата си с ръка:

— Толкова съжалявам. Колко съм груба да говоря за ядене, когато ти се храниш само с овесена каша.

— Аз обичам овесена каша.

— Хубаво — засмя се Пенелопа. — Ела, ще ти направя една порция.

Госпожа Мерлин моментално скочи от дивана. Пенелопа бе изумена как успява да се движи наоколо само с помощта на пръчицата. Скачаше напред и нагоре и накрая се озова на кухненския плот. Като оправи полите си, каза:

— Мисля, че си готова да посетиш господин Гото отново.

— Така ли?

Тя кимна и се усмихна на Пенелопа, която разбъркваше овесената каша с вода.

— Защо сега, а не преди?

— Когато откри, че пръстенът не е истински, не го прие лично.

Необяснимо доволна, Пенелопа продължи да бърка кашата. В думите на госпожа Мерлин имаше странна логика.

— Може би трябва да изтичаш там сега, скъпа, докато егото ти е подходящо наредено.

— Тази вечер?

Госпожа Мерлин кимна.

— Но първо довърши кашата ми и се преоблечи. Ако отидеш във Френския квартал облечена; така, може лесно да те вземат за проститутка.

— Госпожа Мерлин! — Пенелопа изключи котлона и напълни една малка купичка с овесена каша. — Дамата от Мейси ме увери, че това е една напълно порядъчна рокля.

— Кого се опитваш да убедиш? Себе си или мен?

Пенелопа сложи ръце на хълбоци. Диплите на деколтето ѝ се полюшваха.

— О, забрави това! Аз просто не мога да изглеждам секси.

Госпожа Мерлин все още беше на кухненския плот, тя потопи малката кафена лъжичка в овесената каша.

— Не е вярно. Просто си облякла неподходяща рокля. Колко струваше? Ха на бас, че тази жена е работила на процент.

Пенелопа се засмя:

— Разголих ръка и крак, направих го само за да измъчвам онзи тип, бившето ченге, а Хинсън провали целия ми план, като ме заведе в ресторант, където той не можеше да ме види или чуе.

Очите на госпожа Мерлин заблестяха:

— О, ченгето изглежда решителен мъж.

— Аз и Дейвид бяхме единствените клиенти. Той бе запазил целия ресторант само за нас двамата.

— Защо иска да се ожени за теб?

Пенелопа бе тръгнала към спалнята, но при въпроса на госпожа Мерлин се обърна. Отпусна се на един кухненски стол и бавно промълви:

— Ето това е много добър въпрос.

Тони видя как Хинсън закара Пенелопа до вратата на апартамента ѝ и потегля. Разкъсван между яростното си желание да намери извинение, за да види Пенелопа, и инстинкта си, че тази вечер Хинсън ще извърши някакво насилие, Олано реши да последва мъжа.

Друг член от тайната организация на Тони вече бе поел следенето, но Тони също искаше да се включи.

Мъж с егото на Хинсън не можеше да чуе отказ и да не избухне. Фактът, че се въздържа пред Пенелопа, говореше много на Тони. Това означаваше, че той има нужда Пенелопа да се омъжи за него.

Обаждането по-рано потвърди подозренията на Олано. Фирмата, към която Пенелопа бе започнала работа, представляваше другата

страна в дълъг правен процес за милиони долари, процес, който шефът на Хинсън водеше в и извън щата и федералния съд.

Нито едно от подслушвателните устройства в къщата на Хинсън или който и да е от офисите на шефа не разкри защо Хинсън се интересува от Пенелопа. Пълно мълчание по въпроса. Само веднъж шефът на Хинсън спомена как бракът дава възможност на мъжа да улегне, но този коментар бе казан между другото.

Или поне Тони така си бе помислил, докато Скуийк не му каза какви бяха слуховете.

Хинсън вероятно бе смотолевил на една от любимите си курви, че се опитва да се задоми и чрез нея, без съмнение, новината бе стигнала до Скуийк.

Сега Хинсън сигурно се бе запътил при нея, защото излезе от Уеърхаус дистрикт и стремително подкара към мрачния край на Тюлейн авеню. Тази отблъскваща улица с долнопробни барове, западнали мотели и изоставени сгради, които никой нямаше време или пари да ремонтира, служеше за убежище на много проститутки.

Тони спря на червен светофар, не изпускаше Хинсън от погледа си, но гледаше да ги разделя поне една кола. Мразеше да вижда колко тъжно изглежда тази част от града, а мизерията личеше по-често, отколкото под ярката дневна светлина.

От цялото семейство той единствен остана в града. Всички други се оттеглиха в предградията. Прекалено опасно, прекалено много хора от малцинствата, прекалено натъпкано, прекалено скъпо. Всички тези доводи ги бе чувал, но остана, запази къщата на своите баба и дядо, построена в квартал на Ню Орлийнс преди повече от деветдесет години.

Пред него Хинсън отби своя линкълн до бордюра. Тони видя как младо момиче с прилепнала бяла рокля се измъква от сенките и се приближава до луксозната кола.

*Копеле* — измърмори Тони и се пресегна към радиото.

То изпраця и се включи, преди той да успее да изпрати съобщение за подкрепа, за да създаде ситуация, която ще накара Хинсън да избяга в нощта като хлебарка. Независимо какво прави през свободното си време, Хинсън нямаше да бъде арестуван, преди да предложи поста на Олано, но проклет да бъде Тони, ако го остави да бие момиче, което изглежда на не повече от петнадесет.

— Любимата ти дама адвокат тръгва на разходка с колата — прозвуча глас по радиото.

— Прието.

Тони направи обратен завой, изпрати необходимото съобщение и остави Хинсън и съдбата на момичето в ръцете на закона с униформа.

Къде, по дяволите, се бе запътила Пенелопа в единадесет часа в понеделник вечер? В кантората? Не, не би го направила дори и Пенелопа Сю Фийлдс, квалифицирана като изключителна работохоличка.

Секретната му задача изискваше да следи Хинсън, знаеше, че Пенелопа не бе тръгнала към Хинсън и въпреки това Тони не можа да се въздържи и избра да следи нея.

Трябваше да разбере какво прави тя.

— Приеми го, Олано — каза си той, — ти си завладян от тази жена. Не е здравословно. Въобще не е добре.

На Канала, приближавайки завоя към нейния квартал, Тони се опита да промени решението си и да се върне към Хинсън. Вместо това се обади на мъжа, който я следеше, друг частен детектив, нает по-рано през деня от Бюро за разследване Олано, за да му помага да държи под око Пенелопа, когато неговите задачи изискваха присъствието му на друго място. След информацията, дадена му от Скуийк, той трябваше да я пази, без тя или някой друг да знае, че го прави.

Тони откри местонахождението ѝ, навлезе във Френския квартал и като пренебрегна знака *Забранен лев завой*, зави по улиците на Вю Каре.

Пенелопа се сгуши и забърза по тъмната улица. Долният край на Бърбън стрийт, където се намиреше *Магазин магия Байу*, беше жилищен квартал, различен, както са различни денят и нощта, от отсечката, където традиционно идваха туристи да пият, зяпат и вършат неща, които не биха си и помислили да правят у дома в Айова.

Наложи се да паркира четири преки по-надолу от магазина. Повечето от къщите си бяха спуснали капаците откъм улицата. Предупреждения за нападения минаваха през ума ѝ и тя се зачуди защо

се бе съгласила да тръгне посред нощ да търси глупавите магически продукти за госпожа Мерлин. Освен това беше доста натоварена нощ.

Стигна до една къща, чиито светлини блестяха и се вихреше купон. Няколко младежи седяха на верандата пред къщата, пиеха вино и бърбореха. За миг тя се почувства в безопасност и духът ѝ се приповдигна.

На следващата пресечка това чувство се изпари. Докато изкачваше стълбите на *Магазин магия Байу*, Пенелопа не можеше да се отърве от усещането, че някой я наблюдава. Може би е господин Гото, опита да се убеди тя, звънна и с безпокойство зачака той да дойде да отвори магазина, магазин, съвсем очевидно затворен за през нощта.

Настроението ѝ бе станало по-мрачно и от безпокойството от думите на Дейвид, изречени на вечерята. Тя ги прехвърляше отново и отново, също като люспа от пуканка, заседнала в зъба. Не след дълго се разтревожи прекалено много и се опита да отхвърли тревожната мисъл, че Дейвид беше по-различен, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

По какъв? Тя потръпна и отново натисна звънеца. По-опасен?

Не бъди смешна, каза си. Той е адвокат, също като теб. Може би има някои лоши клиенти, но има и добри.

Но откъде знаеше коя фирма за набиране на юридически кадри ѝ бе намерила настоящата работа в Ню Орлийнс?

Пенелопа чу зад себе си тътрещи стъпки. Обърна се.

Възрастен човек, който си разхождаше кучето, погледна към нея.

— Добър вечер — поздрави той. Кучето вдигна крак срещу металната табелка „ПАРКИРАНЕТО РАЗРЕШЕНО САМО ЗА ЖИВЕЕЩИТЕ“. Тя се усмихна леко и се обърна отново, за да почука на вратата.

— Хайде — промърмори Пенелопа, като не ѝ се искаше нищо друго повече от това да си е на сигурно и безопасно място в леглото. Трябваше да настои да доведе и госпожа Мерлин със себе си, въпреки че нямаше да ѝ послужи за друго, освен за морална подкрепа.

В този момент, когато вятърът се усилваше и улицата ставаше по-тъмна, тъй като облаците закриваха луната, тя имаше нужда точно от морална подкрепа.

Но госпожа Мерлин продължаваше да твърди, че тази мисия Пенелопа трябва да осъществи сама.



Започваше да придобива усещането, че госпожа Мерлин измисля магическите правила според настроението си. От друга страна, добродушната женица нямаше да я изпрати съзнателно на рисковано начинание.

Разбира се, тя вероятно не е ходила по тъмно в долния край на Бърбън стрийт поне половин век.

Пенелопа дочу скърцането на ключалката от другата страна на вратата. Отекващият звук на стъпки придружи шума. За един много кратък миг тя се зачуди дали усещането, че я преследват, е предизвикано от Тони.

Вратата изскърца и се отвори, а Пенелопа отхвърли идеята. По това време на нощта той вероятно е в леглото с поредното си момиче.

Господин Гото носеше спортни къси панталони и тениска. С неразгадаемия си поглед той загледа проучващо Пенелопа, която стоеше на прага.

Във въображението си тя си го бе представяла с пурпурен халат, лула в ръка и нощна шапчица на главата. Не знаеше защо; въпреки прошарената коса той не изглеждаше толкова по-стар от нея. Само очите му сякаш бяха живели най-малко един век.

Гледаше го как я изучава и реши да не коментира нито гардероба, нито възрастта му. Искаше да мине теста, който ѝ бе подготвил този път, да вземе стоките и да се прибере у дома.

— Влизай, Пенелопа — покани я той с онзи свой глас, който звучеше толкова загадъчно.

Тя влезе в магазина.

Той затвори вратата след нея.

И я заключи.

Пенелопа реши, че е загубила авантюристичния си дух, преди да е имал шанс да разцъфти.

— Тъъ...

— Не се страхувай. Тук си в по-голяма безопасност, отколкото на улицата. Там навън — господин Гото наведе глава настрани, сякаш се вслушваше — има зло. Но има и добро.

Да, точно така. Олеле! Пенелопа си каза, че трябва да се държи естествено. Как човек държи егото си в баланс?

Господин Гото се усмихна:

— Първата стъпка на разбирането е да започнеш да се чудиш.

Можеше ли този мъж да чете мислите й? Искаше й се да го попита, но й се струваше глупаво.

— Можеш да ме попиташ всичко, което пожелаеш — каза господин Гото, като тръгна към дъното на магазина. Отвори вратичката и я изчака да го последва. — Не чета мисли. Но тълкувам изражения.

Пенелопа се засмя нервно:

— Предполагам, че всичко, което си мисля, се изписва на лицето ми?

— Е, не бих казал. — Той спря до вратата, където стоеше оня ден, когато я изхвърли от магазина. Оня ден? Само преди един ден. Пенелопа не можеше да възприеме, че изведнъж животът й се променя със светкавична скорост.

Разбира се, откакто срещна госпожа Мерлин, всичко се обърна надолу с главата.

И откакто срещна Тони Олано, напомни си тя.

Тони? Тони е деспотичен, високомерен, създаващ неприятности бивш полицай, който е допуснал да го изхвърлят от полицията. Защо съществуването му ме накара да чувствам, че животът ми е променен?

— Искаш ли да продължиш?

Думите на господин Гото прекъснаха мислите й. Пенелопа примигна и се вторачи в озъбения пурпурен тигър отпред на златистата му тениска.

Извинявай — изрече тихо тя. — Понякога се забравям.

— Няма нищо — отговори той и отвори вратата.

Като влезе в склада, Пенелопа се загледа в редиците с шишенца, кутии и пликове от всички видове, форми и размери. Свещи с цветовете на дъгата бяха наредени на едната стена.

— Списъкът ти? — Господин Гото протегна ръка.

— Списък? — Пенелопа се навъси. Госпожа Мерлин каза, че няма да й трябва списък. След това се усмихна. Господин Гото само я проверяваше. — Искан само това, което е необходимо.

— Много добре.

Нейният личен продавач в царството на магията започна да се движи из малкия склад, лека усмивка трептеше на устните му, докато сваляше различни неща от рафтовете и ги поставяше на кръглата масичка в средата на стаята.

Свещите бяха наредени по цвят, започваха от бяло, носле сиво и накрая черно. На друг ред имаше свещи в различни нюанси на червеното. Докато тя се оглеждаше наоколо, господин Гото избра една от черешовочервените свещи и я постави на масата.

— Колко хубав цвят — възкликна Пенелопа и се пресегна, за да докосне свещта.

— Тя носи силата на сърцето — отговори господин Гото. — За теб е.

— За мен? — Ръката ѝ остана неподвижна до гладката восъчна свещ. — Тези неща са за госпожа Мерлин, не за мен.

Господин Гото се усмихна:

— Може би.

— Аз наистина харесвам цвета. Подходящ е.

— Представява теб, както можеш да видиш.

Тя неохотно пусна свещта и отстъпи назад, когато господин Гото започна да опакова свещите и другите неща.

— Може би на госпожа Мерлин не ѝ достига малко търпение, но тя е изключително добър учител — каза господин Гото. — Ако я слушаш, ще научиш много неща от нея.

— Да науча? Имаш предвид да правя свои собствени заклинания? — самата идея звучеше невероятно. Въпреки че живееше в света на фантазиите, си, Пенелопа вярваше в рационалното и логичното.

— Никога няма да разбереш на какво си способна, ако не се опиташ да достигнеш звездите, скъпа — отвърна господин Гото и ѝ подаде пазарската чанта.

Тя взе натежалия плик.

— Колко дължа? — Добре, че донесе чековата си книжка. Сякаш поръчката на госпожа Мерлин беше доста скъпа.

Той поклати глава:

— Госпожа Мерлин ще ми плати по-късно.

— Сигурен ли си? — Пенелопа посегна към дамската си чантичка. — Наистина нямам нищо против да се погрижа за това.

— Не е необходимо. — Той отвори вратата, направи ѝ път да мине, след което я последва към предната част на магазина.

На вратата Пенелопа се поспря.

— Наистина вярваш в това, нали? — Въпросът не звучеше скептично; тя просто искаше да разбере този загадъчен мъж.

Той наклони глава на една страна, докосна с пръст брадичката си и каза:

— Вярвам в това, което е възможно. Мисля си, че и ти също. Излез спокойно в нощта и търси силите на доброто.

— Благодаря, господин Гото — отвърна тя, развълнувана по един особен начин от думите му. Кимна и излезе.

Чу как вратата се заключва след нея. Изправи рамене и тръгна по опустялата вече улица.

Четири пресечки до колата ѝ се струваха дълги като миля, но сега се чувстваше в по-голяма безопасност, някак си защитена от спокойствието, което бе получила по време на посещенията си при господин Гото.

Затова когато чу стъпки зад себе си, първоначално не им обърна внимание.

Само въображението ти, каза си тя.

Но когато се забърза, стъпките зад нея също забързаха.

## 14.

Ако се забърза съвсем мъничко, ще стигне до колата си преди човека, който и да е той, дето я преследваше в тъмното.

Пенелопа се опита да се концентрира върху поставянето на единия крак пред другия и междуременно вадеше ключовете от джоба си. С изпотена длан стисна чантата, която господин Гото ѝ беше дал. Каквото и да се случи, не трябваше да я изпуска.

Стъпките зад нея спазваха темпото ѝ. Ако само имаше смелостта да се обърне, може би щеше да види, че някой друг безобиден старец си разхожда кучето.

Но Пенелопа знаеше, че не е така.

Страхът я караше да бърза.

Тя зави на ъгъла към пресечката, където бе паркирала колата си.

Точно до ъгъла.

Черната настилка блесна под уличната лампа, пуста улица.

Погледна през рамо. Страхът ѝ се въплъти в образа на млад мъж с ръка в джоба на якето.

Пенелопа преглътна с мъка и си пое дъх, за да изпищи.

Една кола спря до нея, предната врата се отвори.

— Качвай се — каза някой тихо.

Тя замръзна.

— По дяволите, аз съм.

Пенелопа започна да се смее. След това се втурна към колата, а младежът, който я преследваше, затича в обратната посока.

— В живота си никога не съм била по-щастлива да видя някого — избъбри Пенелопа на Тони Олано, като се настани в колата и заключи вратата след себе си.

Той се захили:

— Просто си мисли за мен като за рицар в бляскави доспехи.

Зъбите ѝ затракаха.

— Знаех, че някой ме преследва, но нямах смелостта да се обърна.

— И по-добре — гумите изскърцаха, когато Тони рязко взе левия завой пред идващото насреща такси. После отново намали до средна скорост и със сериозно изражение се обърна към нея. — Е, сега ще ми кажеш ли какво, по дяволите, правиш в този край на Бърбън стрийт по това време на нощта?

Пенелопа настръхна:

— Не е твоя работа.

Той натисна спирачките и попита:

— Искаш ли да слезеш и да ходиш пеша?

— Разбира се, че мога да го направя. — Тя сграбчи дръжката на вратата.

Той извъртя кормилото и колата се плъзна към бордюра.

— Извинявай. Няма да те изоставя на тази улица. Господи — промълви той, като прокара ръка през косата си, — знаеш ли колко грижи можеш да създаваш?

— Не, не зная. — Пенелопа се извъртя на седалката си. — Не съм молила да ме спасяват, така че просто ме закарай у дома, е, ако обичаш. Трябва да се обадя в полицията и да съобщя, че ми е открадната колата.

— Вероятно колата ти е здраво заключена в паркинга за конфискувани коли, тъй като паркира прекалено близо до завоя. Забрави това. Ти не си молила и да те нападат, но тъкмо това щеше да ти се случи. Имаш ли представа колко изплашена щеше да си тогава?

Тони се пресегна и преди тя да разбере какво става, я обгърна с ръце и я придърпа близо до себе си.

Пенелопа сподави въздишка — полуридание, полусмях.

— О, Тони — промълви тя и се сгуши до него, чудейки се как той се бе озовал тук точно навреме, но не попита, защото изпитваше прекалено голяма благодарност.

— Спокойно, спокойно — тихо заговори мъжът, — ти си добре, ти си с мен. Тони-О е тук, за да се погрижи за теб, така че не се безпокой.

Тя облегна глава на гърдите му и се запита дали въобще някога е била на по-сигурно място.

Той разроши косата ѝ, като шептеше празни приказки за смелата и умна Пенелопа.

За един много дълъг миг тя седеше, обгърната в сигурност, за която досега не подозираше, че съществува. След това се опита да се изправи, да възстанови здравия си разум.

— Аз...

— Шшшт — промълви той и се наведе към нея.

Тя загуби всякаква представа за реалност, разсъдливост, ред и дисциплина, когато устните му потърсиха нейните. Изненадана, разтвори устни и езикът му прие тази несъзнателна покана да изследва непознатото. Ненаситен, той се впусна в дълбините, мина по небцето, като предизвика вик на екстаз, непознат за нея досега.

— Божичко — прошепна тя и се сгуши още по-близо до Тони. Ръката ѝ се плъзна по кръста му, проправяйки пътека над колана по един съвсем точен и естествен начин.

Той се притисна към нея, зарови ръце в косата ѝ, докосна гърба ѝ, гърдите ѝ, галеше я, възбуждаше я, намираше най-откликващите точки по тялото ѝ. Като че ли знаеше кое ще я накара да стене от удоволствие, кое ще предизвика сълзи да заблестят по миглите ѝ.

Пенелопа стенеше, отвърщаше на целувките му, които я изгаряха. Той леко се отдръпна, така ме устните му едва допряха нейните. Тя вдигна леко ръце, стеснително, знаеше само, че иска устните му да я потърсят отново.

Той се засмя и постави ръцете ѝ на тила си.

— Придърпай ме, мила. Каж ми какво желаеш.

Очите ѝ се ококориха. След това направи точно това, което той предложи.

Този път Тони започна да стене, докато езикът му обхождаше устата ѝ. Внезапно той спря и се дръпна, като я задържа на една ръка разстояние. После нежно промълви:

— Ти трепериш.

Тя кимна, като чак сега осъзна, че трепери откакто чу зловещите стъпки в тъмнината зад себе си.

— Зная точно кое ще те накара да се почувстваш по-добре. — Пусна я и подкара колата.

На Пенелопа ѝ се прииска да каже, че той вече я кара да се чувства по-добре, но стеснителността не ѝ позволи да си признае. Обгърна с ръце раменете си и попита:

— И какво е намислил Доктор Олано?

— Истинският лек на Ню Орлийнс — *safe au lait*<sup>[1]</sup> в Кафе дьо монд. Ходила ли си там?

Тя поклати глава, че не е, и си помисли, че трябва да престане да работи толкова много и да разгледа града, който вече наричаше свой.

— Местна традиция е да се ходи в Кафе дьо Монд, особено късно вечер. — Той се усмихна. — Някога, в гимназията, излизах с едно момиче, чиято майка го пускаше да дойде с мен само ако бяхме с приятели в Кафе дьо Монд. Ето на колко сигурно място ще се почувстваш там — намигна ѝ той.

Пенелопа не можа да се въздържи да не се усмихне. Зачуди се дали майката на момичето си е представляла колко смайващо чаровен трябва да е бил Тони Олано между дома и заведението и колко малко време са прекарвали в сръбване на кафето.

Тя си го представи в гимназията, същото великолепно тяло, същите убийствено хубави очи. Вероятно е бил тръпка за всяка ученичка, напълно противоположни преживявания от нейните в гимназията. Пенелопа въздъхна и докосна с върха на пръстите устните си.

— Имаш ли представа колко си красива, когато се замечтаеш така? — Тони бе спрял колата и се обърна към нея.

Пенелопа се изчерви.

— Не — отговори тя искрено. — Не мисля, че съм красива.

— Говорят и че си много умна — промърмори той, пресегна се и разхлаби вързаните ѝ коси. — Какво ще кажеш да си вземем кафето, а след това да ти покажа колко си красива?

Онемяла, неспособна да повярва, че *Мъжът със страстните очи* говори на нея, Пенелопа успя само да кимне. Отклони поглед към прозореца, настрани от хипнотизиращия я поглед на Тони и разбра по името, изрисувано на заведението, че са паркирали до местоназначението си.

Тони ѝ отвори вратата. Въпреки късния час по тротоара имаше оживено движение. До тях долитаха виковете на шофьорите, които отсреща на улицата рекламираха наемане на бъги. Бъги-и! Бъги-и! Един немигащ мим приканваше към близкия вход на крайпътното кафене и протягаше шапка за бакшиши. Почти половината от многобройните маси бяха заети и наоколо бързаха сервитьори.

Пенелопа се усмихна на Тони.



— Приятно е — каза тя.

Той я прегърна и я поведе към една маса. Докато седеше, тя усети, че е престанала да трепери.

Тони се настани до нея, бедрото му леко докосна нейното така, че тя се почувства едновременно развълнувана и успокоена. Той посочи към очуканата алуминиева поставка за салфетки. Менюто.

Пенелопа наведе глава, за да прочете какво предлагат. Косата ѝ се разпиля напред. Тя вдигна ръка с намерението да сложи разпилените кичури зад ухото си, но Тони беше по-бърз.

Нежно вдигна косата от лицето ѝ.

— Като коприна — промълви той, след това бързо промени тона си и добави. — Предлагам да си поръчаме два пъти *café au lait*.

Тя кимна, не беше гладна нито жадна, но определено умираше от глад за всяка минута, която можеше да прекара с този мъж. Когато не я дразнеше, я караше да се чувства като принцеса. Сексапилна, желана принцеса.

Един сервитьор се приближи, под мишницата си носеше купчина бели чинийки.

— Поръчката ви — изстреля бързо той със силен английски акцент.

— Два пъти *café au lait* и *beignets* — заръча Тони.

Пенелопа реши, че е по-добре да съсредоточи мислите си върху храната и далеч от другите си апетити.

— Какво е *beignets*? — попита, като се запъна на думата, защото се опита да имитира произношението на Тони, звучащо като бинйя.

— Поничка, покрита с пудра захар. А *café au lait* е кафе с горещо мляко.

— Ню Орлийнс има свой собствен език за толкова много неща — каза Пенелопа. — Във всеки друг град просто биха казали поничка и горещо кафе с мляко.

— И въобще няма да е така вкусно — отговори Тони. Той се пресегна, леко погали ръката ѝ и промърмори: — Всичко в Ню Орлийнс е по-добро.

Не беше необходимо Пенелопа да се опитва да измисли подходящ отговор, защото се приближи сервитьорът с димящите чашки и чинийки, отрупани с нещо като купчинки пудра захар.

— Охо-о — възкликна тя.

Тони избра една поничка от купа и я поднесе към нея.

Тя опита и се усмихна на сочната комбинация от вкусна пържена поничка и сладко захарно покритие.

После той я остави в чинията и се наведе към Пенелопа. Потупа с палец горната ѝ устна и показа колко много захар е останала по лицето ѝ само от една хапка.

— Цапа, но е вкусно — избъбри тя.

Тони вдигна палец до устните си и бавно облиза захарта, която бе събрал от устните ѝ.

— Наистина вкусно — потвърди той, а очите му потъмняха по начин, който показваше, че не говори само за сладката хапка.

Пенелопа го наблюдаваше как чувствено облизва пръста си и това предизвикваше особени тръпки по тялото ѝ. Взе си още една хапка. Тони сърбаше кафето и я гледаше сякаш искаше тя да е неговия десерт.

Чувствайки се по-дръзка и по-желана от всякога, Пенелопа потопа показалеца си в купчината захар в чинийката и го приближи към устните му.

Очите му се отвориха широко и той се усмихна, погледът му бе едновременно нежен и дяволито порочен, докато приемаше предложеното му. Обхвана китката ѝ с ръка и бавно започнала облизва пръста ѝ. През цялото време държеше погледа ѝ прикован в своя.

Когато свърши, се наведе по-близо и прошепна:

— Хайде да вземем нашето *safe au lait* и да тръгваме.

Пенелопа се разтрепери отново, но този път от усещанията, предизвикани от Тони, и кимна. Той извика сервитьора, пресипа кафето от дебелите порцеланови в чаши за еднократна употреба, после сложи няколко банкноти на масата и се изправи.

Пенелопа го последва, развълнувана от тръпнещото си очакване. Тони я настани в колата и мина от другата страна. Тя видя как той взе листчето, оставено на предното стъкло, смачка го и го хвърли на задната седалка, докато сядаше на шофьорското място.

Караше бързо и не разговаряха. Пенелопа пийваше от кафето си. След десетина минути вече се бяха измъкнали от Френския квартал и бяха само на няколко преки от нейния блок. Внезапно Пенелопа се сети, че съвсем бе забравила за присъствието на госпожа Мерлин. Не можеше да покани Тони да се качи горе при възрастната дама!

Тя се задави с питието си и му хвърли един бърз поглед.

— Добре ли си?

Тя кимна. *Глупаци и тъпаци!* Да каже ли нещо? Или може би той просто ще ги закара у тях. Допи на една глътка своето *safe au lait*.

Радиостанцията избръмча.

Олано я изключи с една ръка.

Пенелопа погледна към Тони, към радиостанцията и после пак към него.

— Няма значение — каза той, но след това радиото му прогърмя отново. — По дяволите! — Грабна микрофона. Включи го.

Пенелопа му хвърли един поглед, любопитен, но страстта я бе обзела дотолкова, че не се интересувахе от нищо друго, освен докъде ще стигнат те двамата.

— Трябва да те закарам у вас — обясни той. — Имам работа.

— О — въздъхна тя, като с облекчение научи, че закарването у тях не беше планирано.

Той спря на светофара, пресегна се и я придърпа по-близо:

— Ако не беше тази работа, нищо нямаше да може да ме спре да довършим това, което току-що започнахме.

Тя се изчерви, но после намери смелост да прошепне:

— Мен също.

Колата профуча по следващите няколко пресечки, през Уеърхаус дистрикт. Внезапно Тони предложи:

— Хайде да вечеряме заедно утре вечер?

— Вечеря?

— Да, нали разбираш, в шумен ресторант, пълен с щастливи хора? Главният готвач на „При Примо“ работеше там преди.

— Ти си ме следил тази вечер, нали?

— Католик ли е папата? — усмихна се той и премина по-скоро на червена, отколкото на жълта светлина.

— Невъзможен си.

— Благодаря. Седем? — Той замълча, гледаше я и очевидно преценяваше реакцията ѝ. — Чудесни морски деликатеси. Точно на езерото.

Тя сви устни, постави пръст на тях, още веднъж почувства целувката му. Искаше да се срещнат отново или просто беше любезен?

Какъвто и да е отговорът, каза си тя, не трябва да бяга от авантюрата, дори да я завърши с разбито сърце.

— Добре — промълви Пенелопа.

— Горе главата, може да не ядем охлюви, завити в трева, но предполагам, че ще ти хареса дори повече.

— Наистина си ме следил, нали?

— От кухнята — каза той, гумите изскърцаха при спирането пред нейния блок. Наведе се и отвори широко вратата. — Ще ми простиш ли, че няма да те изпратя догоре?

Тя се изненада, но кимна.

— Натоварена вечер за безработните?

Той се засмя в отговор; след това стана изведнъж много по-сериозен, извика името ѝ, докато тя слизаше от колата.

— Да? — Тя навлажни долната си устна и се обърна към *Мъжът със страстните очи*, мъжа, който преобърна света ѝ с главата надолу.

— Никога не се омъжвай за човек, който не те е накарал да се чувстваш така, както се чувстваш точно в тази минута.

С широко отворени очи Пенелопа докосна устните си с малкия си пръст и тръгна към входната врата. Чак когато се качи в асансьора, възвърна здравия си разум дотолкова, че да започне да се безпокои за изчезналата си кола.

Втурна се в апартамента си и почти настъпи госпожа Мерлин. Дребната женица лежеше простряна в средата на всекидневната върху правоъгълния персийски килим, купен на безценица от битака. Ръцете и краката ѝ бяха отпуснати отстрани до тялото, очите бяха затворени.

Мъртва ли е?

Пенелопа остави чантата от *Магазин магия Байу* и коленичи на пода. С облекчение забеляза, че гърдният кош на госпожа Мерлин бавно се повдига и спуска.

Миниатюрната гостенка не ѝ обърна никакво внимание. Пенелопа отиде на пръсти в спалнята, обгърна с ръце раменете си, наслаждавайки се на вкуса на целувките на Тони.

Кой би помислил, че може да я накара да се чувства толкова вълшебно, като балон, пътуващ към луната? Ръцете ѝ описаха един въображаем партньор за танц, тя се полюшна към леглото, след това се отпусна на него, ръцете ѝ бяха притиснати към вътрешната част на бедрата.

Аз треперя, помисли си тя. Е, не всяка нощ ѝ открадват колата, избягва нападение, след което я целува *Мъжът със страстните очи*.

Треперенето на краката ѝ се засили, когато съживи образа му, който ѝ казваше с нисък, дрезгав глас *Кажу ми какво желаш*. Ооо, какво предложение!

Въпреки многото часове, изпълнени с фантазии за загадъчния мъж Раул, Пенелопа никога досега не си бе представяла невероятно опияняващата идея един мъж да я прегръща и да шепне такива думи в ухото ѝ.

Тя долови шумолене откъм другата стая, точно навреме, преди да се свие на леглото и да попадне в една дълга, дълга фантазия за това какво можеше да се случи между нея и Тони Олано, ако не му се бе наложило да отиде на работа.

После се намръщи.

Досега нищо не свидетелстваше той въобще да има работа.

Къде ли отива?

Пенелопа се смъкна от леглото, енергията ѝ бе изчерпана само от мисълта, че Тони бе злоупотребил с доверието ѝ. Целуна я, стовари я пред вратата, след което избяга на някое по-вълнуващо място. А вероятно при някоя.

Сълзи напълниха очите ѝ, но тя си наложи да ги пресуши.

Пенелопа? Госпожа Мерлин извика името ѝ от всекидневната и тя се принуди да се размърда. Той само я използваше. Как въобще можа да си помисли, че я желае, копнее за нея, не може да живее, без да я види отново?

Поклати глава, опита се да върне малко здрав разум в мислите си. След това въздъхна и отиде да види защо госпожа Мерлин се правеше на умряла.

Жената седеше на пода с кръстосани крака. Изглеждаше удивително освежена. Огледа Пенелопа от своето място и попита:

— Получи материалите, нали?

Пенелопа кимна. Седна на канапето, после посочи към пазарската чанта:

— Всичко необходимо.

Госпожа Мерлин само тихичко реагира с едно *тицъ-тицъ*.

— Какво? — Пенелопа зададе въпроса по-рязко, отколкото възнамеряваше, но беше ужасно депресирана, че Тони Олано може да

целува друга жена. Защо въобще си позволи да се почувства специална?

— Леле, леле — измърмори госпожа Мерлин. — Може би ти самата трябва да опиташ своя съзидателна визуализация.

— Какво е това?

Госпожа Мерлин вдигна ръце над главата си, след това се наведе напред, зае поза, която наподобяваше дървеница. Когато вдигна глава отново, тя поясни, докато се изправяше от килима:

— Една от стъпките при магията със свещи е да подготвиш себе си чрез съзидателна визуализация.

— Това означава да планираш последствия?

— Много добре. Но ти вече знаеш, че си умна, нали?

— Че да не е лошо? — Пенелопа беше ядосана на Тони, но тъй като него го нямаше, си го изкарваше на своята гостенка.

Госпожа Мерлин я погледна втренчено.

— Защо не ми кажеш какво ти се случи, след като си тръгна от господин Гото с тази чанта?

— Какво имаш предвид?

— Твоята аура е много, много замъглена. Господин Гото никога не би ти поверил тези стоки, ако си била в това състояние в магазина.

Пенелопа направи гримаса, след това се овладя. Преди време госпожа Мерлин беше права по въпроса за нейното его. Вероятно наистина можеше да види нещо различно у Пенелопа. Разбира се, че никога няма да бъде същата, не и след тази целувка, не и след като старата действителност се върна отново.

— О, госпожа Мерлин — каза тя и вдигна краката си на дивана, — може би имаш някое заклинание, което да помогне и на мен. Имам предвид какво правиш, когато искаш някой да те желае, а той не те желае истински, а само си играе с теб?

— Хммм.

— Е, поне така си мисля.

— Сякаш не говориш за хубавото момче, което ти даде пръстена.

— За него? — Пенелопа махна с ръка, за да отхвърли идеята. — Ще му изпратя пръстена обратно по някого. Може би ще го заложа, може би няма. Не, аз говоря за... — Тя замълча и почувства, че се изчервява. — Говоря за Тони.

— Олано?

Пенелопа кимна.

— Е, слава на звездите — избъбри госпожа Мерлин и започна да скача от крак на крак. — Мислех си, че никога няма да се събудиш и да усетиш аромата на кафето.

— Какво имаш предвид? — Пенелопа пусна краката си на пода и се наведе напред, нетърпелива да чуе какво има още да каже госпожа Мерлин.

— Това аз трябва да зная, а ти да откриеш.

Пенелопа се спусна към чантата и я вдигна високо.

— Все още ли искаш помощта ми?

— Хитро същество си ти, а? Много добре, сложи чантата долу и ще ти обясня.

Госпожа Мерлин се покатери с тамяновата си пръчка и след миг Пенелопа вече я видя да се настанява на дивана до нея, като оправяше яркия си кафтан около глезените.

— Мислиш ли, че ме харесва? — Пенелопа не можа да се въздържа и въпросът ѝ се изплъзна.

— А ти?

Пенелопа се засмя:

— От теб би излязъл добър адвокат.

— Прекалено много има. Не се засягай — добави госпожа Мерлин бързо. — А ти харесваш ли го?

— Понякога да, а понякога не.

— Е, това е някакво начало.

— Понякога ме подлудява, а друг път е толкова... толкова...

— Неустоим?

Пенелопа кимна:

— Също и дързък.

— Чаровен?

— И надменен.

— Сексапилен?

— Съвсем определено! — Пенелопа въздъхна, почти изстена.

Госпожа Мерлин се засмя:

— Добре, значи той е мъжът за теб. Но някак си ти не си убедена, че той мисли, че ти си жената за него. Какъв е проблемът?

— Проблем? — Пенелопа не хареса собствения си писклив тон.  
— Защо мъж, който може да има всяка жена от тази улица, от целия

град, ще иска точно мен?

— А, да, това е проблемът. Можеш ли да ми подадеш чантата, скъпа, за да погледна в нея, докато си бъбрим?

— О, разбира се.

Пенелопа внимателно изсипа чантата на канапето. Какво ли бе сложил господин Гото? Единственото нещо, което бе сигурна, че няма да намери, бяха тестиси на жаба.

Госпожа Мерлин отиде до черешовочервената свещ, която се издигаше почти до гърдите ѝ, и попита:

— Била ли си някога с мъж?

— Искаш да кажеш...

Тя кимна и обиколи свещта в кръг.

— Тъъ... ами, не съвсем.

— Значи имаш съмнения относно своята сексуалност?

— Имаш предвид дали ме привличат мъжете? — Гласът ѝ отново бе станал писклив и Пенелопа се изчерви, благодарна, че това никога не ѝ се бе случвало в съдебната зала.

— Или дали ти привличаш мъжете.

— О, това ли... Не мисля много по този въпрос — излъга тя.

Госпожа Мерлин потърка отстрани черешовочервената свещ и каза:

— Но сега си мислиш дали привличаш Тони Олано.

Пенелопа кимна. За това не можеше да излъже.

— Господин Гото спомена ли нещо за тази свещ, когато я включи в покупките?

Пенелопа се замисли, но след всичките си преживявания не можеше да си спомни какво ѝ бе казал за свещта. Поклати глава.

— Искам да легнеш на пода, точно както ме видя, когато влезе — нареди госпожа Мерлин. Неочаквано прозвуча много, много заповеднически. — И не ме питай *Сега ли?* с този твой тъничък гласец. Направи го.

Пенелопа я зяпна. Мислеше си да възрази, да напомни на госпожа Мерлин за тежката си програма на другия ден, която започваше с важна делова среща в осем часа сутринта в съда Уиндзор.

Нов поглед към дребната жена я накара да си държи езика зад зъбите. Покорно се смъкна от канапето на пода и се опъна, както госпожа Мерлин бе направила преди известно време.



Божичко, нищо не разбираше, но защо да не опита. Искаше Тони Олано да я желае така силно, както тя него, и бе готова почти да продаде душата си, та защо да не запали свещ, за да осъществи тази цел.

Не беше изненадващ ход от страна на Хинсън да се опита да намери проститутката. Следващият му ход обаче беше много по-жесток, помисли си Тони, стомахът му се бунтуваше, докато стоеше зад чертата и гледаше как един младичък полицай огражда с въжета кървавата сцена на престъплението на другия край на града, откъдето Хинсън бе тръгнал за среща с някоя уличница без късмет.

Не бяха убили Скуийк, но по всичко изглеждаше, че ще полежи в болница доста дълго време. Тони обхвана с ръце главата си и започна да се проклина.

Искаше му се да се смъкне до тротоара и да повърне вечерята, която не бе изял, но стоеше прав като скала и се насилваше да гледа, докато докторите връзваха Скуийк за носилката и го носеха към чакащата линейка.

А се мислеше за умен, подиграваше той себе си. И предпазлив. Не струваш колкото тинята в реката, Олано! Страх, истински страх го прониза, като си помисли какво бяха направили хората на Хинсън на неговия информатор.

Защото, разбира се, си мислеше за Пенелопа. И какво ще й направят, ако не се съгласи да се омъжи за Хинсън. Те грижливо я бяха избрали, довели в Ню Орлийнс, искаха да работи за тях, бяха нагласили нещата така, че тя да не свидетелства срещу мъжа, за когото ще бъде омъжена. И като бонус без съмнение нейната фирма ще трябва да се откаже от огромното дело срещу шефа на Хинсън.

Сирената започна да вие, а на Тони му се искаше да вие заедно с нея. Не откри нищо, което да сочи, че Пенелопа знае нещо за Хинсън; нищо не посочваше, че тя е вътре в мръсните им игри, техните интриги с наркотици, кражби на автомобили, техния законен бизнес, който трябва да прикрива незаконните приходи.

Тя бе откраднала от магазина, наистина.

Но един моментен импулс не може да се сравни с криминални деяния, извършени с умисъл.

Или пък това подсказва какво се крие под айсберга и той иска да заблуди себе си за тази възможност?

Особено след онази целувка.

Разкриваше страст, бълбукаща под повърхността. Тони си пое дълбоко въздух и отново я почувства в ръцете си, устните ѝ се отваряха под жадната му целувка.

Повече полицаи от обикновено или необходимото се въртяха около сцената на престъплението. Скуийк бе работил за много от тях, не само за Тони, и те всички се чудеха заради кого бе получил удара.

Тони знаеше.

И той беше съвсем сигурен, че някой друг, който се разхожда по тъмната алея, осветявана само от светлините на полицейските коли, също знаеше. Някой, който работеше за двама шефове, някой, който бе преминал линията на дълга и бе навлязъл в канала на порока.

Който и да бе този човек, той знаеше за Пенелопа, може би дори знаеше, че Тони я беше целувал тази вечер. В тази игра всеки следеше някой друг.

*По дяволите, Олано, трябва да я оставиш на мира, опитваше се да убеди той себе си.*

Не мога.

Трябва.

Само една среща.

Среща? Шегуваш ли се? Не искаш среща. Искаш я в леглото си.

Е, това е част от срещата. Първо вечеря, след това в леглото.

А какво ще направи Хинсън, ако открие, че се забавляваш с момичето му?

Само вечеря?

Може би.

Не. Няма да стане.

Той приглади с ръце косата си.

Сутринта ще остави съобщение при секретарката ѝ, че нещо непредвидено е изникнало. Тя ще си помисли, че е плейбой, какъвто наистина беше преди, но вече не искаше да бъде.

---

[1] Safe au lait (фр.) — кафе с мляко — Б.ред. ↑

## 15.

В началото неохотно, с душевна борба и възражения, Пенелопа започна да изпълнява инструкциите на госпожа Мерлин за метода, наричан от нея съзидателна визуализация. Първата стъпка, изхвърляне на отрицателните енергии чрез съскане, пухтене и дълбоко издишване на въздуха, накара Пенелопа да се почувства изключително глупаво и тя се зачуди как ще остане будна по време на важната среща на закуска на другата сутрин.

Но госпожа Мерлин, с много по-успокоителен глас от обичайните си хапливи коментари, ѝ заговори да избере един кът на покоя, където да може да се завръща отново и отново, когато животът я притисне, и постепенно Пенелопа престана да се бори и се отдаде на преживяването.

Всичко това не беше много по-различно от склонността ѝ да бяга в своите фантазии по средата на всекидневната си работа.

Когато най-накрая мозъкът ѝ се освободи от тежестта на самосъзнанието, тя си представи брега на една река. Госпожа Мерлин я накара да намери своя кът на покоя и когато представата се оформи напълно, Пенелопа инстинктивно разбра, че вече бе посещавала този кът много пъти досега.

Вървеше по брега на реката, до бълбукащите води, точно след залез-слънце. През същия този вечерен час тя имаше навика да бяга от фургона, когато бе дете, да отива до рекичката в края на имението им, рекичката, загатваща за космоса, който се шири отвъд границите на нейния свят.

Майка ѝ работеше на разпокъсани смени и всеки следобед се връщаше у дома, за да контролира домашните на Пенелопа, която по онова време много се възмущаваше от това, но по-късно, когато академичните стипендии ѝ дадоха възможността за жадуваното бягство, оцени високо. Веднага след като майка ѝ тръгваше отново на работа за вечерния наплив в ресторанта, Пенелопа се измъкваше

навън, нетърпелива да вдиша от нощния въздух и да поговори със звездите, които се появяваха една по една.

Дори сега, докато мислено се разхождаше по брега на реката, я обзе спокойствие. Жаби крякаха, щурчета цвърчаха, а птиците по дърветата ѝ пожелаваха добър вечер.

Някъде отдалеч дочу успокоителния глас на госпожа Мерлин.

— Ти можеш да се връщаш в този кът, когато пожелаеш. Той е твоят дом, далеч от света, той е твоят пашкул, където можеш да си представяш развитието на своя живот. Той е мястото, което ще идваш да посещаваш преди всеки сеанс на магията със свещи.

Пенелопа дочу думите на госпожа Мерлин. Но така пълно се бе потопила в спокойствието на това кътче и се бе откъснала от действителността, че дори не възрази на думите ѝ, че ще практикува магия със свещи.

Обикновено би възкликнала, че такова нещо е съвсем невероятно.

Но тази вечер нищо не беше както обикновено.

Един мъж ѝ предложи брак.

Друг мъж я целуна.

Пенелопа се размърда и докосна с палец устните си.

С помощта на госпожа Мерлин тя се откъсна от визуализацията и се върна към всекидневната си.

— Е? — попита дребничката жена, привела се напред, с ръце на коленете.

— Интересно — промърмори Пенелопа.

Госпожа Мерлин поклати глава:

— Костелив орех си, Пенелопа. Все пак ти имаш очи, които могат да виждат, само трябва да се отпуснеш, за да използваш способността си.

Пенелопа протегна ръце над главата си, чувстваше се неочаквано енергична за човек, работил цял ден, вечерял без припряност, изпратен да изпълни особена поръчка, преследван от крадец и спасен от Лотарио<sup>[1]</sup>. Тя въздъхна, седна и попита:

— Сега какво?

Очите на госпожа Мерлин заблестяха:

— Сега разбирам защо си се справяла така добре в училище.

— Откъде знаеш, че е така?

— Не е необходимо да съм била първенец при дипломирането, за да съм добра в дедуктивното разсъждаване, нали?

— Да. Извинявай. Бях добра в училище и ако не съм била, кой знае какво щеше да направи майка ми.

— Може би щеше да те обича заради това, че си добър човек?

Пенелопа въздъхна и се изправи.

— Надявам се, но, честно, не зная отговора на този въпрос.

— А тя си е отишла и ти не можеш да я попиташ?

Пенелопа кимна.

— Сигурна ли си, че нямаш някаква висока научна степен в дедуктивното разсъждаване?

Госпожа Мерлин се усмихна и скочи от дивана.

— Занеси стоките, които ти даде господин Гото, на кухненската маса.

Пенелопа се подчини и пак се замисли за черешовочервената свещ. Тогава пред нея отново изникна образът на Тони, който я целува, настоява тя да му каже какво желае.

— Знаеш ли, можеш да използваш магията за себе си — вметна госпожа Мерлин, която седеше върху масата и внимателно я наблюдаваше.

— Не искам да съм егоист.

Жената сви рамене:

— Защо не? Ако не вреди на някой друг, разбира се. Ние, хората, харчим много думи и време, отричайки желанието си да сме егоисти, а егоизмът е по същество най-чистата форма на енергия в природата.

Пенелопа приседна на ръба на стола близо до госпожа Мерлин.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, като си помисли, че всъщност знае какво има предвид госпожа Мерлин, но не може съвсем да приеме тази философия.

— Ами — проточи дребосъчката, като нави ръкавите на кафтана си — да вземем за пример теб и Тони Олано.

— Да, например — промърмори Пенелопа и се изчерви.

— Той очевидно те привлича. Ти го привличаш. И все пак ти изглежда си мислиш, че той не се интересува от теб, от тази Пенелопа Сю Фийлдс, която смяташ за истинска.

Пенелопа се намръщи, докато се концентрираше върху думите на госпожа Мерлин.

— Е, не мога да си представя, че желае мен, Недодяланата Пенелопа, Пенелопа Дев... — тя прехапа устни, смутена, че почти изрече толкова съкровено признание.

Госпожа Мерлин като че ли нямаше нищо против.

— Ти мислиш, че ако той опознае истинската Пенелопа, няма въобще да те хареса. Но ако трябва да се обзаложа, а аз обичам да правя това и с удоволствие бих отишла до казиното, щях да кажа, че нещо се е случило между вас двамата, което ти дава надежда.

— Откъде знаеш толкова много?

Госпожа Мерлин се засмя.

— Не зная; просто съм наистина много добра в догадките.

— Вярно е.

— Както и да е, мисълта ми е, че няма нищо лошо в това да използваш магията със свещи, за да осъществиш свои лични желания. — Госпожа Мерлин ѝ намигна. — Така казано повече ли ти харесва? Искаш да използваш черешовочервената свещ, за да пробудиш в Тони Олано желание, симпатия, дори любов към теб; това няма да навреди никому, резултатът може да е само положителен.

Пенелопа се засмя, макар че долови нервността в своя глас. Охо, как се изкушаваше да приеме предложението на госпожа Мерлин...

Все пак това е ритуал, чиято крайна цел е да я накара да се почувства по-добре. Стига да не излезе абсолютна глупачка накрая, разбира се.

— Единственото ми предупреждение, както казах, е да не си пожелаваш нещо, което ще навреди на друг човек — напомни госпожа Мерлин, прекъсвайки мислите на Пенелопа. — Това не бива да се случва. Много лоша карма е. Но аз съм убедена, че Тони Олано с радост ще приеме твоето заклинание — довърши тя със закачлива усмивка.

Пенелопа кимна, после се върна към настоящите си дела.

— Първо, нека се погрижим за теб, госпожо Мерлин. Кои от тези неща са ти необходими? — попита тя и предприе първия тур за пренасяне на магьосническите вещи от дивана на масата.

— Ааа! — Дребосъчката потри ръце и се приближи към едно черно перо, което беше голямо почти колкото нея. — Гарван — промърмори тя, след това погледна към падналата бяла восъчна свещ. — Би ли я изправила?

Пенелопа се пресегна, но ръката ѝ остана да виси по средата. Не можеше да обясни защо, но някак си не бе склонна да докосне тази свещ. Другата, черешовочервената, въобще не ѝ въздействаше по същия начин.

— Много е силна — кимна госпожа Мерлин, — още по-основателна причина да я изправиш.

Пенелопа кимна на свой ред и я вдигна. Свещта беше с инч по-висока от гостенката ѝ.

— Как ще се справиш с тези неща?

— Някога да си чувала за асистента на Мерлин? — Женицата се засмя и побутна очилата си по-надолу на носа. — Започваме с това огледало и малко пясък, виждам, че господин Гото предвидливо е сложил всичко, а ако имаш нещо, което да напомня за онези проклети данъчни служители, ще ми помогнеш извънредно.

Пенелопа сбърчи нос. Имаше някакви данъчни документи в куфарчето, но се поколеба дали да ги принесе на олтара. Може да се запалят от пламъка на свещта. След една прозявка се опита да измисли какво да използва. Прозявайки се отново, попита:

— Не можем ли да свършим това утре?

— Мислиш ли, че обичам овесена каша чак толкова много? — подхвърли язвително госпожа Мерлин през рамо, докато обикаляше и от една торбичка ръсеше пясък върху правоъгълното огледало.

— Колко егоистично от моя страна... — Пенелопа отиде да си потърси чантата. Естествено, че госпожа Мерлин ще иска да се върне към нормалния си размер възможно най-скоро. Адвокатката може да жертва една нощ сън, за да ѝ помогне. Започна да ѝ харесва компанията на нейната гостенка и трябваше да си признае, че и научи някои неща от нея, но госпожа Мерлин съвсем определено имаше нужда да оправи живота си.

Пенелопа отвори чантата и извади папката, която бе донесла, за да се подготви за утринната делова среща. Вътре беше копието на становището на данъчната служба, издадено за бъдещ клиент на нейната фирма, разпореждане, което, ако не се обори, ще доведе до изключително голям финансов удар за компанията на мъжа. Пенелопа бе обмисляла разпореждането и се бе опитвала да намери неоспорим довод срещу него, но досега не бе открила такъв аргумент, а старшият

партньор и клиентът щяха да се срещнат с нея сутринта и разчитаха на Пенелопа Сю Фийлдс.

Тъй като това беше фотокопие, а оригиналът стоеше на безопасно място в кантората, Пенелопа го извади, сгъна го така, че да не се вижда името на клиента, и го занесе на госпожа Мерлин.

Тъкмо щеше да го остави на масата, когато каза:

— Хей, първоначалният ти проблем не беше ли с инспектор, който събира данък сгради, а не с държавните приходи от заеми, такси?

— Глупави данъци. Каква е разликата? И двете са досада.

— Ако си сигурна...

— Няма значение. — Госпожа Мерлин посочи към свещта. — Сложи я точно в средата на олтара.

Със смътно предположение, че може да съжالياва за действията си на сутринта, Пенелопа изпълни нарежданията. Леко намръщена, госпожа Мерлин постави още три предмета заедно с бялата свещ, почти като че ли определяше точките на компас. Отдясно сложи перото, отляво прозрачно синьо мраморно камъче, което господин Гото бе включил в покупките; в долния край постави Лунен Пай, предмет, който веднага заинтригува Пенелопа.

Тя посочи към Лунния Пай:

— За какво е това?

Госпожа Мерлин леко се усмихна и се намръщи едновременно.

— Така господин Гото проявява чувството си за хумор. Когато строиш олтар, трябва да означиш север, изток, запад и юг, които съответстват на земя, въздух, вода и огън. Господин Гото обича да използва Лунния Пай, за да символизира юг.

— Доколкото разбирам, той не е оттук — отбеляза сухо Пенелопа. Вече няколко души от новата ѝ фирма бяха използвали същите думи за нея. Това се изричаше отчасти като укор, отчасти като оправдателна присъда. Да си от друго място беше достатъчно основание за опрощаване на невежеството относно местните традиции и обичаи.

Госпожа Мерлин повдигна въпросително вежди, през цялото време изучаваше олтара и мърмореше:

— Север, север, той не е изпратил нищо, което да символизира Земята. Много смущаващо, наистина!



— Не можеш ли ти да избереш нещо? — Пенелопа откри, че машинациите на госпожа Мерлин са ѝ станали интересни, но ужасно много ѝ се искаше да си легне. Веднага щом се озовеше в леглото, щеше да се отдаде на физическия и емоционалния спомен за целувката на Тони и постепенно щеше да заспи с усмивка на лице.

— Предполагам, че мога. — Госпожа Мерлин постави ръце на бедрата си, а след това се обърна към Пенелопа. Огледа я, после каза: — Дай ми една обица.

— Защо?

— Адвокати! Вие за всичко задавате въпроси. Нали каза да използвам нещо и аз избрах обицата ти. А сега ми я дай.

— Не се ядосвай. — Пенелопа свали златната обица от ухото си, същата, която Тони ѝ беше върнал миналата вечер. Когато ръката ѝ докосна бузата, у нея се съживи споменът за докосването на Тони. Колкото и мимолетно да беше, то я разтърси така, както предложението за брак на Дейвид не успя.

А утре ще вечеря с него! Ню Орлийнс наистина беше вълшебен град. Усмиввайки се, тя постави обицата на посоченото от госпожа Мерлин място, малкото златно топче леко докосваше черешовочервената свещ.

Копието от становището на данъчната служба лежеше на мястото, образувано от четирите предмета, символизиращи четирите посоки на компаса. Пенелопа се взираше в него, като си мислеше, че си е загубила акъла. Вместо да помага за извършване на заклинанието, би трябвало да преглежда в кантората си сборници със закони, казуси и да се опитва да намери път да спаси компанията, с чийто президент щеше да се срещне на закуска след по-малко от осем часа. Освен това, сепна се тя, тъй като колата ѝ беше или открадната, или вдигната, ще се наложи да си викне такси.

Госпожа Мерлин протегна магическата тамянова пръчица.

— Моля, изчисти съзнанието си, представи си, че се намиращ в своя кът на покоя, после, когато си готова, иди до печката и запали.

Пенелопа взе тамяновата пръчица, опита се да изгони всички светски мисли като например липсващата кола, пое си дълбоко въздух, след това прекоси стаята и запали газовия котлон. През миналия февруари, преди да се премести от ледения и студен Чикаго в топлия, пролетен Ню Орлийнс, тя нае една фирма да ѝ намери апартамент.

Единственото ѝ изискване: газова печка. Нито един истински готвач не може да понесе електрическа печка.

Улови пламък с пръчицата и се върна при госпожа Мерлин. Миниатюрната магьосница стоеше до олтара, очите ѝ бяха затворени, ръцете ѝ вдигнати към свещта. Без да знае защо, Пенелопа разбра, че трябва да запали силната бяла свещ, без да прекъсва вгълбеното състояние на госпожа Мерлин.

Наведе се напред и поднесе пламъка на тамяновата пръчица до фитила на свещта.

Той изпращя, запали се, след което угасна.

Смутена, тя отново ги приближи, после пак и пак.

Тъкмо когато обмисляше дали да не отиде да потърси кибрита, който бе взела от масата на „При Примо“, фитилът се запали, почти нишка по нишка, след което се разгоря напълно.

Тя затаи дъх и се вторачи в пламъка на свещта.

За първи път в живота си разглеждаше светлината на свещ, видя наситено синьото в центъра на пламъка, гледаше го как танцува с бавни, почти чувствени кръгови движения, след това бързо бе отвян на север, към горната част на олтара, който госпожа Мерлин бе създала.

Хипнотизирана, Пенелопа се бе ококорила, бе погълната от танцуващия огън на бялата восъчна свещ и бе отдадена на красота и сила, непознати досега за нея.

Изглежда госпожа Мерлин правеше същото, гледаше с широко отворени очи, малките ѝ очилца бяха вдигнати нагоре почти до червеникавата ѝ коса.

Тя измърмори някакви думи под носа си, замълча, пак измърмори нещо, докато се взираше в пламъка.

Примигна.

И изчезна.

За изненада на Пенелопа оставеното на олтара копие на становището на данъчната служба изчезна заедно с миниатюрната ѝ гостенка. Не беше изгорено, нито опърлено, нито издухано от масата от полъх на вятъра; просто вече го нямаше там.

Смутена от току-що видяното, Пенелопа се вторачи в мястото, където беше стояла госпожа Мерлин само преди секунди. Бялата свещ трепкаше и танцуваше, люлееше се и блещукаше със светлинка, която

беше по-скоро оранжева, отколкото синя. След това неочаквано изпращя и угасна, а фитилът се потопи в локвичката разтопен восък.

Без да го е решила предварително, Пенелопа вдигна все още горящата тамянова пръчица.

Взря се в незапалената черешовочервена свещ и чу думите на госпожа Мерлин, че няма нищо лошо в това да си егоист.

Пенелопа облиза устните си, после допря горящото връхче на тамяновата пръчица до фитила на черешовочервената свещ. В този момент извика в съзнанието си своето кътче на покоя.

В представите си тя се разхожда по брега на реката, минава покрай едно дърво. С огромно удоволствие забелязва, че Тони лежи на одеяло и мързелува точно под разперените клони на дървото. С пощастлива усмивка, отколкото тя беше виждала в действителност, той ѝ посочва мястото до себе си.

Пенелопа примигна. Пламъкът потрепна бавно и чувствено. Тя го проследи с поглед, заслушана в тихичките въздишки на песента на свещта, и забрави да се тревожи дали може да запали свещ без госпожа Мерлин.

Остана няколко минути омагьосана от красотата на свещта и нежните чувства, които ароматът предизвикваше у нея. Пенелопа започна да разбира защо госпожа Мерлин бе така очарована от изкуството магия със свещи.

Пламъкът се издигна нагоре, след това се стопи.

Пенелопа поклати глава и се дръпна назад. Отдалечи се на няколко крачки от масата и я разгледа, но този път видя само безпорядъка, бъркотията и разтопения восък, който трябваше да почисти.

Въздъхна, изгаси пламъка на черешовочервената свещ и започна да събира покупките, изпратени от господин Гото. Апартаментът беше тих, прекалено тих. Тя си представи госпожа Мерлин, която я поучава за нещо или иска да бъде нахранена, усмихна се и реши поне за ден да остави нещата точно както малката магьосница ги бе поставила. Кой знае? Може би имаше нужда от този олтар да я насочва натам, където заклинанието ѝ я бе отнесло.

У дома.

Ето къде госпожа Мерлин искаше да отиде и Пенелопа се надяваше, че желанието ѝ е осъществено, че когато сприхавата

магьосница се събуди на следващата сутрин, ще бъде в собственото си легло и ще е пет фута и четири и половина инча висока.

Докато се мотаеше из апартамента и си припомняше събитията от този забележителен ден, Пенелопа откри, че ѝ се иска да си има котка или птичка или дори хамстер. Досега тя въобще не бе забелязвала колко пусто е жилището ѝ.

Преди госпожа Мерлин да влезе в живота ѝ, Пенелопа все работеше, работеше, работеше, тя наистина спираше само за да поспи, да вземе душ и да смени един костюм с друг.

Безпокоеше я само едно нещо — на другия ден ще трябва да стане по-рано, за да мине покрай кантората и да вземе друго копие от становището на данъчната служба. Нямаше представа какво бе направила госпожа Мерлин с нейното. Пенелопа само се надяваше, че оригиналното заклинание е преминало успешно и че смахнатата съседка на госпожа Мерлин е била освободена от лапите на данъчния инспектор.

Пенелопа просто не можеше да се появи на срещата със старшия съдружник и бъдещия клиент без копие от писмото — и още по-важно, някакво предложение за разрешаване на данъчната дилема в корпорацията на мъжа.

Раздразнена от себе си, че не се е концентрирала върху това по-рано, Пенелопа навигира будилника да звъне в пет сутринта и се приготви за лягане.

Вместо да обмисля различни точки от становището, които биха могли да бъдат оспорвани, Пенелопа се зарея в друга посока, докато се мушваше между чаршафите.

Устните на Тони, топли и търсеци и все пак нежни и подкрепящи, я привличаха.

Ръцете му, толкова силни и здрави, я прегръщаха.

Пенелопа се извъртя и сграбчи една възглавница. *О, божичко* — промърмори тя и сякаш усещаше тежестта му, докато той я притискаше към седалката на колата и показваше, че я желае.

Тя облиза устните си и въздъхна. Всичките ѝ мисли за Раул, бившия мъж от нейните фантазии, бяха изчезнали така, както госпожа Мерлин изчезна от кухненската маса.

Раул не можеше да се сравнява с истинския Тони Олано.

Гърдите на Пенелопа набъбнаха, гърбът ѝ се изви като дъга от изгарящото я желание. Изненадана от тази необуздана страст, тя се залюля между своето смущение и екстаза.

Най-накрая, с усмивка на лицето, Пенелопа се опита да заспи, убеждавайки себе си, че на сутринта ще бъде отново здравомислеща жена и в почти същия момент обеща на онази частица от себе си, която живееше с фантазии, че тази нощ, в сънищата си, ще танцува с Тони.

---

[1] Лотарио — разгулник от „Честният разкажал се грешник“ на Никълъс Роуи (1674–1718) — Б.пр. ↑

## 16.

Пенелопа сънува, че се е успала за утринната си делова среща. Докато се мятеше и въртеше неспокойно в леглото, тя си представяше потресено как Хюбърт Хъмфри Клийз, най-главният от старшите съдружници на фирмата, я нахоква пред целия обслужващ персонал на ресторанта на съдебна палата Уиндзор, включително и пред майка ѝ, която избухва в сълзи заради падението на дъщеря си. Клиентът, разбира се, вече бе скочил разгневен навън с нещо подобно на магическата пръчица на госпожа Мерлин.

Пенелопа се събуди внезапно, отметна косите от лицето си и задиша учестено. Слава богу, че беше само един кошмар. Тя се гордееше с факта, че никога не се успива. Всяка сутрин, когато будилникът иззвънеше, тя се измъкваше от леглото, без да се помайва.

Будилникът...

Не беше звънял.

Пенелопа го грабна. Цифричките мигаха бързо. По някое време през нощта токът бе спирал.

Тя буквално скочи от леглото и се втурна към гардероба, за да провери ръчния си часовник. Погледна вторачено циферблата и се хвана за корема. Имаше петнадесет минути, за да стигне до Уиндзор, в противен случай изразът *осъществени сънища* ще придобие съвсем ново значение за Пенелопа Сю Фийлдс.

Няма да има време да вземе друга копие на становището. Извика такси, докато събираше косата си в кок; нахлузи чорапогащите и костюма, докато си припомняше данните на клиента; грабна обувките, чантичката си и куфарчето; успя да стигне до първия етаж точно когато таксито наду клаксона.

Пристигна точно в осем и завари Клийз и аристократичния Фицсимънс настанени на една маса до прозореца. Клиентът им имаше сурово изражение, което като че ли бе обезкуражило словоохотливия Хюбърт. Всички харесваха Хюбърт — неговият чар му бе спечелил

толкова много клиенти, колкото и будният му ум — но изглежда Фицсимънс бе костелив орех.

С натежало сърце Пенелопа последва главния сервитьор по дебелия килим. Беше се облякла толкова набързо, че сега ѝ се прииска да опъне полата си, да приглади сакото, да погледне дали е обула обувките на един и същи чифт.

Устоя на това изкушение и се приближи с протегнатата ръка към Кларк Фицсимънс, президент и главен акционер на компания, която струваше четвърт милион в платими часове годишно.

— Госпожо Фийлдс — Хюбърт се надигна леко и хвърли поглед на часовника си.

Тя се усмихна. Може би прекалено широко, тъй като Хюбърт примигна два пъти, преди да я представи на Фицсимънс. Но тъкмо Хюбърт ѝ отпрати критика миналия месец, като ѝ каза, че трябва да се поотпусне малко, да не посреща клиента с отворено куфарче и калкулатор в ръка. Първо го накарай да се почувства хубаво — съветваше я той, практически казвайки ѝ да бъде по-общителна.

Пенелопа знаеше как да се държи, когато става дума за закони, факти и цифри. Но тя не играеше голф или тенис, нито пък владееше изкуството да води лек, приятен разговор по време на коктейл. Само след едно питие дори започваше да се смее, съвсем неподходящо поведение за адвокат, който иска да впечатли клиент.

Така че Пенелопа се придържаше към работата.

Тя подаде ръка на Кларк Фицсимънс, същата широка усмивка изгря на лицето ѝ.

— Господин Фицсимънс, каква чест най-сетне да се запозная с вас...

Почуда потрепна по скулестото му лице. Ледени сини очи, удивително подобни на синия мрамор, който госпожа Мерлин бе поставила на олтара предишната вечер, я погледнаха втренчено. После той се понадигна от мястото си и се наведе да издърпа стола ѝ.

— Благодаря — изскърца мъжът, настани се отново на мястото си и вдигна менюто.

Пфю! Пенелопа се осмели да погледне към Клийз, който бе започнал да си дъвче отвътре дясната буза, сигурен знак, че разбира, че имат проблеми с Фицсимънс. Той ужасно много искаше да спечелят този клиент. Наскоро братът на Хюбърт бе назначен на поста

федерален съдия. Според клюките от кантората двамата братя отдавна си съперничат и Пенелопа предполагаше, че той иска този удар, за да се изравни с постижението на брат си.

Пенелопа усети как напрежението расте и почти бе готова и тя да започна да дъвче бузата си. Но вместо това изненада себе си като се пресегна и докосна Фицсимънс, облечен в изящен вълнен костюм, по лакътя.

— Просто умирам да чуя за новата ви яхта.

Хюбърт пребледня.

Фицсимън остави менюто на масата. Леденото му изражение се поразтопи с около три градуса.

— Ооо, вие знаете за Мелъди?

— О, да! — Тя съвсем бавно отмести ръката си от ръкава му. — Обожавам лодките. А ти, Хюбърт?

Пенелопа не знаеше откъде извираат думите ѝ; гласът, така лъстив, сладникав и провлечен, въобще не приличаше на нейния.

Секретарката ѝ, да е жива и здрава, беше преровила Интернет за всичко, свързано с Фицсимънс, и бе открила безценния факт, че той е луд по яхтите и че съвсем наскоро е пуснал последната си играчка за големи във водите недалеч от нос Хилтън.

Хюбърт кимна.

Фицсимънс се впусна оживено да описва любовта на своя живот. Пенелопа кимваше от време на време, леко полюшваше коляно под масата, навеждаше се напред, изглеждаше очарована от думите му.

Сервитьорът се приближи, но Клийз го отпрати.

Най-накрая Фицсимънс се отпусна. Прелиствайки менюто, той дари Пенелопа с лека усмивка.

Хюбърт престана да дъвче бузата си.

Тони нямаше братовчед, който да работи в кухнята на ресторанта Уиндзор. А даже и да имаше, бодигардовете на единствения в Ню Орлийнс петзвезден хотел нямаше да му разрешат да влезе, дори и през черния вход. Олано бе стоял буден през цялата нощ и наболата му по бузите брада му придаваше вид повече на човек, спал по улиците, отколкото на мъж, който се е заклел да пази и защитава спокойствието им.



Всъщност той наистина бе спал по улиците през изминалата нощ. Хинсън бе повикан на спешна, тайна среща с шефа си и затова на Тони му се наложи да остави Пенелопа пред блока ѝ и да бърза.

Точно в полунощ Хинсън излезе от едно такси пред централния денонощен хранителен магазин и ресторант, където шефът му обичаше да провежда деловите си срещи.

Когато минаваше покрай това място, Тони никога не пропускаше да забележи, че то удивително много прилича на „Морски дар Олано“ при езерото. Смяташе този факт за най-горчивата ирония в живота си — няколко поколения по-рано, преди идването на прародителите му в Америка, стволът на фамилното дърво се бе разцепил. Един клон бе тръгнал по пътеката на корупцията, а другият се бе придържал към потта и мъчителния труд на ресторантьорския бизнес.

Така си вървяха нещата и досега.

Освен за Тони, който преследваше корумпираните с такава жажда за мъст, която дори неговото собствено семейство не разбираше.

Снощи Олано паркира колата си на една тиха странична уличка, после отиде пеша до наблюдателния пункт — фургон, който се намираше в авторемонтна работилница на улицата срещу денонощния магазин.

Нощните птици от квартала се шляеха пред магазина, много от тях носеха бутилки с бира, прикрити в кафяви книжни пликосе. С магазина всичко беше законно, поне на пръв поглед, внимателно се проверяваха документите за самоличност, за да се избягнат всякакви глуповати малолетни, които си мислеха, че могат да си купят бира оттук.

Вътре във фургона Стив и Рой, двама от членовете от грижливо подбраната група за федерално полицейско наблюдение, хвърляха зарове на малката масичка зад предните седалки. Въпреки небрежния им вид и двамата имаха слушалки на ушите и Тони знаеше, че те внимателно слушат. Записващото устройство тихичко бръмчеше.

Тони кимна на мъжете и взе други слушалки. Всичко, което можеше да се чуе в този момент, беше тракането на съдове. Той въпросително вдигна вежди:

— Е, какво пропуснах?

Единият от мъжете се засмя.

— Доста добър виц. Изглежда старецът лично е избрал съпруга за Хинсън, обещал услуга на стар приятел от Чикаго — да се грижи за незаконно родената му дъщеря.

Напрежение обхвана Тони. С непринуденост, която въобще не изпитваше, каза:

— Да си остане в семейството, а?

— Предполагам. Не че момичето знае кой е баща ѝ. Както и да е, вицът е — той шляпна коляното си, после замълча, за да хвърли зара, — истинският майтап е въпросът на Хинсън какво е направил, за да бъде така наказан. Изглежда, че момичето е по-студено и от буца лед.

С едно светкавично движение Тони изрита стола на мъжа. Зарът и чашата му изтрополяха по пода.

И двамата полицаи зяпнаха Тони, като че ли изведнъж се е побъркал.

Той наистина бе.

Полицаят, който падна на пода на фургона, си разтърка челюстта и установи:

— Значи ти познаваш бъдещата булка.

Тони кимна, после му подаде ръка да стане.

— Извинявай, Стив. Надявам се, да не се разсърдиш.

Стив поклати глава и вдигна стола си. Докато любопитно оглеждаше Тони, промълви бавно:

— Дори и бойскаут, който си играе с огъня, може да се изгори.

Другият полицай посочи към слушалките си.

— Хайде стига, момчета. Я чуйте това.

*Добре, значи аз ще се ожена за нея. — Хинсън.*

*Ще играя на сватбата ти. — Шефът му.*

*Така ще извадим от строя нейната фирма. Когато това стане, какво ще кажеш за анулиране?* — завърши Хинсън с нервен смях.

Тони стисна юмруци. Значи е бил прав за адвокатската фирма. След компрометирането на Пенелопа фирмата без съмнение ще се откаже да представлява другата страна в най-голямата правна битка, която старецът бе водил досега. Клиентът може дори да се откаже.

В един по-обикновен свят Пенелопа просто трябваше да каже на Хинсън, че сърцето ѝ не е влюбено в него, и той ще се отдръпне с подвита опашка. Но това заплитане с нейния незнаен баща може да окаже неочаквано въздействие върху решението ѝ.

*Още едно нещо — каза шефът на Хинсън.*

*Да, сър — Хинсън не бе загубил напълно добрите си обноски.*

*Ако вдигнеш и един пръст, дори и кутрето си, срещу това момиче, ще ти пререже гърлото.*

Тони кимна, доволен да получи доказателство, че старецът не беше толкова лош.

*Ще си задоволявам нуждите другаде. — Хинсън.*

*Ммм... — Неодобрението беше явно.*

*Доволен ли си от това, което направих на този глупак с досадните маратонки?*

*Трябва ли да говориш толкова много? На това ли ви учат в Харвард?* — избоботи шефът, след което разговорът замря, заменен само от потропването на вилиците върху порцелана.

Стив свали слушалките си.

— Можем да предявим обвинения за физическо насилие, най-малко това.

Тони кимна, беше доволен, че Хинсън се изпусна, но и натъжен от мисълта за Скуийк, превързан и упоен в натъпканата болница, жена му у дома, вече още по-далеч от мечтата си да носи дете на Скуийк в утробата си. Тони бе наминал да го види, но информаторът му не го разпозна.

Олано остана във фургона още два часа. В магазина играеха шах. Нищо друго интересно не се случваше и той тъкмо реши, че може да остави подслушването на Стив и Рой, когато Хинсън извика: *Шах*.

Този ход очевидно му даде кураж, защото попита с мазен глас:

— Е, кой е бъдещият ми свекър?

Гони и другите двама мъже започнаха внимателно да слушат, Тони както от професионален, така и от личен интерес.

— Той не я признава. Ако направи това, ще разбие сърцето на жена си.

— Но все пак следи развитието ѝ.

Змия, помисли си Олано. Хинсън подпитваше, за да разбере какво би могъл да получи той от сделката.

— Всичко, което ще кажа, е, че тя е наследила таланта си на адвокат от баща си. Той е най-добрият в Чикаго и ако аз имам нужда от съвет, а ти не си наоколо, той е човекът, на когото ще се обадя. Така че ако си помислиш задълбочено, ще се досетиш кой е. Но — сякаш

старецът се превърна в баща, който предупреждава детето си — когато един мъж не иска да се знае за него, по-добре да го оставим на мира.

— Хммм. — Хинсън.

— Ние сме твоето семейство. Ще бъдем такива и за съпругата ти. Доведи я на вечеря. Жена ми ще я научи да готви.

— Тя може. Дори и специалитети.

— Наистина ли? Никога не съм срещал адвокатка, която да може да готви. Смятай се за голям късметлия и престани да се оплакваш, че ще трябва да наденеш халката. — Прозвуча доволно сумтене. — Би ли погледнал тук, току-що плених твоята царица.

Тони погледна към мъжете. Стив и Рой бяха добри момчета — честни, умни, неподкупни. Ето защо бяха назначени на този пост и им бяха доверили истината, която се криеше зад инсценираното уволнение на Тони от полицията. Той познаваше Рой по-добре и инстинктивно му вярваше по различен от на Стив начин, но това се дължеше единствено на различия в характерите.

Олано усети как сега те го изучават с допълнително внимание, което разкриваше предположенията им. Докъде бе стигнал Тони Олано с Пенелопа Сю Фийлдс? Тони гледаше как го наблюдават, проклинаяки се, че си изпусна нервите и събори Стив на пода, и чудейки се дали двамата се досещат по дадените от стареца на Хинсън нишки кой е бащата на Пенелопа.

*Най-добрият в Чикаго.*

Реджиналд Винчели — сигурно е той.

Стив и Рой се спогледаха. Рой каза:

— По-добре я остави за Хинсън, Тони. Има още милиони рибки в морето.

Тони сви рамене.

— Да, прав си. Само трябва да поплувам наоколо и да изчакам да се хванат на въдицата ми.

Момчетата се засмяха заедно с него и напрежението се стопи.

Но на себе си той бе казал: *Обаче има една-единствена Пенелопа Сю Фийлдс.*

Сега, докато Тони се мотаеше по тротоара точно до алеята за коли, водеща към Уиндзор, се появи Пенелопа между двама костюмирани мъже и Олано трябваше да си повтори тези думи.

Не можеше да разбере защо бе така запленил от тази жена. Опитвал се бе да убеди себе си и да престане да се интересува от нея, опитал се бе да отрече привличането. Тя каза нещо на мъжа с посребрели коси и той я погледна доволно.

Ръкуваха се. За първи път блузата на Пенелопа не бе закопчана до брадичката. Тони присви очи, изненадан, че днес дори не може да види блузката под самото ѝ.

Тя се усмихваше с изключително привлекателна усмивка, тази сутрин бузите ѝ бяха по-румени от обикновено, очите ѝ блестяха. Тони огледа двамата мъже от глава до пети, но не може да види нещо специално, което да кара Пенелопа да изглежда толкова щастлива.

Може би е заради неговата целувка.

На него наистина му се искаше да мисли така.

— Мърдай, не се бави — извика му заради запрещения път пъпчив мъж с униформа на хотела. Тони не му обърна внимание, защото чакаше да види дали Пенелопа ще остане сама.

Един кадилак с шофьор спря до тях. Мъжът отвори вратата за господин Посребрели Коси.

Пиколото докара друга кола. Мъжът се настани на шофьорското място, Пенелопа — до него, и потеглиха.

— Ако не тръгнете веднага, ще повикам полицията.

Много смешно! Тони присви рамене, качи се в колата и потегли.

Харесва ли му или не, трябваше да позвъни по телефона.

— Дължим го на теб, Пенелопа, ти направо накара Фицсимънс да яде зрънца от ръката ти. — Хюбърт никога не ѝ бе говорил така мило. Освен това я огледа внимателно от мястото си зад волана.

Пенелопа разцъфтя от похвалата му.

— Харесва ми стилът ти. — Той ѝ намигна, после продължи по-сериозно: — Не зная какво си измислила по този данъчен проблем, но вярвам, че ще го разрешиш. Тъй като сега той ще стане наш клиент, ти ще се превърнеш в една много заета дама адвокат.

Преди време Пенелопа щеше да поправи Хюбърт, като го помоли да изтрие думата дама пред адвокат. Но днес само се усмихна:

— Обичам да бъда заета. — Някои вълци никога не си сменят козината, но само да получи доверието и работата, тя ще си затвори

очите за старомодните му възгледи.

Но какво искаше да каже с това за новия ѝ външен вид? Беше облечена с костюма, с който идваше всеки ден, консервативната униформа, дето ѝ прилягаше така добре. Пенелопа отмина тази реплика и се заслуша в думите му.

— Наистина имахме късмет да те отмъкнем от Пиърс и Търнър.

Нейната фирма в Чикаго. Нещо я зачовърка, като си спомни коментара на Дейвид относно фирмата за наемане на юридически кадри.

— Как ме открихте, Хюбърт?

Той сбърчи чело.

— Е, странна работа. Почти бяхме избрали друг адвокат, когато Гриф — един от юрисконсултите, който не стои много често в кантората — се обади и каза, че трябва да говорим с теб чрез тази фирма. Специално отбеляза да не ти се обаждаме директно.

— Наистина странно. Аз въобще не си търсех нова работа.

Хюбърт се усмихна, и вкара колата в гаража на Ойл билдинг:

— Е, предполагам, че просто сме имали късмет.

Те се качиха в асансьора, същия, в който Пенелопа за първи път видя Тони. Тя попита:

— Гриф и Хинсън приятели ли са?

Хюбърт с отвращение попита на свой ред:

— Хинсън? Надявам се, че не. Откъде познаваш тази змия?

Тя пребледня, но отговори небрежно:

— Срегнах го преди няколко седмици на една предварителна конференция на съдебен процес.

— Е, надявам се отношенията ви да не са по-задълбочени от *Здравейте. Как сте?* Ти не мислиш — той я погледна с бащинска загриженост — да се забъркваш с него, нали?

Пенелопа си помисли за огромния годежен пръстен, който трябваше да върне.

— Не — отговори плахо.

— Добре. За нашата фирма би било изключително неприятно, ако започнеш да се срещаш често с него.

— Ооо?

— Той е адвокат на другата страна по корабното дело.

Пенелопа ококори очи. Знаеше, че това дело струва милиони на фирмата. Беше помагала мъничко по него, някои неща свързани с данъците, а Хюбърт вече бе намеквал, че в бъдеще ще се включи и по-активно.

Пенелопа се чувстваше обременена от тези заплитания, вече не беше така обнадеждена от успешното си примамване на Кларк Фицсимънс, затова се извини и се запъти към стаята си.

Странно е Хинсън да знае подробности, които тя никога не бе споменавала, относно наемането ѝ на работа. Тъкмо обмисляше този въпрос и секретарката ѝ я прекъсна, като влезе в стаята и хлопна вратата.

— Я се погледни — изсумтя тя.

— Какво? — Пенелопа опитваше никога да не се ядосва на Джуъл, но понякога доброто настроение на помощничката ѝ се струваше нетактично и я дразнеше.

— Нова външност обикновено означава нов мъж.

— Каква *нова външност*? — Първо Хюбърт ѝ го бе казал, а сега и Джуъл. Пенелопа остави куфарчето и дамската си чантичка. Що се отнася за новия мъж, снощната целувка ѝ бе дала надежда, но последвалото измъкване на Тони бе попарило надеждите ѝ почти веднага.

Поне щяха да вечерят заедно тази вечер.

Тази мисъл я развесели. Тя се заприказва с Джуъл, която наистина беше най-добрата помощничка на света.

— Не зная какво имаш предвид под нова външност, но вече си заслужила обяд в Командър задето изрови новината за яхтата на Фицсимънс.

— Ооо, сетила си се да го използваш...

Пенелопа се засмя.

— Честно, не ми дойде наум нищо друго. Не успях да измисля нито един свестен довод за неговия проблем с данъчната служба. Загубих си копие на становището, успях се и трябваше да бързам за деловата закуска.

— Определено нов мъж.

— Ще престанеш ли! — Пенелопа седна на бюрото си. — Някакви обаждания?

— Имаш няколко на телефонния секретар и това — Джуъл ѝ подаде розово листче. — Няма име. Само бележката.

„Не мога да дойда на вечерята.“

Пенелопа смачка листчето. Това беше. Целуна я, реши, че не го вдъхновява, и я зарязва.

Джуъл я гледаше с приведена глава.

— Лоши новини, а?

Пенелопа кимна, после извади документите на Фицсимънс от куфарчето си.

— Както и да е, имам да върша много работа.

Тя не позволи отказа на Тони да докосне сърцето ѝ. Нека той си троши главата. Тя не дава и пет пари дали някога ще види отново *Мъжът със страстните очи*. Олано само я подлудяваше.

Моливът, който бе взела, се счупи на две в ръцете ѝ.

Джуъл поклати глава.

— Не оставяй това да те потиска дълго време. С променената си външност можеш да завоюваш всеки мъж, който пожелаеш. — С тези мили думи секретарката ѝ излезе от стаята.

Любопитството завладя Пенелопа. Тя стана и отиде до огледалото, което стоеше над антиквариата библиотечка. Надникна и потърси някакъв признак за промяна.

Може би очите ѝ блестяха с малко по-син оттенък от предишния ден, кестенявата ѝ коса, набързо прибрана в кок сутринта, сега се бе поразпуснала. Една къдрица се виеше около едната буза.

Тя се изправи на пръсти, за да види деколтето на блузата си. Може би в бързината бе забравила да закопчае горните едно-две копчета.

Пенелопа се вторачи в огледалото към образа на жена, която изглеждаше също като нея.

Но жената от огледалото беше облечена така, както Пенелопа никога не би се облякла. Нежната сребърна верижка и буквичката П, които тя винаги носеше дискретно пъхнати под блузата, сега ѝ намигнаха закачливо. И още по-лошо, дантелата на сутиена ѝ се подаваше до ревера на сакото.



Пенелопа зяпна жената, която бе така различна от Пенелопа Сю Фийлдс.

Беше забравила блузата си.

Вместо да я залее очакваната вълна унижение и притеснение, тя погледна тази така непозната за нея сексапилна жена и изпита любопитство и дързост. Ако с това, че бе забравила да облече блузата си, постигна толкова много, какво щеше да стане, ако в същото време си разпусне и косата?

Бавно вдигна ръце, извади фибите, които придържаха кока, и косата ѝ се разпиля по раменете. Тя я разроши с пръсти и изпрати въздушна целувка към огледалото.

Докато наблюдаваше новото си аз, Пенелопа усети прилив на сила.

— Ха — каза си тя на висок глас. — Тони Олано, само погледни какво изпускаш.

## 17.

Няколко мига по-късно, когато внезапно се опомни, Пенелопа се отпусна на стола, с една ръка притисна верижката към разголената си шия. Не само че стана за смях при флиртуването си с Кларк Фицсимънс, но и се появи полугола на обществено място!

А сега, изправена пред този факт, първата ѝ реакция бе да се опита да изглежда секси маце, за да завоюва Тони Олано.

Къде е отишъл здравият ѝ разум?

Госпожа Мерлин, помисли си Пенелопа, като взе ножчето за отваряне на писма и започна да го потупва по дланта си, има да отговаря за много неща. Преди тя да влезе в живота ѝ, всичко вървеше по реда си.

От събота... Пенелопа поклати глава, неспособна да довърши изречението си.

— Не мога да повярвам, че обвиняваш симпатичната дребна женица за собствените си действия — каза си Пенелопа на глас. — Ти си тази, която позволи на *Мъжът със страстните очи* да обърне живота ти с главата надолу. Госпожа Мерлин просто случайно се появи в същия момент.

Пенелопа погледна към вратата, за да се увери, че Джуъл я е затворила след себе си. Нямахше нужда да я чуе някой и смущението ѝ да нарасне. Дори и така, тя бе сигурна, скандалното ѝ поведение на закуска е новата клюка в кантората.

С въздишка се върна към папката на Фицсимънс. Време е да погледне отново становището на данъчната служба; имаше цяла нощ на разположение, за да се отдаде на унили мисли за Олано.

Пенелопа постави становището в средата на бюрото, но вместо да се съсредоточи върху текста в черно и бяло, се зачуди какво ли прави госпожа Мерлин тази сутрин.

Дали си е у дома, дали седеше на верандата и пиеше кафе с цикория и яде нещо различно от овесена каша? Или пък бе станала

грешка, както често се случваше със заклинанията на миниатюрната магьосница, и сега тя бе заплетена в ново приключение?

Пенелопа погледна становището, после другите прилежно подредени на бюрото документи, които чакаха да бъдат обработени. Прелисти папката на Фицсимънс и си напомни, че трябва да накара Джуъл да направи ново копие на становището на данъчната служба, за да го занесе у дома.

Отвори задачите за деня и включи компютъра.

Но съзнанието ѝ се връщаше отново и отново към бележката, която бе смачкала. Наведе се, намери я на плюшения килим под бюрото и бавно я разгъна.

„Не мога да дойда на вечерята.“

Недоизказаното беше явно. Той би могъл и да добави: *Тази и всяка друга вечер.*

Пенелопа въздъхна, после нещо в нея се стегна. Кой, по дяволите, си мисли, че е той, за да я отхвърля така лесно?

Старата Пенелопа би се огънала, би останала до късно на работа, без да е изненадана от отказа му, очаквайки го, мислейки си, че го заслужава.

Тя изправи рамене и погледна надолу. Дантелките на сутиена потрепваха до кожата ѝ, разкриваше се дори по-голяма част от бельото.

Никога в живота си не бе правила подобно нещо! Да забрави блузата си, все едно да се разходи гола по улиците.

Този нетърпим егоист Тони Олано да ѝ върже тенекия за вечеря. Ще му покаже тя на него!

Не че имаше някаква идея как ще го направи, но едно чувство, като лумващ пламък, започна да се надига у нея — със сигурност ще измисли нещо.

Чу се леко почукване на вратата.

Като погребва вълненията дълбоко в себе си, тя извика:

— Влез.

Джуъл отвори вратата, цялата почти бе скрита зад букет розови и жълти рози с дълги дръжки.

Сърцето на Пенелопа се разтуптя, после се укроти. Мъж, който отменя вечеря, не изпраща цветя.

Той ли е?

— Е, това ли е бъдещият съпруг? — попита Джуъл шеговито, занесе вазата на бюрото и я постави до снимката в рамка на майката на Пенелопа. На бюрата на другите младши партньори от фирмата на Ла Ку, Ричардсън, Зеринг, Рей, Уелман и Клийз бяха разпръснати снимки на деца, кучета, котки, от ходения за риба и карнавални костюми от Заговезни. Пенелопа имаше само една снимка, тази на майка ѝ, правена по време на официалната церемония по дипломирането.

Като гледаше розите, Пенелопа поклати глава.

— Знаеш ли, за човек, който твърди, че работи по двадесет и четири часа в денонощието, ти привличаш тълпа обожатели — Джуъл нагласи вазата.

— Какво искаш да кажеш? — попита Пенелопа, пресегна се и взе картичката от ръката на секретарката си.

— Не мога да дойда на вечерята предполага уговорена среща. А някак си инстинктите ми, чисто женски, нали разбираш, ми казват, че тези цветя не са от същия мъж.

Тази интерпретация заинтригува Пенелопа.

— Защо мислиш така? — зададе въпроса си тя и отвори плика с картичката.

— Заради начина на изразяване. Не мога да дойда на вечерята, ами това е мъжко изказване. Превзети розови рози, те трябва да са от различен тип човек.

— Хммм. Какви цветя би изпратил първият мъж?

Джуъл наклони глава на една страна. Плитките ѝ се полюшнаха леко, шнолките издадоха мелодичен звук при почукването си една в друга.

— Не мисля, че ще ти изпрати. Цветята ще умрат прекалено бързо, за да го задоволят.

Пенелопа погледна бележката:

„Ще умра, ако не кажеш да.“

Хвърли поглед на шестте рози във вазата и потръпна. Можеха да бъдат кървави.

— О, зъл обожател... — Джуъл скръсти ръце, очевидно очаквайки пълно признание.

Пенелопа се засмя. Колко се радва, че нае Джуъл, въпреки предупрежденията на костюмираната манекенка, която завеждаше отдел Кадри към фирмата. Вярно, че беше непочтителна, говореше много и винаги казваше какво мисли. Но проучванията ѝ, печатането и уменията за работа с хора не можеха да се сравнят с тези на другите секретарки, които Пенелопа бе виждала в компанията.

Не само това, Джуъл беше най-близката ѝ в този екзотичен, но някак си изумителен нов град.

— Може би да — изрече бавно Пенелопа, като си мислеше за предишния си разговор с Хюбърт. — Ти познаваш доста хора в този град. — Помощничката ѝ бе работила в различни адвокатски кантори, както и във федералния съд. — Можеш ли да ми кажеш нещо за адвокат на име Дейвид Хинсън?

Пенелопа си помисли, че е задала въпроса съвсем небрежно, но изумлението, изписано на лицето на Джуъл, ѝ показва, че въобще не я е измамила.

— Кажете ми, че не е вярно — промълви Джуъл и се отпусна в единия от двата кожени фотьойла, които стояха пред бюрото на Пенелопа. — Кажете ми, че тези рози не са от Дейвид Хинсън.

Пенелопа кимна и се зачуди дали старата ѝ преподавателка от юридическия факултет ще я, разкритикува за общуването във фирмата. Никога не споделяйте личния си живот, неведнъж бе повтаряла госпожа Розен.

— Бре! — Джуъл погледна през рамо.

— Вратата е затворена — успокой я Пенелопа, — така че изплюй камъчето, кажете ми това, което трябва да зная.

— Ами зная, че си нова в града — започна секретарката ѝ бавно, като диглеше полата си на скута, — но не е необходимо много време, за да разбереш, че тук се вихрят определени зли сили.

— И Хинсън се е съюзил с някои от тях.

Джуъл кимна.

— Лоша кръв, Пенелопа, много лоша кръв. Не само че върши цялата юридическа дейност за мъжа, познат на всяка авторитетна

личност в града като Стареца, контролиращ мафиотите в Ню Орлийнс, но е и подлизурко. И то от големите.

— Говорим за Дейвид Хинсън? — Пенелопа внимателно погледна помощничката си. — Около шест фута и два инча, руса коса, сини очи...

— Да — кимна Джуъл. — За да се забавлява, бие приятелките си, проститутките, която и да е при него в подходящия момент.

— Не мога да повярвам, че говорим за един и същи мъж... — Възможно ли е тя да бе толкова лош познавач на човешкия характер?

— Виждала ли си онази лека спазма, която се появява под дясното му око?

Кръвта на Пенелопа се смрази.

— Спазма?

Джуъл кимна:

— Появява се, когато не получава това, което иска. Тогава — бам! Внимавай!

Пенелопа си го представи „При Примо“, предлагаше крещящия пръстен и чакаше отговора ѝ.

Когато тя се бе поколебала, спазмата бе станала много очевидна.

— Откъде знаеш толкова много за него? — не можа да се въздържа да попита Пенелопа. Джуъл винаги изглеждаше осведомена, но адвокатката нямаше представа кои са източниците ѝ. В действителност до днес никога не бе поставяла под съмнение информацията ѝ. Но сега почувства, че трябва да знае.

Джуъл сви рамене.

— Брат ми е ченге, братовчедка ми е проститутка. Ето откъде научавам.

Пенелопа потръпна.

— Значи знаеш какво говориш.

— Странен начин да се изразиш, но да, информацията ми е вярна.

Пенелопа обмисли чутото. Една мисъл се завъртя в главата ѝ, реши да рискува и да зададе въпроса:

— А чувала ли си за Тони Олано?

Секретарката ѝ отново кимна:

— Кой не е?

На Пенелопа ѝ се искаше да закрепси. Трябваше ли да подтиква Джуъл да говори или това щеше да е всичко?

— Стой настрана и от него — каза Джуъл, като се изправи. — Не по същите причини като на Хинсън, разбира се, но този мъж може да разбие и най-коравото сърце. Навлякъл си е неприятности заради взимането на подкуп. — Тя поклати глава. — Винаги съм си мислила, че историята е прекалено подозрителна, за да е вярна. Вероятно някой е искал да му отмъсти. Не зная точно какво се е случило, но зная, че господин Олано *Обичай и Изоставяй* ще те излапа и ще те изплюе. Но пък е страхотен. Тези негови очи!

*А, да, тези очи.*

— Благодаря за новините и за съвета.

Джуъл стана.

— Пак заповядай. Нещо друго?

— Хммм. Защо не занесеш розите навън в приемната? — Пенелопа скъса картичката на по-дребни парченца и от тези, на които накъса бележката.

Джуъл взе вазата и подхвърли:

— И зная, че няма нужда да споменавам откъде са цветята.

Пенелопа се усмихна.

— Благодаря.

Секретарката ѝ помахаша с ръка и излезе от стаята заедно с цветята.

Адвокатката се завъртя на стола си, след това се пресегна за телефона.

Започна да дъвче молива, набра *Информация*.

— Ню Орлийнс. „При Примо“ — каза тя.

Госпожа Мерлин започваше да разбира, че да си къса и плоска е сто пъти по-лошо, отколкото само да си шест и четвърт инча висока и с обичайната закръглена форма.

Досега вече шест пъти беше викала за помощ, но или никой не можеше да я чуе, или безсърдечните души, които населяваха изглеждащата като библиотека задушна стая, не искаха да се откъснат от своите задачи, за да се занимаят с нейното окаяно състояние.

Доколкото можеше да проумее, сякаш се беше превърнала в едноизмерен маркер за книга. Успяваше да гледа в едната посока и

додето се простираше погледът ѝ имаше книги, хубаво подредени на рафтове в красива, елегантна стая, облицована с тъмно дърво. Мъже и жени влизаха, вземаха една–две книги и или излизаха, или сядаха на някоя от двете маси.

На където и да се движеше всеки от тях, те всички я пренебрегваха.

Госпожа Мерлин въздъхна и си спомни за предупреждението на господин Гото, че не е вървяла достатъчно по пътеката на просвещението, за да опитва вида магия, който толкова искаше. Той бе говорил колко неподходяща е магията със свещи за непреодолимото ѝ желание да оправя живота на другите хора.

Разбира се — спомни си госпожа Мерлин, щеше и да изсумти, ако носът ѝ не бе плосък, както всичко останало в нея, — той не бе използвал думата желание. Беше я нарекъл на всяко гърне мерудия, тя не знаеше кога да остави другите на мира. Господин Гото твърдо вярваше, че хората трябва сами да оправят собствените си дела, но госпожа Мерлин бе научила от продължително наблюдение на човешката природа, че на много от тях това им бе невъзможно.

Той дори ѝ бе предложил да обмисли обучение в колеж със специализация в обществената работа.

Госпожа Мерлин се бе изсмяла на идеята!

Е, преди да отиде в колеж, ще трябва да завърши гимназия.

Вратата се отвори и госпожа Мерлин се опита да се размърда. Хей тук! — извика тя, но дори и на нея ѝ се стори, че думите се стопиха във въздуха.

Снощи трябваше да осъществи по-простиичко заклинание. Но не, беше решена не само да върне тялото си към нормалното, но и мъничко да помогне на Пенелопа, която бе толкова мила и я спаси от коша с халки за салфетки.

Да беше тук Пенелопа!

Госпожа Мерлин се извъртя и се опита да се надигне по-високо между страниците на книгата. Безуспешно. Само главата и шията ѝ се показаха. Ще трябва да се надява, че някой ще мине точно покрай нейния рафт, иначе може да прекара остатъка от дните си като маркер на книга.

Въздъхна като си помисли колко ѝ е омръзнала овесената каша. Но вече никога няма да се оплаква заради еднообразното ядене, не и



след като е видяла какво е истински глад.

Чуха се стъпки, заглушени от дебелия килим. Като по чудо те спряха пред госпожа Мерлин, но от другата страна, така че тя не можеше да види човека. Това я изнерви, защото не всеки би обърнал внимание на вика на маркер за книга, както Пенелопа бе отговорила на молбата ѝ миналата седмица.

Тъкмо щеше да извика отново, и откри, че я вдигат и носят — заедно с книгата, която отбелязваше, разбира се. Слава на звездите! Тя примигна и си пое дъх, когато книгата тупна лекичко на масата.

— О-ох! Малко по-внимателно, не можеш ли? — не успя да се въздържи госпожа Мерлин. Езикът винаги ѝ навличаше неприятности, но костите и бяха малко чупливи, за да подскача така наоколо, особено след като бе станала плоска.

— Госпожа Мерлин?

Когато чу гласа на Пенелопа, госпожа Мерлин обеща на богинята, звездите и господин Гото, че повече няма да обърка магията със свещи. А на глас каза:

— На кого ти приличам? На Дядо Мраз?

Пенелопа се засмя и отвори дебелата книга.

— Ааа...

Госпожа Мерлин си пое дълбоко дъх, първото нормално вдишване от часове, после премигна, пак премигна. Виждаше само черни знаци, които танцуваха пред очите ѝ над полираното дърво на масата.

— Би могла да ме обърнеш — каза тя.

— Бих могла.

Охо! Госпожа Мерлин усети нотка на непреклонна решимост, граничеща с грубост, която преди я нямаше у адвокатката. Повечето време Пенелопа приличаше на малко момиченце, което си играе на възрастен, но този глас принадлежеше на жена, замесена от по-твърдо тесто.

Какво друго бе изковало заклинанието от миналата нощ?

— Искаш ли нещо от мен? — предпазливо попита госпожа Мерлин.

— Истината. Прибави ли нещо към своето заклинание?

— Какво искаш да кажеш? — Дори на госпожа Мерлин собственият ѝ глас съвсем не ѝ звучеше невинно.

Вероятно Пенелопа се беше навела над масата, защото гласът ѝ прозвуча точно зад плоската глава на госпожа Мерлин.

— Успях се, почти флиртувах, *флиртувах!* с мой клиент на закуска и на всичкото отгоре дойдох на работа без блуза под сакото.

— Ами...

— Истината.

Госпожа Мерлин усети, че я преобръщат така фино, както се преобръща камбала. Докато гледаше пламтящите очи на Пенелопа, не можа да се въздържи да не се усмихне. Момичето изглеждаше много по-добре, когато огънят гореше в него.

— Изстъргах само мъничко от черешовочервената свещ в моя собствен пламък.

— И?

Госпожа Мерлин сви рамене:

— Само се опитвах да ти помогна да усетиш твоето страстно аз, да стимулирам чакра, да ти покажа какво пропускаш.

— О, благодаря! — Пенелопа посочи към госпожа Мерлин. — Моля те, не ме разбирай погрешно, но изглежда ти си тази, която има нужда от помощ.

Пръстът ѝ се плъзна по страницата пред нея, на която лежеше маркерът.

— Хей, погледни това — извика тя. Звучеше доста развълнувана. — Мислех си, че зная наизуст всяко изключение на това правило, но...

Пенелопа се обърна.

— Трябва да кажа на Хюбърт. Мисля, че намерих разрешение на данъчния проблем на Фицсимънс!

— Не можеш да ме изоставиш тук!

— О, добре.

Госпожа Мерлин откри, че отново я затварят в книгата, но този път само перчемът ѝ се подаваше свободно. Тя измърмори, изстена и добре, че Пенелопа беше запазила присъствие на духа, за да я повдигне, така че шията и лицето ѝ да са на въздух.

— Извинявай, просто се отнесох — каза Пенелопа, докато бързаше надолу по коридора. — Имах беглата идея да проверя изключенията, ето защо извадих точно този том от рафта и тогава — *voilà*<sup>[1]</sup>! Проблемът се разрешава почти магически.

Госпожа Мерлин почувства, че Пенелопа се вкаменява. Аха! Беше време адвокатката всезнайка да научи един урок по магия.

— Чу ли какво казах току-що? — тихо попита Пенелопа.

— Да.

— Ти не си... не, това което направи снощи, беше свързано със страстта, не с данъчното облагане.

— О? — Госпожа Мерлин не можа да се въздържи да го изрече с малко превъзходство. — Помисли пак.

Пенелопа наведе книгата и се взря в лицето на госпожа Мерлин или по-скоро изображението на лицето ѝ.

— Ти ме накара да сложа становището на олтара.

— Добро утро, Пенелопа!

— Д-добро утро, господин Ла Ку... господин Ричардсън.

— Говорим на себе си, а? Предполагам, че тази закуска със стария Кларк е била доста трудна?

Госпожа Мерлин не можа да разбере кой говори. Тя чуваше два различни мъжки гласа и реши, че сигурно са големи клечки, защото Пенелопа затвори книгата така, че госпожа Мерлин остана с лицето надолу. Освен това Пенелопа малко заекваше при отговорите си.

После мъжете отминаха и госпожа Мерлин бе обърната отново с лицето нагоре.

— Е — обади се Пенелопа, — аз щях да реша да проверя изключенията независимо от твоето заклинание. Просто съвпадение е.

Госпожа Мерлин замълча. Забавляваше се да слуша как Пенелопа се бори, за да поддържа рационалния си порядък. Чудеше се как ще обясни факта, че е забравила да си облече блуза.

— И тичането наоколо, бързането да се приготвя. Ами всеки би забравил да си облече блузата.

Госпожа Мерлин се засмя глухо:

— Може би всеки, но не и Пенелопа Фийлдс.

Адвокатката се поколеба, вторачена в госпожа Мерлин. Усмивка озари устните ѝ и тя започна да се смее тихичко.

— Е, за това имаш право. Значи предполагам, че дължа на теб и твоята магия два пъти благодарност.

Госпожа Мерлин се опита да намигне:

— От приятел и веднъж е достатъчно.

Пенелопа се усмихна, зави на ъгъла, влезе в офиса си, затвори вратата след себе си и постави книгата на масата. Отвори страниците и госпожа Мерлин още веднъж въздъхна с облекчение.

— Ами — жизнерадостно заяви магьосницата — сега, след като съм разрешила малкия ти проблем с данъчното облагане, какво ще кажеш да ми помогнеш съвсем мъничко с моето затруднение?

Менюто в „Морски дар Олано“ не включваше охлюви, нито пък парадираше с нискокалорични, приятели-на-сърцето специалитети.

Това бяха морски ястия, приготвени така, както много поколения хора от Ню Орлийнс ги обичаха: пържени, сурови, варени и на грил, в количества, които със сигурност ще напълнят и най-гладните търбуси, а в същото време доставят удоволствие на вкусовите рецептори.

Тони беше израсъл тук, минал всяка стъпка, от изхвърлянето на боклука до смесването на подправките, използвани в *Рачешки бульон Олано*, който вече се пакетираше като подарък и се продаваше на туристите по магазините из целия град.

Дори бе въведен телефон 800, хората можеха да се обадят и да поръчат морска храна, изпращана по въздуха. Най-голямата сестра на Тони ръководеше тази част от бизнеса от своя дом, където имаше три деца под петгодишна възраст, с които се занимаваше, когато телефонът не звънеше.

Семейство Олано бе изминало дълъг път от началото на века, когато прародителите имигранти бяха заградили малко парче земя до езерото и започнали да си изкарват прехраната с риболов. По-късно населението се увеличава и те започват да сервират ястия извън собствената си кухня.

Докато стоеше до един от казаните за варене на раци, Тони попита брат си:

— Какво използвате напоследък? Червена боя номер две?

Крис се наведе и надникна в съда.

— Може би съм сложил малко повече червен пипер, това е всичко. Както и да е, ти откога си станал такъв познавач?

Тони сви рамене. Въпреки че бе отказал да продължи семейния бизнес, той наистина имаше усет към храната.

— Хей, не си променил решението си, нали? — Крис извади с лъжицата малко от бульона, духна, после потопи пръст в него, за да провери вкуса.

— Не.

— Върви ли бизнесът ти? — Крис се пресегна за един плик с лимони. — Включи се. Добави малко от тези и нарежи това. Най-малкото не си загубил връзката.

Тони се засмя и се зае с лимоните. Изпаренията от врящите съдове бяха залепили ризата за гърба му, напомняйки, че дори и най-дългите полицейски наблюдения през лятото в Ню Орлийнс бяха похладни от една нощ в кухня на ресторант.

Преди да се върне до масата, където наглеждаше един от собствените си синове, който приготвяше речна риба, той каза:

— Ако имаш нужда от пари, кажи ми.

— Да, да... — Тони не можеше да погледне брат си в очите, но по причини, различни от тези, за които Крис предполагаше. Във връзка с настоящето си разследване Тони най-много мразеше, че семейството му трябва да изтърпи предполагаемия позор.

— Хей, чичо Тони — извика един от помощник-сервитьорите, който изтича обратно в кухнята с поднос с чинии, отрупани с кости от риба, опашки от скариди и остатъци от сос тартар и коктейл.

Тони помахна на друг племенник. От двете си сестри и трима братя той единствен се бе развеждал и единствен все още не бе дарил семейството с внуче.

Погледна лимона в ръката си.

— Вие, момчета, трябва да видите мацето на бара. — Най-големият син на Крис наперено влезе в кухнята, като си бършеше ръцете с кърпа. Той помагаше на бара това лято и за седемнадесетгодишно момче черната работа беше нищо в сравнение с удоволствието да опознава така наречените от него мацета.

— Тази е различна — каза Крис младши. — Хей, чичо Тони, трябва да я видиш. Облечена е сякаш е тръгнала на църква, но ако се вгледаш по-внимателно, ще установиш, че само се прави на сноб.

— О, да, а как позна? — Тони престана да се взира в лимона и прилежно го разряза на две. Сега не беше време да мисли за личния си живот. Имаше своите задачи и всичко останало трябваше да почака.

Дори Пенелопа. Но след като я беше прегръщал снощи и я бе целувал, Тони разбра, че не иска да чака.

Искаше Пенелопа.

Сега и завинаги.

Крис младши се наведе към Тони и вдигна вежди:

— Вижда ѝ се сутиненът, защото не носи блуза.

— Наистина ли? — Той си помисли, че вероятно племенникът му преувеличаваше за ефект. Олано беше ресторант, където семействата водеха деца от всички възрасти. В бара идваха да пийнат много редовни клиенти, но двойно повече бяха хората, които чакаха тук да ги извикат за вечеря. Барманите сервираха както много чай с лед, така и много бира.

— Освен това е съвсем сама. — Крис младши закачливо сръга Тони в ребрата. — Може би трябва да заемеш мястото ми. Със сигурност ще напълниш очите!

— Да, да, давай — присъедини се и бащата на Крис. Изпаднал си в униние. Върви и си хвани момиче. Може би можеш да отстъпиш... — Той млъкна. — Извинявай.

— Хей, няма проблеми! — Тони изтри ножа и избърса лимоновия сок от плота, където работеше. — Хайде, Крис, ще проверя това маце, но от другата страна на бара.

— Като клиент? — Възмущението на Крис бе очевидно.

Тони се засмя.

— Ела, можеш да видиш чичо си в действие.

Крис му шляпна ръката за „дай пет“ и двамата излязоха в коридора на ресторанта. Крис се запъти към мястото си зад бара, а Тони тръгна надолу към тоалетните, за да се пооправи малко. Сърцето му не го теглеше към този лов на мацки, особено вечерта, когато възнамеряваше да вечеря с Пенелопа, но той просто не можеше да разочарова племенника си.

---

[1] Voila (фр.) — ето — Б.ред. ↑

## 18.

За щастие Джуъл веднага се сети какво трябва да направи, когато разбра, че колата на Пенелопа е изчезнала от една улица във Френския квартал. Точно както Тони беше предположил, тя е била вдигната заради неправилно паркиране.

Когато Пенелопа си тръгна от кантората заедно с госпожа Мерлин, пъхната на сигурно място в една от книгите, които трябваше да занесе у дома, секретарката ѝ вече бе открила колата на градския паркинг за задържани коли.

Тя не само че намери автомобила, но и се обади на няколко места, така че деветдесет и седем долара глоба бяха анулирани. Пенелопа прие помощта и предложението на Джуъл да я откара да си вземе колата от паркинга, скътан под магистралата.

Когато отново седна зад волана на собствената си кола, Пенелопа помахаше за довиждане на секретарката си, а после обяви:

— Е, да се връщаме у дома, госпожа Мерлин.

Вместо отговор долетя въздишка от смачканото бабче, което лежеше върху куфарчето на задната седалка.

— Не се тревожи, сигурна съм, че можем да измислим нещо — успокои я адвокатката.

— Този път ти ще трябва да извършиш цялото заклинание — изрече госпожа Мерлин със съдбовен тон.

— Ами... — Пенелопа прехапа устни. Тъкмо щеше да заяви, че не вижда как би могла да свърши по-лоша работа от госпожа Мерлин, но ѝ се стори, че е проява на него. А егото, тя знаеше, ще ѝ докара неприятности.

— Хайде, кажи го. Аз отново обърках нещата. Може би просто трябва да ме заведеш при господин Гото и да ме оставиш на неговото благоволение.

Преди два дни Пенелопа щеше да обърне колата и да подкара право към *Магазин магия Байу*, напълно доволна да предаде

отговорността на някой друг. Днес продължи през натовареното движение, решена да се върне в апартамента си.

— О, ще видя дали не мога аз да ти помогна.

За рекордно кратко време стигна до дома, с асансьора бързо отнесе горе своята de ja vu<sup>[1]</sup> гостенка и я настани на кухненската маса, близо до снощния олтар.

После, въпреки протестите на госпожа Мерлин, Пенелопа се втурна в спалнята да се освежи и да си сложи обувките с нелепо високи токчета, с които бе обути миналата вечер.

Знаеше, че гостенката ѝ ще се разписка като чуе, че трябва да изчака, докато Пенелопа извърши своята специална мисия, затова спря само за миг, за да обещае, че ще се върне скоро, като се надяваше жената да не забележи обувките ѝ.

— Скоро? — Очите на магьосницата се ококориха. Полюшна се лекичко напред-назад. — Ами аз?

Пенелопа не можа да се въздържи да ѝ отговори дяволито:

— Ти каза, че е добре да бъда егоист. А аз не ти вредя, защото зная, че докато ме няма, ти ще измислиш най-съвършеното заклинание за оправяне на проблема.

— Всезнаеща адвокатка — промърмори госпожа Мерлин и затвори очи.

Сега, докато седеше на паркинга на „Морски дар Олано“, паркинг, препълнен с повече коли, отколкото си бе представяла, Пенелопа въобще не се почувства толкова дръзка.

Светлини струяха от ширналата се, облицована с дърво сграда, която се отразяваше във водите на езерото Понтчартрен, достигащо до симпатичната постройка.

Олано бе разположен буквално на езерото.

Повече коли означаваше много повече хора, отколкото тя очакваше да види.

Чудеше се дали дързостта ще ѝ изневери, чудеше се защо се притеснява да влезе сама в този приветлив ресторант — тя, Пенелопа Сю Фийлдс, която бе израсла в сянката на ресторантьорския бизнес — и все пак се колебаеше.



Главният готвач на „При Примо“, който за нейна изненада се оказа братовчед на Тони, я бе уверил най-дружелюбно, че ако Тони я е поканил в заведение на езерото и го е описал като по-добро от „При Примо“, то той без съмнение е имал предвид Олано, семеен ресторант, където той самият е бил главен готвач преди време.

Лио бе намекнал също, че Тони има нужда от истинска жена в живота си и я бе поощрил да намине до „Морски дар Олано“. Тони може и да не е там, но някой от семейството със сигурност ще му предаде съобщението, че една страхотна жена го е търсила.

Тук Пенелопа го бе прекъснала, за да попита откъде Лио може да предположи, че въпросната жена — тя — е красива.

Почти успя да чуе по телефона как мъжът присви рамене. После каза:

— Иначе Тони не би ви поканил.

Пенелопа не искаше да си признае колко я развълнува тази забележка. Благодарни на Лио — както за комплимента, така и за съвета, след това отиде да търси данъчното постановление, което се въртеше в главата ѝ.

Там, разбира се, се сблъска отново с госпожа Мерлин.

Пенелопа изпита угризения при мисълта как се бе втурнала да преследва мъж, без съмнение мерзавец, докато госпожа Мерлин не можеше да се порадва дори на порция овесена каша. Но бързо отхвърли тези угризения.

Беше питала магьосницата дали е мъдро да включва становището в собственото си заклинание за завръщане, но въпросът ѝ тогава бе пренебрегнат. Така че сега госпожа Мерлин ще трябва да почака. Пенелопа размърда крака, погледна токетата си, единствената промяна в облеклото.

Не, не си облече блуза.

Адвокатката се изчерви и отвори вратата на колата. Помогна ѝ по-рано; може да ѝ помогне отново.

Въпреки че, припомни си тя строго, единствената цел на отиването в Олано беше слабата надежда да срещне Тони и да го измъчва с пропуснатото.

Няма начин да се изкуши отново от същия мъж.

Или да го целуне!

Тя прокара език по долната си устна, излезе от колата и се препъна в една много дебела котка.

Мяу-у-у... Котката измяука така силно, че можеше да събуди и мъртвите.

— Извинявай — каза Пенелопа и добави: — Хубаво котенце.

Не знаеше почти нищо за котките, но не виждаше защо да я обижда.

Огледа се и видя, че още дузина котки се мотаеха из паркинга. Те се въртяха наоколо, а много от тях ядяха от картонени чинийки, поставени на земята. Една голяма рижава котка скочи върху капака на багажника ѝ, седна и я загледа.

*Почти ме предизвикваш да те помоля да се преместиш, нали?* — заговори ѝ Пенелопа, хареса решимостта, изписана на котешката муцунка. Може би ще си вземе котка. Зачуди се дали госпожа Мерлин ще се обиди, ако кръсти котката на нея, после се засмя на идеята. Сега трябваше да измисли как госпожа Мерлин ще напусне апартамента и ще се върне обратно в къщата си, а не да мечтае да си има домашен любимец.

Всъщност беше по-добре да е у дома и да изучава бележките си по делото Фицсимънс, отколкото да си проправя път между котки и картони с намерението да накаже мъж, който възнамерява да я отхвърли.

Но тя си бе обещала да поседи на бара, да се увери, че барманът знае името ѝ, след това да осъществи един нечуван флирт с първия мъж, който реши да ѝ отговори. Според неговия братовчед Лио, Тони със сигурност ще разбере за посещението ѝ.

Въпреки вътрешните си коментари тя пристъпи напред. Вървеше бавно и леко олюлявайки се. Пресече люлеещия се дървен мост, който водеше от паркинга към верандата на ресторанта. Няколко души седяха там на пейки, очевидно чакаха за маси. Е, Пенелопа няма нужда от маса. Искаше само да си намери място на бара.

Тя преглътна нервно и благодари на мъж с голям корем, който излизаше и задържа вратата отворена, за да мине.

За свое облекчение веднага забеляза на дясната стена на залата за изчакване дълъг бар. В действителност той беше доста внушителен, особено високата от тавана до пода махагонова дърворезба зад него, която изобразяваше като живи русалки и делфини.

Пенелопа зърна свободно място на бара и се запъти натам, искаше ѝ се да е обути с благоразумните си мокасини, вместо тези глупави високи токчета, които я караха да се олюлява като пиян моряк.

Една приятна жена с дете в скута ѝ направи място. Почти веднага младият мъж зад бара я попита какво иска за пиене.

Пенелопа с копнеж погледна към изпотената чаша чай с лед до нея, после поръча:

— Вино, моля.

Барманът я погледна.

— Някакви предпочитания?

Имаше определени предпочитания за вината, които се сервираха с основното ястие, но на бара изпадна в недоумение. Както и да е, това невежество не подхождаше на ролята на сирена, която бе решила да играе. Така че си пое дъх и издърдори френското Бордо, избрано от Дейвид в „При Примо“.

Барманът се шляпна по бедрото.

— Хей, Крис, имаме ли '89 Шато дьо Франс Бордо? — После се засмя. — Дошла е френска вариететна актриса.

Пенелопа се усмихна леко, след това каза:

— Каквото имате от червеното.

— Така е по-добре — Мъжът сложи малка чаша на бара и сипа от една кана. — Ние в Олано се придържаме към същността. Никога не си била тук, нали?

Тя поклати глава.

— Не, но изглежда приятно.

Той кимна.

— Ще струва три и двадесет и пет. Или имате сметка?

Пенелопа тъкмо щеше да вдигне чашата си с вино и махна с ръка.

— На сметката ми.

Той се оттегли, за да обслужи друг клиент, и Пенелопа се огледа наоколо. Зад нея един постоянен поток хора идваше от и отиваше в ресторанта. Аромати, от които ѝ потекоха лигите, изпълваха въздуха. В сравнение с това място „При Примо“ беше примитивен санаториум, където храната се появява мистериозно в луксозни съдове.

Тук Пенелопа придобиваше усещането, че е точно посред празника на храната. Отстрани на бара имаше летящи врати, които

водеха към кухнята. Какво не би дала, за да надникне там и да вземе един-два урока!

Разбира се, тя се бе почувствала по същия начин и „При Примо“, но различието в атмосферата я заинтригува. Това беше разликата между богати деца, облечени с кадифени костюмчета, на които им е казано да не се цапат преди коледната вечеря, и деца, които буйно тичат навън по време на семейно тържество, преди да се строполят на пейките за пикник, за да погълнат своите хотдози.

Жената до нея стана и тръгна към ресторанта.

— Свободно ли е мястото?

Пенелопа настръхна. Би разпознала този глас, където и да е. Тя преглътна, опита се да се отпусне. Обърна глава към гласа и изрече провлечено:

— За теб, мъжаго.

— Ти!

Пенелопа беше сигурна, че шокът в тона му е истински. Наистина ли дори не бе погледнал към нея, преди да изрече дежурните думи при сваляне? Леле, леле, този мъж трябваше да получи един-два урока.

Тя ококори очи, кръстоса крака, леко се полюшваше в, надяваше се, съблазнителен ритъм, и започна да си играе със столчето на чашата. Откри, че се надява госпожа Мерлин да е включила едно или две допълнителни заклинания към снощната церемония. Какво не би дала, за да бъде най-сексапилната тигрица на света и да накара този мъж да жадува за още.

Той вече бе седнал на стола на бара и се обърна към нея самонадеяно. Коленете му, голи и прекрасно обсипани с малки черни косъмчета, докоснаха крак ѝ.

Тя спря полюшването на своя крак и попита:

— Някой друг ли чакаше?

Тони поклати глава, като се опита да си събере мислите. Какво прави Пенелопа тук, в Олано? Не беше ли получила бележката, че срещата им няма да може да се състои? Хей, та той въобще не ѝ бе казвал къде възнамерява да я заведе.

Тя го наблюдаваше с големите си сини очи и той си помисли, че трябва да измисли някакъв отговор. Върна се към ленивата усмивка и

безпристрастния глас, които му помагаха толкова много с другия пол, облегна се напред на лакът и каза:

— Никой толкова красив като теб.

Пръстите ѝ стиснаха здраво чашата, после се отпуснаха. Тони прикри усмивката си. Тя не плуваше в свои води. Това, че го бе уловила, го сепна, но и го изпълни с трепет.

Тази вечер, помисли си Олано, ще бъде много по-интересна, отколкото си бе представял. Не че може да остави нещата да излязат извън контрол, разбира се. На първо място в съзнанието му трябва да е съществуващата опасност за Пенелопа.

А това бе дяволски трудно да се направи, тъй като можеше да вижда точно под сакото на адвокатката, към дантелените крайчета на сутиена ѝ. Тони преглътна. Какво бе направила? Съблякла си е блузата на паркинга и е влязла тук полугола?

Тя разклати виното, след това си пийна. Направи гримаса и внимателно постави чашата на бара.

— Лоша реколта?

Тя сви рамене. Сакото ѝ се плъзна малко, като разкри част от рамото и подчерта още повече бродираната дантела на сутиена. Кракът ѝ започна да се полюлява отново и Тони се наведе по-близо, едновременно да се наслади на гледката и да види дали не може да я смути мъничко.

— Как мина денят ти в кантората?

Изглеждаше изненадана от въпроса му.

— Интересно — отговори тя. — Всъщност много добре.

— Така ли?

Пенелопа смръщи леко вежди.

— Разреших един проблем, труден проблем, спечелих нов... — тя спря внезапно.

— Продължавай — тихо предложи той, като си играеше с ръбчето на салфетката, която беше под нейната чаша.

— Наистина ли искаш да чуеш?

— Моля те... — И най-странното нещо бе, че той наистина искаше да знае всичко за Пенелопа Сю Фийлдс — от какво е закусила сутринта до защо се появи във фамилия ресторант.

Тя седна по-изправена на стола.

Тони отбеляза разочарованието си, защото изгледът му към деколтето ѝ се промени.

— Спечелих нов клиент днес. Голям успех, наистина. — Звучеше изненадана.

— Искаш да кажеш, че не го правиш всеки ден?

— Ти ми се присмиваш. Правила съм го преди, но не по съвсем същия начин.

— О?

Тя глътна пак от виното.

Тони погледна зачервените ѝ бузи, сигнализира на племенника си Чарлз и му каза само с устни:

— Два пъти чай с лед.

Пенелопа спря да говори. Многозначително се загледа в ръката му, която си играеше с нейната салфетка.

— Не мога да флиртувам добре. Не би трябвало да ти казвам това, когато се опитвам да го правя тази вечер, но най-удивителното нещо е, че тази сутрин, на закуска, аз не изрекох и едно интелигентно изречение, а клиентът ме хареса.

— Така ли? — Тони се зачуди дали Пенелопа е ходила на училище в манастир. Какво, по дяволите, си мислеше, че стимулира мъжете? Разбира се, че доходите и печалбите имаха значение, но нима си мислеше, че мъжът може да пренебрегне вътрешната си реакция към красива жена?

А тя беше красива, макар Тони да бе открил, че адвокатката няма представа за този факт.

Може би това невежество — помисли си той, потопявайки се в ококорената ѝ невинност, докато тя се опитваше да изглежда като сирена, но успяваше да бъде единствено себе си: сладурана — я правеше още по-чаровна.

— Е — говореше Пенелопа и си пийваше от виното, — беше доста интересен ден. С изключение на — тя въздъхна — проблема с госпожа Мерлин.

— Всичко наред ли е с нея? — Тони си спомняше, че бе нарекла котката си госпожа Мер, но вероятно преди не бе чул добре.

Пенелопа бавно поклати глава. После пресуши виното и погледна празната чаша с изненада. Направи гримаса и след него изпи голяма глътка от чая с лед, който Крис младши бе донесъл.

— Опасявам се, че тя... станала е плоска.

— Съжалявам — каза той, без да се преструва. — Горкото котенце.

— Котенце? — Изглеждаше объркана, след това широко отвори очи и притисна длан към устата си. Вдигна празната си чаша от вино и започна да я изучава, сякаш търсеше някакъв отговор. — Знаеш ли, аз наистина не мога да пия много.

Тони кимна, вече беше го разбрал, после се наведе към нея. Какви други пикантни новини щеше да му разкрие след една чаша от червеното вино на Олано?

— Затова ли дойде тук тази вечер? Да пийнеш?

— Разбира се, че не... — Очите ѝ блеснаха. — Имам мисия.

— Ааа, мисия...

Пенелопа се усмихна дяволито, усмивка, която Тони не бе виждал досега.

— Моята мисия е да те измъчвам, господин Олано.

— Затова ли остави блузата си в колата?

Тя се дръпна назад.

— Не съм направила подобно нещо! — Изчерви се леко, после продължи: — Погледни новата Пенелопа. Облечена така, отидох на работа. С изключение на обувките.

Тони хвърли поглед на дантеленото крайче на сутиена ѝ.

— Не е чудно, че клиентът ти е подписал.

— Никога не бих използвала секса като заместител на адвокатска компетентност. — Тя направо се наежи.

— Защо тогава си се облякла по този начин? — Колкото и да му харесваше дълбокото деколте, на Тони никак не му допадна идеята и други мъже да споделят гледката. Между брадичката и гънката между гърдите се виждаха само нежната сребърна верижка и медальонът.

Тя си пийна от чая. Погледна към скута си и промърмори:

— Забравих я. — После прикова поглед към неговия и додаде: — По дяволите, въобще не мога да флиртувам.

Гласът ѝ прозвуча така печално, че той дори не можа да се засмее. Тя нямаше никаква представа колко прелестна изглежда, така педантична и възпитана, седнала на стола до бара, копнееща да осъществи идеята, която таеше в съзнанието си, за съвършената

флиртаджийка. И през цялото време Тони трябваше да си напомня, че си е дал дума да няма нищо общо с Пенелопа — поне засега.

За нейно добро.

Опита се да подхвърли нехайно:

— Остави аз да бъда съдия за твоето флиртуване.

После се протегна да хване ръката ѝ, като пренебрегна звънчетата и свирките, дето зазвучаха в ума му. Точно сега започна да мисли с напълно различна част от тялото си.

Удивително, сърцето му също.

Той поклати глава, осъзнавайки истинността на тази мисъл. Тъкмо щеше да започне да говори, да ѝ каже, че съжالياва, ужасно съжالياва за отменянето на срещата им за вечеря, макар че бе направил това, за да я защити от ревността на Хинсън, но точно тогава племенникът му изскочи иззад бара.

— Хей, Тони-О!

Тони замръзна, после неохотно пусна ръката ѝ.

Крис младши се наведе през бара и попита, като му намигна:

— Е, как върви? — и кимна с глава към Пенелопа с жест, който бе така неуловим, както би било съобщение по високоговорителя.

След това се обърна към нея.

— Стигна ли вече до стартовата линия с вас?

Тони поклати глава и закри лице с една ръка. Осъден — може и да си го признае. Мисълта да се опита да стигне донякъде с Пенелопа тук, в лоното на семейния бизнес, трябва да е било лудост. Той трябва да се опита да я изведе оттук, за да не ги прекъсват членовете на голямото му семейство, независимо че го правеха с добри намерения.

Тогава Пенелопа се усмихна на Крис младши.

Седемнадесетгодишното момче само това и чакаше, подпря се на бара и я загледа:

— Чичо Тони каза ли ви колко прекрасни очи имате?

Само да хване племенника си по-късно!

Пенелопа поклати с глава и прошепна:

— Не, не е.

Е, това е. Що за изненада! Точно когато щеше да я хване нежно за раменете, да се вгледа в лицето ѝ и да прошепне, че очите ѝ бяха най-прекрасното синьо, което някога бе виждал, по-синьо от на див зюмбюл, по-синьо от индиго, по-синьо от тъжна песен...



Крис младши продължи напред, да разучава, да задълбава по-дълбоко и по-дълбоко.

— Ами чичо Тони каза ли ви какви прекрасни... — погледът на младежа се отклони надолу, доста по-надолу от сините очи на Пенелопа. Той облиза устните си.

Тони прекъсна тайните фантазии на своя племенник.

— Мисля, че е време да почистиш хладилника.

Крис се захили.

— Да, прав си, чичо Тони. Спомени ме в завещанието си, а?

После момчето престана да надзърта в сутиена и се запъти към хладилника.

Той беше добро момче, брат му можеше да се гордее с него. Но точно сега Тони би могъл да мине и без странични наблюдатели.

Сините очи на Пенелопа му въздействаха вече толкова време, че отвърщайки на погледа ѝ, трябваше или да се извини, задето не я кани на вечеря, или да се подаде на слабостта си и да прекара остатъка на нощта с нея. Направи компромис със съвестта си и я попита:

— Какво ще кажеш да се разходим навън?

Пенелопа въртеше чашата с чая, улавяше капчиците влага така, като на него му се искаше да улови устните ѝ. Тони едва се удържа да не застане на ръба на стола, докато чакаше отговора ѝ. Мислеше си, че някои обстоятелства са в негова полза: повечето жени, на които е отпаднала уговорената среща, няма да тръгнат да гонят Михаля. Така че тя очевидно беше поне малко заинтересувана.

— Добре — гласът ѝ издаваше само мъничко безпокойство.

Тони искаше тя да не се безпокои, искаше единствено тя да желае да е с него, той стана от стола си и внимателно я насочи през тълпата хора, които чакаха за маси за вечеря, копнееше да бъде сам с Пенелопа.

— Насам — Тони я поведе към края на верандата, по пътеката за моста, дето се издигаше над водния път между кея и езерото Понтчартрен. Не му се искаше да пусне ръката ѝ, затова я задържа, докато минаха от светлината към тъмнината.

В сенките зад ресторанта той се поколеба, но си призна:

— Радвам се, че дойде да ме потърсиш.

Тя се обърна с лице към него и на светлината, която струеше от прозорците на ресторанта, Тони видя, че очите ѝ грееха.

— Аз също — отвърна тя. — Направих го с друга цел, но съм доволна, че дойдох.

— Значи ме харесваш малко повече сега? — попита той шеговито, макар в същото време да му се искаше да знае.

Пенелопа кимна, после бавно вдигна ръка до дясната му буза.

— Да, така е — прошепна, едва докосвайки лицето му. — Харесвам и семейството ти.

— Добра банда са — каза той, хвана я за ръка и я поведе по пътеката, която водеше към пристанището и езерото, обграждащо семейния ресторант. Олано познаваше всяко кътче на това място, тук беше играл на жмичка много години, после, в най-потайните кътчета, започна да води гаджетата си от гимназията за среднощни целувки.

Сега, докато вървеше с Пенелопа към мостчето, той се движеше напред предпазливо, чувстваше с всяка изминала стъпка, че е тръгнал по път, заради който или безумно ще съжалява, или безкрайно ще се радва.

— Имаш ли представа колко изкусителна е невинността ти? — попита я Тони, когато успя да улови мислите си в думи. — Всъщност ти се опитваш да ме съблазниш, а си толкова невероятно непресторена...

— Така ли? — Тя сбърчи чело и изви веждите си по онзи неин характерен начин, който влудяваше Тони.

— О, да — палецът му проследи извивката на плътните ѝ устни.

Съвсем мъничко тя се дръпна назад към перилата на мостчето и той съжали, че я е накарал да се отдалечи.

— Всичко е наред. Няма да ти се нахвърля.

— Ооо — промълви Пенелопа и разочарованието ѝ пролича съвсем явно.

Доволен, Тони прошепна:

— Освен ако ти не искаш, разбира се.

Той се приближи малко, обви крак около нейния, придърпа я към себе си като обхвана кръста ѝ с ръце.

Тя го погледна.

Миглите ѝ изпърхаха.

— Плаша ли те? — тихо попита той.

— Ммм — отговори тя, останала без дъх.

— Ще приема това за не. — Наведе се към нея и прилепи своите устни до нейните.

— Ммм — промърмори Пенелопа, сгушвайки се в прегръдката му.

Той се усмихна, устните му докосваха нейните. Какво бебе. На каква невероятна, невъзможно невинна жена се бе натъкнал, все пак невинността ѝ бе така съвършена, че успяваше да го кара да се чувства колеблив през повечето време.

Опита се да изтрие тази мисъл от главата си и започна да я целува неудържимо. Тя застана и вплете пръсти в косата му. Той си пое дъх и езикът му се спусна по-дълбоко. Колкото повече я целуваше, толкова по-близо се притискаше тя до него, докато светът се преобърна и му се прииска да моли за пощада.

Но не го направи, разбира се.

Отвърщаше на целувките ѝ. Ръцете му се движеха нагоре–надолу по тръпнещата ѝ снага, великолепа, гъвкава снага, прилепена до собственото му копнеещо тяло.

Звукът на сирена раздра нощта.

Тя подскочи и се отдръпна.

— Какво беше това?

Тони разтвори ръце. Страхотно му се искаше тя да се върне отново към сигурността, която предлагаше.

— Лодка, която излиза в езерото.

— Ооо — тя изглежда обмисляше отговора му, пристъпваше от крак на крак, хапеше долната си устна.

— Всичко е наред — каза той. — Човек свиква с шумовете около езерото.

— О... — отново промълви Пенелопа, загледана в ръцете му.

Той ги разтвори широко и за негово облекчение и удоволствие тя се върна в обятията му.

— Тони?

— Да? — Не го интересуваеше какво казва. За добро или зло я държеше в ръцете си, Хинсън да върви по дяволите в тази нощ поне.

— Много си мил.

Думите ѝ почти го обезоръжиха. Мислеше единствено как да я убеди да отидат в неговата къща, как ще разкъса дрехите ѝ и ще я люби. Можеше да усети вкуса ѝ, да си я представи как се извива под

милувките му, танцува на светлината на свещта, която гори до леглото му.

Мил? Как, по дяволите, този коментар съответстваше на дивите му фантазии как се хвърля с нея на леглото?

Тони докосна с устни врата ѝ, не искаше да я пусне, да се бори с действителността заради собствените си представи.

— Искаш ли да отидем у нас? — чу той своя глас да задава въпроса, ядоса се на себе си. Разбира се, че ще отговори не. Това беше Пенелопа Сю Фийлдс, изгриващ юрист, прекрасен адвокат, отлична студентка. Защо да ходи в къщата на Тони Олано?

Тя се скова, после тялото ѝ се отпусна. Той започна да се смее, искаше да се пошегува с предложението си, но някак си не успя. Пенелопа означаваше прекалено много за него.

Тони въздъхна, осъзнавайки, че е осъден.

Какъв идиот, помисли си той и започна да се отдръпва.

— Ще ми бъде приятно — отговори тихо жената.

— Какво?

— Ще ми бъде приятно да видя къде живееш — повтори тя.

— Страхотно! — Тони я прегърна по-силно, после с ръка на раменете ѝ я поведе към мостчето и паркинга.

След това изведнъж се закова на място.

— Нещо не е наред ли? — обезпокоено запита Пенелопа.

— Не, но изведнъж си спомних, че не можем да отидем у дома. — Да не се е побъркал. Със сигурност знаеше, че човек на Хинсън наблюдава дома му.

— Ооо... — Разочарованието ѝ беше ясно изразено.

Той я прегърна.

— Не се тревожи. Ще измисля нещо друго. Само че... — Тони се опитваше да намери някакво извинение. — Аз, въъ, у нас е дезинфекцирано. Заради термитите. Голяма напаст са в Ню Орлийнс.

— Ооо — отново промълви тя. Не го покани в апартамента си, което беше добре. Много хора наблюдаваха и нейната сграда. Е, все пак можеше да му предложи.

— Бихме могли... — Гласът ѝ заглъхна, после отново придоби увереност. — Бихме могли да отидем у дома, но пристигна гостенката ми, за която ти бях споменавала.

Тони на свой ред каза Ооо. След това я целуна и продължи:

— Спокойно. Намерих решението.

Той отвори вратата на дванадесетгодишния Плимут така изискано, както Хинсън отваряше вратата на своята нова-новеничка кола пред „При Примо“.

Пенелопа му се усмихна и Олано разбра, че трябва да прекара нощта с нея. Искаше да задържи Пенелопа в ръцете си, в сърцето си и в живота си.

---

[1] déjà vu (фр.) — вече видяно, познато, вече изживяно — Б.ред.

↑

## 19.

Пенелопа не знаеше къде я води Тони. Но не я беше грижа, защото докато караха по тъмните вече улици, тя бе така близо до него, че можеше да усети как тупти сърцето му.

Имаше му доверие.

Искаше ѝ се да не го бе послъгала глуповато, че госпожа Мерлин е името на котката ѝ.

Тони изрази такова съчувствие при новината за сплескването на госпожа Мерлин, че ако му разкаже за практикуващата магия жена, висока шест инча, той без съмнение ще я помисли за луда.

А сега, докато двамата пътуваха в нощта, последното нещо, което Пенелопа би искала, е той да я отхвърли.

На светлините от уличните лампи, покрай които минаваха от време на време, тя изучаваше лицето му, особено тъмните всепоглъщащи очи, завладели я още от първия миг, в който го видя в асансьора на Ойл билдинг.

Тази вечер тъмният огън в очите му гореше още по-буйно. Все пак Пенелопа си помисли, че е възможно да вижда пламъка в тях заради собствената си невероятна възбуда от неговите погледи, които ѝ разкриваха, че я желае, само нея.

Точно тогава Тони я погледна и видя, че го гледа.

Устните му се извиха лекичко в усмивка и попита с нисък, плътен глас:

— Харесва ли ти това, което виждаш?

Тя кимна.

— Хубаво — промълви той, пресегна се, хвана ръката ѝ и започна да гали с палец дланта ѝ.

Тя въздъхна.

— А това харесва ли ти?

Тя кимна отново.

Тихо той прошепна:

— Искам всичко, което направим тази нощ, да ти хареса много.

Пенелопа потрепери и стисна ръката му, после си каза, че няма връщане назад. Без значение какви мостове ѝ предстоеше да изгори, без значение фаталните последствия, тя искаше да му се отдаде, дори и само за една нощ.

Толкова много години Пенелопа бе съвършеният пример за амбициозна девица.

Тази вечер ще живее за мига.

Когато дойде в Ню Орлийнс, тя си обеща, че ще започне да води живот, който бе избягвала прекалено дълго време. Искеше тази нощ да направи първата крачка, от върха на пръстите до дъното на душата си искаше да се чувства жива, желана, необходима.

Радиотелефонът му иззвъня и той бавно отдръпна ръка от нейните, за да го вдигне.

Пенелопа веднага усети липсата и се премести по-близо, имаше нужда да скъси разстоянието между телата им. Тя събу обувките и си качи краката на седалката; чувствайки се смела и дръзка, погали мускулестото бедро на Тони с пръстите на краката, зачуди се само откъде намери у себе си куража да направи подобно нещо.

Той се усмихна и пусна слушалката, която остана да виси на кабела. Ръката му се плъзна от пръстите, по глезена, към коляното, по бедрото, където полата ѝ се бе вдигнала драматично.

Тя въздъхна и инстинктивно се изпъна, отворена за докосванията на търсецата му ръка.

Тони сякаш издаде нещо средно между стон и въздишка.

Пенелопа се усмихна.

Може би ще започне да харесва флиртовете.

Надяваше се също на Тони да му хареса как го прави тя.

Не можа да прецени по неговото стенание, а бе прекалено стеснителна, за да попита.

— Пенелопа?

Тя се приближи към него, благодарна на тъмнината, скриваща лицето ѝ. Не искаше той да види как изведнъж я бе обсебило силно желание.

— Да? — успя да изрече провлечено, опитваше се да звучи като жена, свикнала да гали с пръстите на краката си мъжки бедра.

— Как ме намери тази вечер?

— С добра детективска работа, предполагам. — Внезапно си спомни за черешовочервената свещ, която бе горела снощи, и добави: — И с мъничко магия.

— Направила си ми магия, а?

Той продължи да гали крака ѝ и на нея ѝ беше почти невъзможно да отговори. Тъй като имаше малка възможност наистина да бе направила точно това, Пенелопа не можа да измисли да каже нещо друго.

В този момент Тони отби от пътя и колата задруса по чакълеста алея, преди да спре пред малка къщичка, чиято веранда, подпряна с колони, се надвесваше над водата.

— Пристигнахме.

Пенелопа се размърда, търсейки си обувките. Преди да успее да ги намери и двете, Тони бързо заобиколи колата, отвори ѝ вратата и подаде дясната обувка.

— Заповядай, Пепеляшке — каза той и предизвикателна усмивка засия на устните му.

Сякаш попаднала в някоя от собствените си фантазии, Пенелопа плъзна крак в обувката. После той я хвана за ръка и я поведе нагоре по пътеката, а камъчетата хрущяха под стъпките им.

Изпод една саксия с цветя Тони извади ключ, който блесна на лунната светлина.

— Добре, че брат ми е човек на навика — промърмори той и пъхна ключа в ключалката.

— Редно ли е? Имам предвид той ще има ли нещо против?

Тони се засмя:

— Не и Крис. Само ще се радва, че това местенце е послужило на някого.

Пенелопа се поколеба.

— Значи никой не живее тук?

Тони вече бе отключил вратата.

— Това е вила, лятна къща, но Крис е толкова зает в ресторанта, че рядко идва. Като деца идвахме всички, братовчеди, лели, чичовци и лудеехме.

— Лудеехте?

— Е, обичайните неща — плувахме, ловяхме риба, дърпахме опашките на момичетата. — Той се обърна и хвана отново ръката ѝ. —



Това ми беше любимото занимание — продължи Тони и я погледна с онези свои невероятни, тъмни очи. Пенелопа забеляза, че под тях има по-големи кръгове и е прилив на нежност си помисли дали не страда от безсъние.

После забрави всичко това, когато той отвори вратата и я покани:  
— Заповядай, Пепеляшке.

Пенелопа се опита да тръгне напред, да влезе в тази странна чужда къща с мъж, когото едва познава. Тя изпрати нареждането навсякъде — от мозъка до краката си, но някак си всичко се обърка.

Тони изглежда усети, защото просто я грабна на ръце и я внесе вътре в къщата.

— О, божичко... — Думите ѝ се заглушиха от гъстите къдрици, които се виеха над яката на ризата. За един кратък миг тя се зачуди дали Пепеляшка е преживяла същата невероятна комбинация от трепетно очакване и безпокойство, когато е пристъпила в блестящата златна каляска на път за бала.

Тони внимателно я пусна на пода. Бледа светлина се процеждаше между процепите на капациите на прозорците.

Той затвори вратата.

Заклучи.

И я взе в прегръдките си.

Устните му галеха и леко захапваха нейните, сякаш кадифе докосваше коприна. Тя въздъхна и се сгуши още по-близо до гърдите му. Той погали с палец врата ѝ, при магията от неговата целувка тя изстена тихичко, а езикът му си проправи път през устните ѝ и започна да танцува в ритъм със силните удари на сърцето ѝ.

Пенелопа се движеше в унисон с Тони, докато с нещо подобно на валсова стъпка той прекоси притъмнената стая. От бурните им целувки тя едва забеляза кога главата ѝ се облегна върху купчина възглавници. След това все още прегръщайки я, той легна върху нея.

Малко предупредително звънче, последен отзвук от здравия ѝ разум, прозвуча в нея.

След това Тони мушна ръка под сакото ѝ, под дантеления сутиен и предупредителният звън бе заглушен от залялата я вълна удоволствие.

Тони бе съвсем сигурен, че е извадил късмет и е попаднал в рая. Кожата на Пенелопа, извивките на гърдите ѝ, издигането на

възбудените ѝ зърна му казаха, че без значение какво друго ще се случи в живота му, сега той трябва да люби тази жена.

Всякакви въпроси, колебания и резерви отдавна бяха отлетели.

Разкопча сакото ѝ. Докато го събличаше, тя се извиваше и стенеше така, че много бързо го възбуди до краен предел. За педантична дама с превзети костюми и опъната назад коса Пенелопа се разгорещаваше доста бързо, по-бързо от купичка супа в микровълнова печка.

Под сакото си тя наистина носеше само сутиен от дантела и сатен, който едва прикриваше едрите ѝ гърди.

Главата ѝ лежеше назад върху море от възглавници. Той обхвана с длан зърното ѝ през дантелата на сутиена, с език обходи другата гърда.

Тя започна да се извива и той я пусна само за да разкопчае панталоните си.

Между целувките им Тони промълви:

— Изглеждаш невероятно скована, а си най-страстната жена, която познавам.

Тя отвори широко очи и устните ѝ се извиха в една прелестна усмивка.

— Наистина ли?

Невинният ѝ въпрос обезоръжи Тони. Той смъкна полата заедно с чорапогащника. Остави само парченцето сатен, което трябваше да мине за бикини, възбуден от сексапилната извивка на бялата коприна и косъмчетата, които се къдреха в единия край, канейки го вътре.

Тони изстена, дишането му стана накъсано.

Тя лежеше под него, пример за свършената жена, под дантеления сутиен гърдите ѝ се издигаха и спускаха бързо и с всяко свое вдишване тя му се отдаваше.

Той, разбира се, прие предложеното му, като първо издърпа ризата си и я захвърли някъде на пода заедно с останалите дрехи.

Невероятно благоговение бе изписано на лицето ѝ. Съвестта му се обади, когато се наведе, за да засмуче гърдата ѝ, през тънката материя той първо възбуди до краен предел втвърдилото се зърно, после закачливо отдръпна с един пръст дантелата.

Тя се задъха и вдигна ръце да обхване врата му. Измърмори нещо, което Тони не успя съвсем да разбере, зарови ръце в косата и

целуна къдриците му.

Тя беше повече от готова.

Тони плъзна ръка под гърба ѝ и сръчно откопча сутиена. Свали го и го хвърли през рамо.

Вече дори и тъничката материя не лежеше между него и зрелите ѝ гърди. С пръст обиколи едното зърно, после другото и тогава се пресегна и се опита да напипа нещо на нощното шкафче.

Щрак, и меката светлина на настолната лампа хвърли отблясъци върху Пенелопа. Вторачена в него, тя изглеждаше напълно открита, изключително уязвима, съвършено красива.

— Нали нямаш нищо против светлината?

Тя се усмихна. Проследи извивката на устните му с малкия си пръст и каза:

— По-добре да те виждам.

— Ооо, Пенелопа... — прошепна той и очерта линия от устните ѝ към шията, около сребърния медальон между гърдите, с гравирано П на него, по ясно очертаните ребра, после бавно направи кръг около пъпа и се спусна по-надолу, покрай парченцето сатен, едва покриващо тази нейна част, която той не можеше повече да чака, за да изследва и спечели.

Тя лежеше с отметната назад глава и опиянено изражение. В отговор прошепна:

— Тони, ти ме караш да изпитвам нещо, което не подозирах, че съществува.

Той се усмихна и отново наведе устни към нея. Със зъби подръпна края на сатенените бикини, после направи пътечка от изпълнени с копнеж целувки там, където сатенът докосваше бедрото ѝ.

Цялото ѝ тяло се изпълни с буен трепет, а той покри с целувки същата пътечка и на другото бедро, наслаждавайки се на възбуждащата ѝ реакция.

— Тази нощ искам да предизвикам у теб усещания, които не си изпитвала никога преди.

— За това не се безпокой — почти измърмори тя.

Удовлетворен, той целуна бедрото ѝ, после влажните в средата бикини. Толкова отдавна бе готов за нея, че си помисли, че вероятно ще експлодира като балон с прекалено много хелий, но си наложи да изчака.

Искаше да покаже на Пенелопа колко добре може да се чувства с Тони Олано.

Все още не ѝ смъкваше бикините, просто я милваше с устни и език. Тя се извиваше под него, викаше името му. Господи, колко беше страдна! Той плъзна език под ръбчето на сатена, вкусваше я, предизвикваше дразнения, обещаваше ѝ много нови удоволствия.

— Ооо, Тони... — простена тя. — Раул не може да се сравнява с това.

— Раул? — Целувките на Тони замръзнаха, той вдигна глава и се вгледа в лицето ѝ, лице страдно и съсредоточено върху удоволствието, с което я даряваше. Бавно и на срички той изговори името — Раул? Кой е той?

— О, никой — отговори тя, отвори очи и го погледна малко глуповато.

Тони погали бедрото ѝ.

— Мама не ти ли е казвала да не споменаващ други мъже? — Той бе прекалено възбуден, за да се ядоса... поне засега.

— Раул не е просто друг мъж.

— Така ли? — Тони се повдигна на лакти. — Тогава кой, по дяволите, е той?

— О! — Изглежда Пенелопа се върна внезапно към действителността около нея. Тя примигна и обясни: — О, Тони, Раул не е друг мъж. Той е, зъз, той е... ами той е плод на моето въображение.

— Аха. — Тони не беше много впечатлен. Може в началото да бе споменала за този загадъчен мъж с не съвсем благоприятно сравнение, но Тони не обичаше да влиза в каквато и да е точкова система за сравнения.

Той искаше Пенелопа да мисли единствено за него.

Тя леко се повдигна на възглавниците.

— Вярно е. Раул е измислица във фантазиите ми. Той е като... — бавно направи кръг с ръка, като че ли се опитваше да извлече обяснението от въздуха — въображаем любовник, който ми помага да компенсирам за това, което никога не съм имала шанса да изпитам, докато градях кариерата си.

— Например? — Тони искаше да престанат да говорят и да продължат. Целувките и начинът, по който доставяше удоволствие на

Пенелопа, го бяха възбудили дотолкова, че не можеше да изтърпи това прекъсване. Но също и не можеше да понесе, че тя мисли за друг.

Тя се засмя, малко нервно. Тони погали прекрасния плосък корем, после плъзна ръка нагоре, покрай ребрата, обхвана едната гърда, после другата. Тя въздъхна и каза:

— Това.

Устните последваха ръцете му, навеждаше се към нея, докосваше я, вкусваше я. Когато успя да поспре, той попита:

— Имаш предвид това?

Тя кимна.

Той отново приближи устни към нейните, към топлите и страстни целувки, към езика, който отвърщаше на копнежа на неговия.

Езикът му забави движението си, когато съобщенията, изпратени от нея, преминаха през мъглата от желаня, контролиращи съзнанието му. Въображаем любовник. Да компенсира неизпитваното досега. Към думите ѝ той прибави и неизреченото и сигналите от почти изненадващата ѝ реакция, докато я докосваше.

Той се отмести от нея и попита много ясно и много отчетливо:

— Пенелопа, девствена ли си?

Не получи отговор; тя мълчеше.

Беше престанала да се извива и стене под прегръдките му.

Той въздъхна и седна.

— По дяволите — измърмори Тони, хвана главата си, готов бе да експлодира.

— Какво лошо има в това, че съм девствена? — Тя също седна и го загледа, като прикри с ръце голите си гърди.

— Нищо. — Той се отдръпна от нея, издърпа късите си панталони, зави ги около тялото си, което не искаше да отстъпи пред здравия разум. Не му хареса как тя изведнъж се затвори, като цвете, шокирано от прекалено много топлина, а преди бе толкова отворена за него. — Не мога просто да се гмурна напред. Не е редно.

Брадичката ѝ потрепери.

— Не ме желаеш, нали?

— Не те желая? — Той хвана ръката ѝ, приближи я към тялото си и съвсем ясно ѝ показа колко много я желае. Вторачи се в очите ѝ.

Тя отвърна на погледа му, доста непоклонливо, макар че червенина обагри бузите ѝ.

— Не мога да го направя така. Не е редно, когато си чакала толкова дълго, да се отдадеш и станеш гадже на някой само за една нощ. — Не му хареса, че го изрече по този начин, но знаеше, че Пенелопа ще се събуди на сутринта и ще се презира.

Кой е Тони Олано за нея, освен мъж, попаднал на неподходящо място в подходящ момент? Той хвана ръката ѝ, издърпа апетитното ѝ тяло от леглото.

— И не казвай на никого, че съм спрял, за бога, или ще ми пропадне репутацията.

— Чудесно — промърмори тя и го остави да ѝ сложи сутиена. — Единственият ми голям шанс, а ти се безпокоиш за своята репутация.

Той ѝ подаде полата, решен да я облече, отказваше да се подаде на изгарящото го желание, желание, което бе ясно, че тя няма да отклони.

Вероятно бе добре, че друг огън се разгоря в очите ѝ. Тя грабна дрехите си от него, стана от леглото и му обърна гръб, докато навличаше полата и сакото си.

Добре! По-добре да му е ядосана, отколкото да мрази себе си на сутринта. Все още не можеше да повярва, че той, Тони Олано, ще закара тази отзивчива, копнееща, желаеща го жена обратно до колата ѝ, ще я изпрати до вкъщи и ще я сложи в леглото.

*Сама.*

Откога се бе сдобил със съвест?

— Репутацията ми — отговори той най-накрая, когато тя се обърна с лице към него, а сакото ѝ беше надеждно закопчано — е най-малката ми грижа.

— Предполагам, че се безпокоиш дали все още ще те уважавам на сутринта — сърдито каза тя.

Не можеше да я вини, че е разстроена; и тя беше възбудена като него, вероятно тя също изгаряше от желание в този миг. Той постави ръце на раменете ѝ и се вгледа в очите ѝ — очи, потъмнели до кобалтово синьо от страст.

— Всъщност — опита да бръсне небрежно — за това наистина се безпокоя.

После я насочи към вратата, преди тя да е съкрушила неочаквания му изблик на съвест.

## 20.

Пенелопа стоеше неподвижна, докато Тони ѝ слагаше сутиена и я обгръщаше, за да го закопчае. Докосването на пръстите му изгаряше кожата ѝ, но дори и този огън не можеше да стопи лошото ѝ настроение.

Все пак докосването му я запрати обратно при здравия разум, грабна от ръката му останалите дрехи и без да го поглежда, бързо нахлузи чорапогащника и костюма си.

Опасна смесица от унижение и гордост я ръководеха, когато Тони я избутваше към вратата и после в колата. Беше започнала да спори с него. На двадесет и девет години бе достатъчно голяма, за да може да реши сама. След като бе избрала да прави секс с него, какво значение има за Тони, че не го е правила никога?

Но думите, които той използва, я смразиха.

Гадже за една нощ.

Забравяйки, че беше отишла в Олано с убеждението, че точно това търси, Пенелопа скъта унижението до гърдите си. Въпреки че кожата ѝ още пламтеше от докосванията на устните и ръцете на Тони, егото ѝ бе разтърсено.

Не трябваше да се отдава на надеждата, дори и за секунда, че означава нещо за мъж така очевидно опитен и врял и кипял в живота.

Когато стигнаха до паркинга на ресторанта, Тони хвана ръката ѝ. Против убежденията си, тя се остави на нежното докосване, заля я вълна от емоции и се впечатли колко приятно се почувства.

Той я погледна в очите.

— Искам да запомниш, че спрях, защото държа на теб. Не обратното, не и поради глупавите причини, които ти се въртят в главата — той леко докосна с устни кокалчетата на ръката ѝ. — Ти си сексапилна, желана жена и ако обстоятелствата бяха по-различни, ние все още щяхме да лежим на онова легло.

Звучеше толкова искрено. Пенелопа омекна малко. Тогава той нежно повдигна брадичката ѝ и докосна леко като с перце устните ѝ.

Тя въздъхна. Можеше ли да му вярва?

Устните му бавно се преместиха към ухото ѝ и той прошепна:  
— Когато мога, бих искал да те видя отново.

Тя не отговори. Не знаеше какво да каже. Тялото ѝ, събудено за чувствени наслади и буйни емоции, за които досега дори не знаеше достатъчно, че да ги включи във въображаемия си живот, трепереше и тръпнеше и искаше още от Тони Олано. Разумът ѝ обаче я съветваше да бъде предпазлива.

Тя си спомни за статиите от глупавите женски списания, в които се потопяваше, осмиваше ги, дори и когато предпочиташе да живее като героините от онези разкази, а не само със сухите юридически списания.

Подобни статии винаги съветваха жените да избягват да се показват прекалено копнеещи. Миналата седмица прочете една, озаглавена *Позволете му да ви преследва — и двамата ще сте доволни, когато най-накрая се оставите да ви хване.*

Пенелопа си пое дълбоко дъх, освободи се от прегръдката на Тони и отвори вратата на колата. Обърна се към него, проследи с пръст извивката на устните му, сърцето ѝ вероятно биеше по-яростно, отколкото бе полезно. Макар че се почувства като бедняк, който рискува последния си долар за лотариен билет, тя си наложи да подхвърли небрежно:

— Обади ми се, когато мислиш, че можеш да се справиш с мен, мъжаго.

После изхвърча от колата му и влезе в своята.

Докато я гледаше как бърза към колата си, Тони подсвирна, почувства едновременно възхищение и безпомощност. Възхити се на хладнокръвното ѝ поведение. Веднага след като изхвърли Хинсън от картинката, той ще знае как да се справи със своята безпомощност.

— И къде беше? — Госпожа Мерлин, все още с размера на маркер на книга и подпряна на мястото си на кухненската маса, я погледна гневно. — О божичко, приличаш на алигатор, който е изял егрета.

Пенелопа докосна с ръка бузата си.

— Толкова ли съм прозрачна?



— Да, да, да. И какво от това? Ти може и да си прозрачна, а аз съм прозираща. Крайно време е да успее заклинанието, така че ми се иска да престанеш да се мотаеш и да се заемаш с работа. Необходима ми е всяка частица магия, която може да се събере тази нощ, за да изляза от това нещастно положение, и няма да ни помогне, ако объркаме определеното от небесата време.

Пенелопа се поспря при прекосяването на всекидневната си, за да захвърли обувките, и съвсем не обърна внимание на гълченето на госпожа Мерлин. Вместо това си помисли как Тони ѝ каза, че му е направила магия. Въпреки нетърпението на гостенката си се позабави, за да избере съответстващ на настроението ѝ компактдиск.

На масата, освен госпожа Мерлин стоеше и олтарът от снощи. Спомни си инструкциите на магьосницата колко е важен балансът за магията със свещи, затова легна на ориенталския си килим на пода и се изпъна. Ако тя, Пенелопа Сю Фийлдс, която живее живота си, потопена в готическия шрифт на данъчните закони, трябва да извърши свръхестествен ритуал, то със сигурност ще го направи по правилата.

Постави първо едната си ръка, после другата над главата и започна да извиква в съзнанието си образа на своя кът на покая. Звучите на плискаща се по брега на реката вода се прокраднаха в съзнанието ѝ, но бяха грубо прекъснати.

— Нямаме време за това.

— Какво? — Пенелопа вдигна глава, въобще не ѝ се искаше да се размърдва. След огъня, който Тони бе разпалил в нея, тя имаше нужда от малко време, за да се върне към собственото си аз. А докато лежеше долу на пода и ритмичната музика изпълваше стаята, ѝ се щеше да я оставят на спокойствие, за да съживи невероятно сладките и страстни усещания, които Олано бе предизвикал у нея.

— Ставай. Ставай! — Госпожа Мерлин залюля едномерното си тяло напред, после назад, подобно на житен клас. — Ти си единствената ми надежда.

Пенелопа се изправи бавно. Наистина се надяваше да се е балансирала достатъчно, че да помогне на госпожа Мерлин. Когато свърши работата, ще бъде свободна да се сгуши под завивките и да помечтае за Тони.

— Между другото, онзи, твоят мъж, се обади. Три пъти.

— Наистина ли? — Не успя да скрие надеждата в гласа си.

— Да. Не знаех как се използва ултрамодерният ти телефон, но чух всяка дума на секретаря.

— И какво каза?

— Ами последния път каза, че знае, че ще приемеш предложението му, така че започва да придвижва въпроса със сватбата.

— Какво! — Разбира се, госпожа Мерлин не говореше за Тони. — Ама че нахалство!

— Каза също, че ти нямаш семейство, което да уведомиш, но той има много бизнес партньори и трябва да разпространи новината.

Пенелопа заплашително се приближи към масата с ръце на кръста.

— Хей, недей да убиваш куриера — изписка госпожа Мерлин.

— Извинявай, но той е такъв подлизурко... А изглеждаше толкова приятен в началото...

— С такива трябва да се внимава. Слушай, намери някой мъж, който има трески за дялане, после се оттегли и гледай как се опитва да ги изглади, за да те спечели. — Невероятно, но магьосницата ѝ намигна. — Готова ли си вече да ми помогнеш?

Пенелопа кимна, докато си преповтаряше думите на гостенката.

— Аз искам да ти помогна, но сигурна ли си, че не трябва да повикаме господин Гото или някой друг?

— Ха! — Госпожа Мерлин отново разлюля тялото си. — Забрави Гото. Миналия месец ми каза, цитирам: *Следващия път, когато загазиш, недей да тичаш при мен за помощ. Този път те спасявам за последно.*

Тази новина със сигурност не можа да подкрепи увереността на Пенелопа.

— Какво сгреши тогава?

— Адвокатът в теб ли те кара да задаваш всичките тези въпроси?

— Откъде да знам? — Пенелопа прикри усмивка, вдигна тамяновата пръчица от мястото ѝ на олтара, занесе я до печката и я запали от пламъка на газовия котлон. Госпожа Мерлин ѝ бе внушила, че кибритите носят лоша карма за всичко магическо.

Пенелопа не беше сигурна защо газовият котлон е от такова значение, но го бе запомнила от снощното заклинание, така че приегледната точка на госпожа Мерлин. Все пак жената бе нейна гостенка и

въпреки че бе направила на пух и прах реда в дома ѝ, тя бе донесла със себе си и стимулиращия усет към приключения.

Бялата свещ от заклинанието от предната вечер стоеше в средата на олтара. Пенелопа погледна черешовочервената свещ, за която госпожа Мерлин бе казала, че представлява същината на любовта и желанието.

Без да го е обмисляла предварително, тя се пресегна и докосна гладката права свещ.

— Какво ще стане, ако запалим двете свещи едновременно? — небрежно попита Пенелопа, като че ли само за информация.

— Магията със свещи е въпрос на лично усещане. Ако инстинктите ти подсказват да прибавиш втора свещ, значи така трябва да бъде. — Госпожа Мерлин изговори тези думи, като че ли четеше от някакъв наръчник, но Пенелопа забеляза, че плоската магьосница погледна към черешовочервената свещ и отговори на въпроса с прикрита усмивка.

Преди да има време да промени решението си, Пенелопа взе черешовочервената свещ и със сръчно движение я постави в центъра на олтара до бялата. После запали двата фитила, използвайки все още горящата тамянова пръчица.

— Постави ме пред пламъка — изкомандва развълнувано госпожа Мерлин. — Но внимавай, не прекалено близо.

Пенелопа потисна безпокойството си и бързо постави маркера за книга пред бялата свещ. Тревогата ѝ бе предизвикана от съзнателни и от подсъзнателни източници. Добрата ученичка не можеше да не си спомни как едва вчера госпожа Мерлин неведнъж наблегна на значимостта на кътчето на покоя, колко е важно да се посети това място, преди да се предприеме каквато и да е магия със свещи.

А пък тази вечер госпожа Мерлин я бе накарала да бърза.

Пенелопа преглътна, не можеше да обуздае нервността си. Впери поглед в гостенката и попита:

— Какво да правя? Как ще помогна със заклинание, което не разбирам, да не говорим, че въобще не вярвам? Снощи ти извърши всичко, а аз само гледах. — Докато говореше, тя бутна черешовочервената свещ и капка восък цопна върху ръката ѝ.

— Оох! — Пенелопа вдигна ръка до устните си, за да охлади изгореното място с дъха си. После спря, вперила поглед във формата,

която восъкът бе образувал.

— Ти сънуваш — прошепна тя на глас.

— Не, не сънуваш — отговори си Пенелопа. — Съвсем здравомислеца си и напълно съзнаваш заобикалящата те действителност.

*Но тогава защо — попита тя себе си — виждам формата на котка в тази капка восък?*

Госпожа Мерлин се намеси:

— Прилича ми на котка.

Пенелопа вдигна рамене.

— Само свръхвъзбуденото ми въображение ме кара да виждам котка.

Освен това котката не излизаше от съзнанието ѝ заради недоразумението с Тони, който сметна, че госпожа Мерлин е нейната писана. Това беше единствената причина, поради която петното ѝ заприлича на разфучала се котка с извит гръб и широко отворена уста.

— Ако си свършила с опита си да дадеш рационално обяснение на езика на магията, ще можем ли да продължим нататък със заклинанието? Тук до свещите става горещо.

Пенелопа се опита да не поглежда към котката и кимна. Трябва да изстърже восъка, но като че ли той не бе изгорил кожата ѝ. Изглеждаше ѝ удивително хладна.

Госпожа Мерлин бе започнала да си мърмори под нос. Гласът ѝ се извиси:

— Сега се концентрирай върху пламъка. Представи си ме в цял ръст. Представи си, че съм закръглена, висока и похапвам от ястието, което ти приготви снощи.

Представи си, че ям каквото и да е друго, но не и овесена каша.

— Мислех, че обичаш овесена каша — промърмори Пенелопа, съсредоточена върху хипнотизиращото въздействие на пламъка, съчетан с въображаемите образи, които изпълваха съзнанието и.

Тони доминираше в мислите ѝ, заменяше измисления ѝ свят, изпращайки го в забрава. Повече не можеше да си спомни годините, в които си фантазираше за Раул, някогашния съвършен герой. Сега само Олано можеше да я задоволи.

Тя сякаш усещаше как той я прегръща, пожелава, прави я своя жена. Представи си как я обладава и при мисълта за съединените им

тела тя потърка основата на черешовочервената свещ, без да обръща внимание на процеждащата се през восъка горещина.

Сигурно бе изстенала, защото госпожа Мерлин се обади със своя хаплив тон:

— Не знаех, че магията те вълнува толкова много.

— Просто се опитвам да се обвържа с процеса.

Всъщност искаше да се обвърже с Тони, да се обвърже така, че следващия път, когато легнат заедно, той да не я изхвърли от ръцете си и от къщата си. Докато следеше с очи двата потрепващи жълто-бялосини пламъка, тя се надяваше да има следващ път.

Госпожа Мерлин се размърда леко, после по-силно.

— Обвързването — гласът ѝ се издигаше и снижаваше заедно с полюляването на плоското ѝ тяло — изисква да се отървеш от страховете си, да отвориш сърцето си за какъвто и да е резултат от процеса. В това отношение магията много прилича на любовта.

— Сърцето ми е отворено — прошепна Пенелопа и си спомни за изражението на лицето на Тони, когато тя потвърди истината за пълната липса на опит в секса. Той наистина беше шокиран, но тя видя и нещо подобно на възхищение да изгрява в очите му. Мислейки за това, Пенелопа осъзна, че той беше спрял от уважение и загриженост за нея.

А тези чувства ѝ даваха надежда — надежда, че Тони не я смята за гадже за една нощ.

Пламъкът на черешовочервената свещ се издигна по-високо, после затанцува в кръг около фитила.

Госпожа Мерлин се усмихна и извика:

— Към луната, звездите и богинята горе...

Думите звучаха доста мелодично. Пенелопа се наслаждаваше на мига и започна леко да се поклаща в такт с танцуващия пламък на свещта.

— Повтаряй — нареди госпожа Мерлин, — снощи аз изричах заклинанието, но днес трябва да повтаряш след мен. Опасявам се, че няма да имам достатъчно мощ, за да извикам необходимите сили.

Пенелопа повтори фразата, не така мелодично, но ефектът я зарадва. Отдавна бе забравила какво е да се чувстваш неловко или нелепо. Някак си ритуалът на госпожа Мерлин беше съвсем подходящ за такава чудна нощ.

— Даряваме тези пламъци...

Пенелопа притвори очи и не знаеше защо, но се пресегна и хвана с върха на пръстите плоската си нова приятелка, преди да повтори:

— Даряваме тези пламъци...

— Молим звездите да направят пътека, луната да освети пътя и богинята да осъществи следното желание...

Очите на госпожа Мерлин бяха затворени. Плоското ѝ тяло тръпнеше и се олюляваше, после хлътна под ръката на Пенелопа, предизвиквайки едно изключително особено усещане, като че ли същността на госпожа Мерлин напуска маркера за книга.

Гласът на госпожа Мерлин се чу отново да мърмори:

— Чуйте това мое желание да бъде пак цяла.

Пламъците залудуваха, след това запращяха и постепенно се извиха в две спирали тъмносив дим.

Госпожа Мерлин отвори очи: *Милостиви божества!*

— Какво стана?

— Нищо. И нищо повече няма да стане тази нощ. — Устните на госпожа Мерлин потрепериха. — А аз съм толкова гладна...

— Не можем ли да опитаме отново? — Пенелопа ѝ съчувстваше. — Може би полъх от климатика е духнал свещта.

— Опасявам се, че само така ни се иска. Може да правя грешки от време на време при магията със свещи, но разбирам, когато звездите ми казват, че съм провалила всичко.

— О! — Пенелопа се чувстваше виновна. Ако се бе прибрала у дома по-рано, заклинанието можеше да стане.

— И няма нужда да обвиняваш себе си — додаде госпожа Мерлин, сякаш прочела мислите ѝ. Въздъхна.

— Всичко си има причина. Хайде да спим и ще опитаме пак утре вечер. Точно в единадесет и единадесет.

Пенелопа настани плоската госпожа Мерлин на една възглавница, хвърли последен поглед на черешовочервената свещ, изгаси лампата и отиде на пръсти в спалнята си.

В квартала на Тони Ривърбенд празните парцели бяха буренясали и зацапани с празни бирени бутилки, изхвърлени тасове и автомобилни гуми, срещаха се и използвани презервативи.

На ъгловия парцел до жилището на Олано обаче нямаше бурени и боклуци. На страната откъм железопътната линия гъст жив плет от олеандър отделяше мястото от минаващите влакове. Децата от квартала се редуваха да косят тревата, засадена по краищата.

Но истинският интерес бе предизвикан от средата на парцела, където Тони бе направил баскетболно игрище. Един братовчед, който работеше в строителството, поддържаше игрището добре асфалтирано и осветено. Друг братовчед беше насадил олеандъра и тревата.

Трябваше да отдаде заслуженото на своята фамилия: може всички да се бяха преместили в покрайнините, но когато им поискаше помощ за подобряването на стария квартал, те се отзоваваха.

Преди четири години Тони смени мрежата, открадната от коша само седмица след като той и децата откриха игрището. Махалата се съюзи, откри умника, който я бе задигнал, и децата му хвърлиха един заслужен бой.

Оттогава никой не беше крал мрежа.

Игрището затваряше в единадесет, когато вечерният нас изпращаше всички младежи от квартала у дома. Доста по-късно Тони стана объркан от леглото, грабна баскетболната топка и излезе навън да удари няколко коша на светлината от уличната лампа.

По това време на нощта повечето от съседите си стояха у дома, зад заключени врати, барикадирани срещу престъпленията. Тони също мразеше смазващите града престъпления, но за разлика от другите беше решил да направи нещо по проблема. Като полицай и като съсед опитваше се да различава двете.

С топка под мишница той излезе от къщата си и отиде на игрището. Там тича, хвърля топката към коша от средата на баскетболното поле, подскача, въртя се и забива удари.

Движението освободи част от задържаната енергия. Знаеше, че е постъпил правилно с Пенелопа тази вечер, спря точно когато трябваше. Единственият проблем бе, че тялото му не приемаше доводите на разума.

Каква невероятно прелестна изненада се оказа тя — нежна и с красиви форми и отзивчива — скрита наслада, закътана зад нейната не ме докосвай, дори не смей да ме погледнеш втори път външна страна! Още първия път, когато я видя, усети скритата страст, но колко приятно бе да потвърди своите подозрения...

Тони отстъпи няколко крачки назад и запрати топката доста по-силно от необходимото. Леко приведен, заел поза за удара, той си представи Пенелопа под себе си, едри гърди, зърна, набраздени и лъскави от милувките на езика му.

Когато хвърли топката, тя се удари в ръба на коша, отскочи в неочаквана посока и се търколи към улицата.

*Чудо!* — трябва да престане да мисли за Пенелопа. Споменът за нея само го караше да я желае още по-силно. А не може да я има.

— Поне все още не — произнесе на глас и се затича след топката.

Тъмна кола със затъмнени прозорци зави зад ъгъла, движеше се като охлюв.

Тони веднага застана нащрек и забави движението си към бордюра. Инстинктите му напомниха да извади пистолета.

Но, разбира се, той нямаше.

Накараха го да върне служебното си оръжие в деня, когато му свалиха униформата, значката и добрата обществена репутация.

Веднага на следващия ден си купи друг от услужлив младеж на една тъмна задна уличка близо до реката. Само двадесет и пет долара и без пробен период. Също и непроследим.

Тази вечер обаче, записан в мисли за Пенелопа, го бе оставил в къщата.

Колата спря срещу него. Задният прозорец плавно се отвори.

Подсвирквайки си тихо, Тони се наведе да вземе топката.

— Движи се бавно и правилно и няма да пострадаш — чу се глас от задната седалка.

Тони бутна топката към крака си и със светкавично движение я подхвърли в ръцете си. Започна да я премята и каза:

— Хубаво, че наминаваш, Роло Поло.

— Млъкни и се качи в колата.

Добре, значи дебелакът не искаше да си говорят нехайно. Тони отбеляза това, а вратата се отвори. Излезе един от хората на Роло. Докато го набутваха в колата, основната мисъл на Тони бе радост, че не доведе Пенелопа тук.

Обърна глава към другия мъж на задната седалка.

— До късно не си лягаш, Хинсън.



Адвокатът се усмихна с присвити устни, а близо до дясното му око се появи лекият спазъм.

— Никога не е прекалено късно за бизнес, нали, Тони, момчето ми?

Тони си помисли, докато оглеждаше Хинсън, че злото има много лица. По време на службата си в полицията бе виждал маската на тъпия веселяк, който намираще жестокостта за забавна. Бил е свидетел на зло, предизвикано от безсилна немощ и подклаждано от яростта на домашни свади. Ставал е свидетел на изхода от много повече престрелки, отколкото се опитваше да помни, повечето от тях бяха резултат от провалени сделки с наркотици.

Наркотици, контролирани до голяма степен от шефа на Хинсън.

Отидоха недалеч от баскетболното игрище, колата се раздруска при преминаването през релсите, после по неравния и тесен път над дигата. Един влекач свиреше внимание, докато буташе шлепове по реката. Тони погледна покрай Хинсън и видя блещукащи светлинки в далечината, опита се да се съсредоточи, така че да изиграе картите си точно както трябва.

В колата се чуваха единствено звуците от Роло Поло, който дъвчеше незапалена пура. Лакеят, дето бе набутал Тони в колата, излезе веднага щом спряха.

Спазъмът на бузата на Хинсън се засили. Тони реши, че това е добър знак. Колкото по-напрегнат е Хинсън, толкова по-бързо ще се пречупи.

— Е — наруши мълчанието Хинсън, — вероятно парите не ти достигат, след като си без работа от няколко месеца.

Тони присви рамене.

— Намирам си някоя и друга работа.

— Така ли? — Хинсън се усмихна слабо и се размърда. Диамантеният пръстен на малкия му пръст блесна. — Упълномощен съм да те уведомя, че ако кандидатстваш за възстановяване на работа в полицията, то най-вероятно ще получиш благоприятен отговор.

Тони знаеше, че не трябва да изглежда прекалено ентузиазирани.

— Е, за какво ще ме наемат? Да обикалям улиците, изпълнявайки някой жилищен проект? Или ще прехвърлям листи зад някое бюро?

Хинсън махна мъничко мъхче от панталоните си.

— Ще се върнеш и ще получиш извинения, съжаления и шампанско от всички, от шефа до портиера. Ще получиш и повишение.

Тони вдигна изненадано вежди, зачуди се колко високо бе стигнал шефът на Хинсън в полицията. Очевидно много по-високо, отколкото предполагаха.

— Твоят шеф има приятели на високи постове.

— Не се тормози да мислиш кои са те. Не ти плащаме да мислиш. Плащаме ти да движиш подробностите, да пазиш стоките и да помагаш, когато някой има нужда от малко извън законна помощ.

Тони изтъркаля баскетболната топка по бедрото си, направи се на дълбоко замислен. Най-накрая сякаш извади думите дълбоко от гърлото си.

— А аз какво ще дължа?

Хинсън се усмихна.

— Ще те уведоим.

— С отворен край? — Тони подхвърли топката. — Що за сделка е това?

— Ако искаш да си наемаш адвокат, действай.

Тони си представи единствения адвокат, който искаше, но бързо изхвърли образа на Пенелопа от съзнанието си.

— Трябва да си върна работата — изрече бавно той, — но ми трябва и още нещо.

Хинсън вдигна въпросително вежди.

На Тони му се стори, че чу как Роло Поло грубо се прокашля.

— Пари в брой — Тони посочи към пръстена на Хинсън. — Ти разбираш стойността на парите. Една нова кола е добре дошла за мен. Може би и някои нови дрехи.

Хинсън изпъна пръсти.

— И когато ти възложим някаква работа, ще я свършиш?

Тони присви рамене.

— Хей, не питая любов към отдел, който ме изрита най-позорно. Никога не съм взимал пари от никого, но къде бяха силните, когато имах нужда от подкрепа? — Той присви очи. — Ще им се присвивам на път за банката.

— Ако ти платим.

— Без пари няма сделка.

Роло Поло захапа здраво пурата и се полуобърна към него.

— Господин Хинсън не обича да му казват не.

— Вярно е, Роло, вярно е — каза Хинсън напрегнато.

— Освен това какво ще загубиш? — Дебелакът се пресегна през седалката и повдигна брадичката на Тони нагоре. — Погледни се, живееш в този коптор, заобиколен от всички тези чернилки. Трябва ти по-добър живот. Свърши добра работа и парите ще дойдат по-късно. Тогава ще получиш нови дрехи, прилична кола, кубински пури. — Той превъртя пурата между зъбите си и намигна. — А като работиш за нас, ще можеш да си позволиш всяка жена, която поискаш.

Тони остави интересът да заблести в очите му.

— Всяка жена?

Бузата на Хинсън започна да потреперва по-бързо.

— Роло, когато имам нужда, ще те помоля да ми помогнеш. Вероятно не разбираш положението си, Олано. След като веднъж дадеш да се разбере, че имаш желание да работиш за моя шеф, ти повече няма да дърпаш конците. Не дори и за човек с гореща кръв като твоята.

Тони си помисли как бе чул по жиците Хинсън да пита стареца дали ще може някога да получи развод, след като се ожени за Пенелопа. Хинсън със сигурност се опитваше да дърпа конците в организацията и ако не внимава, щеше да свърши в устата на лъва.

Хинсън погледна през прозореца, после пак към Тони.

— Никога не съм те харесвал и ако бях на мястото на шефа, никога нямаше да ти дам този шанс. Но тъй като ще работиш за нас, можеш поне да не ни смущаваш с облеклото си.

Адвокатът извади портфейл и хвърли пачка банкноти на Тони.

— В период от две седмици ще получиш обаждане относно възстановяването ти на работа. Върни се разкаян. После си дръж задника чист. Когато имаме нужда от нещо, ще ти се обадим.

Тони кимна, след това се наведе и хвана Хинсън за рамото.

— Винаги съм знаел, че си чешит — каза той, събра парите и ги пъкна в джоба на спортните къси панталони.

Роло се обърна. Извади пурата от устата си и каза:

— Запомни, Олано, в този брак няма развод.

— Много добре казано, Роло — сухо се съгласи Хинсън. Отвори своя прозорец, нареди нещо на човека отвън, който влезе в колата,

вперил зъл поглед в Тони като змия, събудена от дълбок сън. — Сега млъквай и потеглай.

— Добре, шефе.

Тони кимна веднъж, после втори път. Пое си дълбоко дъх и каза:

— Значи съм вътре, а?

Хинсън наведе глава, принц, който благоволява да разпознае свой поданик.

— Мръсното ченге си остава ченге, нали разбираш — промърмори Тони.

— Не е необходимо да ми се оправдаваш — изсумтя Хинсън. После погледна Тони право в очите и добави: — Стига да не се подиграваш с мен.

Тони вдигна ръце.

— Или с нещо, което е мое — добави Хинсън.

— Да, шефът ще се жени — подхвърли Роло Поло през рамо, докато колата трополеше по тесния път и после задруса по релсите.

— Да те поздравя ли? — небрежно зададе въпроса си Тони, показва само бегло любопитство. Или поне така се надяваше.

Хинсън се засмя.

— Може би първата ти работа ще е да играеш на сватбата ми. Може дори да танцуваш с булката. Ще е добре да има зрелище, изнесено от полицаи. А ти ще си главнокомандващ, което ще зарадва стареца.

— Главнокомандващ? — Тони искаше да попита за булката, но новината го изненада. — Толкова ли ще се издигна?

Хинсън сви рамене.

— Шефът винаги е искал да има син. — Окото му яростно потрепваше.

Докато гледаше лицето на адвоката, Тони неочаквано разгада една черта на Хинсън, която не бе доогледал. Сирачето Хинсън копнееше за ролята на син. Но въпреки факта, че е мозъкът на операцията, той никога нямаше да бъде нещо повече от адвокат, говорител, човек от първата редица.

С наемането на Тони, Хинсън щеше да загуби още от своите позиции. Друга причина никога да не обръща гръб на този мъж.

— Е, коя е късметликата? — попита Тони.

Роло се засмя, гаден звук, от който мравки полазиха Тони. Смехът, разбира се, потвърждаваше подозренията на Тони: булката на Хинсън не можеше да бъде късметлийка. Олано се стегна, знаеше, че не може да реагира на името, което щеше да чуе.

— Мисля, че я познаваш добре — изсъска Хинсън, гласът му беше неприятен като мазно петно на повърхността на чиста река. — Адвокатката, която спаси онзи ден.

Тони отказа да произнесе името ѝ. Не искаше да го чува в този контекст.

— Ами?

— Тя не е първата ми избраница, но шефът иска това. — Той вдигна друго мъхче от панталоните си. — Той ще иска и ти да се ожениш, така че трябва да свикнеш с идеята.

— А какво става с всички тези жени, които новите ми пари щяха да купят? — Тони не можа да скрие сарказма си.

Роло Поло се изкикоти.

Хинсън вдигна вежди.

— Какво общо има бракът? Научих урока от общуването си с вас, италианците, които трябва да поздравя за доброто подреждане на света.

— Какъв ред?

— Да кажем никога не оставяй съпругата ти да пречи на любовницата.

Тони си спомни, че се предполагаше да играе ролята на един от мъжагите, тупна баскетболната топка и се засмя от сърце.

— Правилно си разбрал — съгласи се той, забелязвайки, че Роло беше обиколил вече няколко пъти квартала. — Кога е сватбата?

Хинсън сви рамене.

— Веднага щом я уредим.

— Предполагам, че възлюбената ти е обзета от голяма радост?

Роло Поло се засмя отново.

— Тя малко бавно схваща, че шефът не обича да му казват не.

— Тази вечер много говориш — срязва го Хинсън, спазъмът му не се скриваше.

Роло престана да се смее.

— Тя е възхитена — отговори Хинсън. — Тръгвай, Олано, и продължавай да се занимаваш със същото като досега, докато не ти се

обадя пак.

— О, да, така ще е — отвърна Тони, плъзна се по седалката след едрия мъж, който излезе от колата.

Той затупа топката по тротоара и се надяваше съседката госпожа Сандерсън да не е много недоволна от това. Вървеше, подсвиркваше си и знаеше, че хората от колата го държат под око.

## 21.

На сутринта след провалилото се заклинание със свещи госпожа Мерлин бе толкова намусена, че Пенелопа се почувства гузна как с благодарност избяга в кантората си. Изведнъж ѝ проблесна защо някои хора предпочитат да станат работохолици, отколкото да се изправят пред трудните ситуации у дома. Такова нещо, надяваше се, няма да сполети собственото ѝ семейство.

Разбира се, при сегашното развитие на живота ѝ нямаше нужда да се безпокои. Никой, освен един мъж, когото тя не обича, не искаше да се ожени за нея.

А мъжът, който тя искаше да я пожелае, да я завладее, да я посвети в загадъчните удоволствия на любовта, прояви съвсем ненавременно съвестта си.

В асансьора за кантората Пенелопа осъзна обзелото я силно чувство на безпомощност — заради себе си, заради провалилото се заклинание на госпожа Мерлин, заради Тони Олано, който постъпи правилно.

Тя стисна здраво очи и си пожела да е като Дороти от „Магьосникът от Оз“. Ако точно в този миг може да има всичко, което си пожелае от целия свят, щеше да поиска Тони Олано да я държи в прегръдките си и да ѝ шепне мили думи в ухото. Дяволито, тя тропна три пъти с токчетата.

За въображаемите си вълнения получи само свиреп поглед от суровата жена, която стоеше срещу нея в асансьора. Сигурно е стара мома, помисли Пенелопа и веднага бе готова да отхапе езика на мислите си. Виж кой го казва, нахока се тя, докато се запътваше от асансьора към деловия ден.

Вероятно трябваше да се изненада, когато Тони се обади три часа по-късно, но някак си, загледана в слушалката, която стискаше в ръка, реши, че друг изход не би могло да има.

Тя желяеше Тони.

Той желяеше нея.

Дори и само за мига, ще му се отдаде.

Прие поканата му и знаеше, че инстинктивно се е съгласила на нещо повече от споделен обяд. Въпреки че споменатият адрес очевидно беше на ресторантче в малък исторически хотел, който тя бе забелязвала вече няколко пъти, Пенелопа не можа да не почувства, че се е съгласила за нещо много по-лично, много по-значимо.

Бизнес, обясни той, ще му попречи да дойде да я вземе от кантората.

Без съмнение същият бизнес, който прекрати срещата им след Кафе дьо монд, но Пенелопа преглътна гордостта си при тази мисъл.

Тя излезе от офиса малко след единадесет, необичайно рано за човек с нейните разбирания за работа. Поспря до бюрото на Джуъл и каза:

— Вероятно ще се върна по-късно от обяд.

Джуъл я погледна и се усмихна.

— Не мога да вечерям с теб, но мога да обядвам?

Пенелопа се изчерви и така даде на секретарката си цялата необходима информация, за да потвърди своето предположение. Джуъл ѝ помахаше и успокои:

— Не е нужно да бързаш заради мен. Имам достатъчно работа, за да ми запълни времето до пет.

Пенелопа кимна и обясни.

— Е, няма да се забавя чак толкова.

— Добре — кимна Джуъл и стисна палци, когато Пенелопа мина покрай нея.

Докато слизаше с асансьора, Пенелопа се зачуди какво ли би било да удължи обедната почивка до три-четири часа. Тя рядко се откъсваше от работата, предпочиташе да изгълта една кутийка кисело мляко или купичка супа, докато преглежда настоящия си юридически проблем.

Знаеше, че колегите във фирмата я смятат за безинтересна жена, книжен червей, но не намираще никакво удоволствие в обедите с непознати, а и не знаеше как да се запознава с хората. Не че е скучна, бе пояснила на Джуъл, просто не говореше друг език, освен езика на правото.

Или готварството, но някак си никога не откри как да сподели това с колегите.



Така че обядваше сама.

Но не и днес.

За нейно облекчение времето бе малко захладняло и тя крачеше жизнерадостно. Вървеше към адреса, който Тони ѝ бе дал, разкъсвана между нервно безпокойство и безразсъдна страст.

Каквото и да ѝ предложи денят реши тя при влизането си в хотел Флор дьо Ли, ще го приеме.

След една неспокойна нощ, завършила с кошмар, в който той върви с Пенелопа към олтара и я предава на Хинсън, Тони се събуди с намерението да види Пенелопа.

*Да я види?*

Господи, та той искаше да я люби, искаше да я спечели така, че да ѝ е невъзможно дори да си помисли за друг мъж. Докато си вземаше душ, си каза, че трябва да се откаже от това. Тайната му операция като нает от Хинсън човек означаваше, че въобще не може да я вижда. Насапуниса си лицето, прекара ножчето по наболата брада и се вгледа в огледалото, разпозна очите на мъж, който не приема отказ.

Само веднъж, обеща си той.

Сипа мляко на корнфлейкса и опита да си докаже, че не е абсолютен егоист. Беше сигурен — Пенелопа, въпреки че настръхваше срещу него от време на време, го желае така силно, както и той нея. Е, колко се ядоса, когато той се дръпна онази нощ във вилата на Крис.

Изплакна купичката и лъжицата и погледна телефона на масата. Никога не беше срещал жена като Пенелопа Сю Фийлдс. И макар че бе излизал с много жени, никоя не бе пожелавал така, както желаше нея.

Приеми го, Олано, хлътнал си, каза си той.

Веднага щом започна да прави планове къде да я заведе, разбра, че няма връщане назад. Не можеха да отидат нито в нейното жилище, нито в неговото. Не бе подходяща и коя да е стара хотелска стая. Не и за Пенелопа, не и за първия път.

Забарабани с пръсти по масата и се замисли кой го познава достатъчно добре, че да му поиска такава услуга. Прехвърли няколко възможности в ума си и изведнъж се сети за Люсиен, миналата година се пенсионира от полицията, мърмореше, че жена му ще го превърне в

мамино синче, което трябва да ръководи наследено от нея хотелче, нагласено добре за двойки, дошли на меден месец.

Тони намери телефонния указател и проучи всички странноприемници и хотели. Знаеше, че хотелът на Люсиен е някъде в централната градска част: Докато си свирукаше тихичко, си представи Пенелопа гола и открита под него, с разпиляна по възглавницата коса. Пое си дъх и реши да опита хотел Фльор дьо Ли. Звучеше романтично. Ако не е на Люсиен, ще продължава да звъни, докато го открие.

Има късмет още първия път и Люсиен му обеща най-хубавия апартамент, а Пенелопа без колебание се съгласи да се срещнат на обяд. За щастие в малкото хотелче имаше и приличен ресторант, така че можеше невинно да я покани на обяд.

Обядът може да се достави в стаята, уверил го бе Люсиен.

След като подготви почвата, Тони се зае да провери супертайното местоположение на секретната операция. Щеше да полудее до срещата с Пенелопа, ако не работи.

Пенелопа пристигна рано. Надникна в ресторанта на хотел Фльор дьо Ли, но видя, че още никой не се бе настанил за обяд. Смутена от нетърпеливостта си, тя пристъпи от крак на крак и започна да се отдръпва назад. Ще отиде в кафенето на ъгъла и ще изчака до уговореното за срещата време.

Обърна се и се блъсна право в Тони. Той я хвана за раменете, за да я стабилизира, и докосването му предизвика приятни тръпки на очакване по цялото ѝ тяло.

— Подраних — казаха и двамата в един глас, после се засмяха.

— Благодаря, че прие поканата ми.

Тони ѝ се усмихна така, че на Пенелопа ѝ се прииска да има куража да му предложи да пропуснат обяда и да се насладят един на друг. Вместо това кимна:

— Благодаря, че ме покани.

Друга двойка влезе и от дъното на ресторанта през една летяща врата излезе мъж с посребряла коса, безупречна бяла риза и черни панталони и забърза напред. Той помахаше към Тони и отведе другите клиенти до маса до прозореца, преди да се върне при тях. Пенелопа не можеше да се закълне, но ѝ се стори, че мъжът намигна на Тони.

— Приятел ли ти е? — После си спомни, че семейството му се занимава с ресторантьорство. — Или роднина?

— Приятел — отговори Тони, докато мъжът се приближаваше.

— Значи това е жената! — Мъжът я хвана за раменете и я разцелува по двете бузи. — Много се радвам да се запознаем.

— Ъъъ, Люсиен... — започна Олано.

— Само най-доброто за вас, драги — прекъсна го Люсиен и отново му намигна. — Жена, заради която Тони е готов да мине през девет земи в десета, трябва да е много специална.

Пенелопа погледна към Тони, очакваше да не може да си намери място от смущение. Вместо това той я наблюдаваше сякаш изучава картина на Реноар.

— Много специална, Люсиен. Запознай се с Пенелопа Фийлдс.

— Приятно ми е да се запознаем — успя най-накрая да каже тя, докато по-възрастният мъж я оглеждаше така внимателно, както вероятно правеше при купуването на риба за ресторанта.

— Радвам се да видя, че Тони най-сетне проявява вкус. Само звъннете, когато поискате да ви изпратим обяда.

Пенелопа не разбра дали е чула добре. Тя хвърли бърз поглед към Тони, който този път изглеждаше смутен.

Влязоха четирима бизнесмени, Люсиен махна с ръка и ги заведе до местата им.

— Аз... ъъ... помислих си, че е добре да обядваме насаме — смънка Тони.

— Ще бъде приключение за мен — каза Пенелопа и се зачуди дали това е нещо типично за Ню Орлийнс, или Тони всъщност е запазил хотелска стая.

Той ѝ подаде ръка и тя въздъхна, когато силните му пръсти обхванаха нейните. Излязоха от ресторанта и поеха по коридора, който стигаше до вътрешен двор в средата на сградата.

Един фонтан се плискаше сред джунгла от буйни зелени растения, повечето от тях тропически, затова Пенелопа не можа да ги разпознае. Тони се спря под арката.

— Знаеш ли, не те поканих само на обяд — промълви той.

Сърцето на Пенелопа залудува. Вгледа се в очите му и промълви:

— Щях да бъда разочарована, ако беше.

Той се засмя и я придърпа към себе си. Повдигна нагоре брадичката ѝ и леко я целуна по устните. След това издаде нещо като стон и задълбочи целувката си.

Пенелопа се притисна към него, копнееше тялото ѝ да се слее с него. Останала без дъх, отговаряше на жадните му устни, търсещия език. Когато той се отдели от нея, тя извика тихичко.

— Не се притеснявай, мила — рече ѝ и я поведе през двора към една стълба, почти скрита от бананово дърво, — това беше само предястие.

С тези изкусителни думи Тони я заведе нагоре по стълбите, извади ключ и отвори със замах вратата най-горе.

С невероятен кураж Пенелопа прекоси прага.

— Каква хубава стая — възкликна тя, като се огледа в стаята, облицована с дърво и басма. Едно любовно гнезденце стоеше срещу камината, маса за двама до прозореца, който се отваряше към балкон.

Тони влезе след нея и затвори вратата.

— Радвам се, че ти харесва... — Той протегна ръце.

Тя пристъпи в прегръдките му и вдигна устни за целувка. Сгуши се до него, плъзна ръце по врата и вплете пръсти в косата му.

Той я придърпа по-близо до себе си и Пенелопа почувства прилив на сила, като усети доказателството колко възбуден бе вече Тони. Изви тялото си, предложи му себе си и той очевидно прие, тъй като я поведе с плавни стъпки през всекидневната и надолу по коридорчето.

Пенелопа се отрезви бавно, когато осъзна, че бяха само на няколко крачки от спалнята. Тони вероятно бе усетил, че тя започва да се колебае. Вдигна устни от нейните и изрече дрезгаво:

— Знаеш ли, можеш да ми кажеш да спра по всяко време. Въпреки че този път аз не искам. Сега няма да спра, освен ако не ме помолиш ти.

Пенелопа задиша учестено. Неговите очи бяха тъмни езера, в които тя с удоволствие би се хвърлила, дори да се удави. С език докосна устните си, меки от целувките му.

— Желая те, Тони Олано. Днес! Сега!

На себе си добави: *И завинаги!*

Той ѝ отговори като я грабна и я залюля в ръце, както в деня, когато припадна. Тя се вторачи в лицето му, в емоциите, изписани там.

Видя страст, разпозна жаждата и, макар че можеше да е само глупавото ѝ въображение, помисли, че откри нещо по-голямо, нещо близко до загриженост и обич, доказателство, че за него е нещо повече от гадже за една нощ.

Спалнята в този апартамент бе дори по-впечатляваща от хола. Тони я пусна долу до втора камина, близо до легло с балдахин. Посочи към отсрещната страна на стаята и Пенелопа веднага разбра защо. Огромна квадратна вана заемаше пространството между спалнята и банята, създадена, за да насърчава удовлетворяване на страсти и интимност.

— Олеле — прошепна Пенелопа.

Тони обви кръста ѝ с ръце и я придърпа към себе си.

— Какво ще кажеш — започна той, като хапеше лекичко ухото ѝ и едновременно с това разкопчаваше блузата ѝ — да се насладим един на друг, а после да поиграем във ваната?

Пенелопа преглътна. Нямахме смисъл точно сега да губи авантюристичния си дух. Тони целуна врата ѝ и разпусна косите ѝ.

Изразът *carpe diem* премина през ума ѝ. Наистина, *улови мига!* Бавно, тя се обърна и те застанаха лице в лице. С малкия пръст проследи извивката на устните му, после полека разкопча останалите копчета на блузата си, а Тони я наблюдаваше одобрително. Със страстен глас, който никога не бе предполагала, че ще чуе от собствената си уста, тя предложи:

— Какво ще кажеш първо да поиграем във ваната?

— Както ти решиш.

Тони плъзна сакото ѝ надолу по раменете и блузата ѝ се смъкна заедно с него. Тя изрита благоразумните обувки, после изхлузи неговата риза и сако, докато се движеха заедно към ваната. Той пусна водата, след това я освободи от полата и чорапогащника.

Пенелопа, само по бельо, стоеше стеснително пред Тони. Все още полуоблечен, той я сграбчи в ръцете си и седна на ръба на леглото.

— Повтаряй след мен — прошепна той. — Аз, Пенелопа...

— Какво правим?

— Шшт, имай ми доверие. Аз, Пенелопа...

Тя се усмихна:

— Аз, Пенелопа...

— ... съм най-красивата жена...

— ... съм най-красивата жена; спри, Тони! Госпожа Мерлин вече ми е изнасяла лекции за моето его.

— Имаш говореща котка? Няма значение. Само опитай да изречеш думите и ще видиш какво е усещането. — Той откопча сутиена ѝ и докосна с устни гърдите ѝ.

— ... съм най-красивата жена... — Пенелопа си пое дъх, когато Тони започна да смуче зърното ѝ. Устните ѝ се поразтвориха, а накрая издаде страстен стон.

— О, да — прошепна Тони, — най-красивата жена на света.

— ... на света — повтори Пенелопа, когато той я наведе към леглото, съблече останалите дрехи, а бикините ѝ изчезнаха с едно плавно движение.

Водата се лееше във ваната и акомпанираше на целувките на Тони, от които тялото ѝ пееше. Пенелопа се задъха и вдигна ръце над главата, а Тони разпалваше огнена пътека в нея със своите целувки. Езикът му, топъл, влажен и жаден, я обхождаше цялата. По гърдите, зърната, шията, клепачите. Когато страстта я обзе, той се прехвърли по-надолу, към жарта между краката ѝ.

— Тони! — възкликна тя, докато той обсипваше с целувки вътрешната страна на бедрата и пътеката минаваше все по-близо и по-близо до най-интимното кътче на тялото ѝ.

— Да, късметчето ми? — Той вдигна глава. Очите му бяха потъмнели от бушуващата страст. С длан покри хълмчето и нежно мушна пръст под къдравите косъмчета, за да раздели устните. Възбуждаше, проучваше, милваше, създаваше най-сладките и в някои отношения най-стряскащите усещания, които някога бе изпитвала.

Тя отново извика името му. Той спря. Със сериозен тон ѝ каза:

— Ако промениш решението си, трябва само да ми кажеш.

— О, не. Не спирай! Не и сега! — задъхана отговори тя и продължи, чувайки изненадата в собствения си глас. — Чувствам се, като че ли ей сега ще загубя напълно ума си, и знаеш ли, това наистина е прекрасно.

Той се усмихна и наведе устни към мястото, където преди това бе ръката му. Тя потрепери от желание, когато устните му повториха движенията на пръстите.

Тони бавно отдръпна целувките си, после се плъзна в леглото до нея и я взе в прегръдките си.

— Може би ще оставим това приключение за друг път — измърмори той.

— Както кажеш — отвърна тя, разкъсвана от желанието да продължи да я целува по същия начин и необходимостта да отговори на настойчивия глад, обхванал тялото ѝ.

— Обикновено не нося презервативи на обяд — прошепна Тони, докато хапеше ухото ѝ, после се пресегна за панталоните си, захвърлени на пода, — но знаех, че днес трябва да бъдем заедно.

Постави едно пакетче на леглото до тях. Вдигна ръка и произнесе:

— Нещо ме връхлетя днес, Пенелопа, няма значение какво е, но трябва да бъда с теб. Да ми прости Господ, ако греша.

Тя му се усмихна, наслаждаваше се на чувството, че е желана от мъжа, за когото копнее.

— Не грешаш — промълви тихо.

Час по-късно Пенелопа лежеше на хълбок на леглото, заситена от второто им любене. Тони току-що се бе измъкнал от леглото и събираше дрехите им. Тя се обърна към него, усмихна се и каза:

— Благодаря за най-прекрасния обяд, който някога съм получавала.

Той ѝ намигна и започна да нахлузва ризата си.

— Извинявай, че хапвам и изчезвам, но дългът ме зове.

— Ооо — промълви Пенелопа и седна. Припреният начин, по който Тони се обличаше, я нервира. — Все още не сме обяждали.

— Нямам време. Ще кажа на Люсиен да изпрати нещо за теб.

— Не искам да ям сама. — Пенелопа се изправи, почувства се много гола. Намери бельото си и също започна да се облича. — Не и в толкова романтична стая.

— Романтична? — Тони намъкна сакото си. — Хей, скъпа, ти си поредната бройка. Това е всичко. Нищо повече. Нищо по-малко.

Не можеше да я нарани по-грубо, дори и да бе опитал. Пенелопа изви глава, сякаш я беше зашлевил. Дори не и гадже за една нощ, просто бройка. Тя му обърна гръб, навличаше дрехите си, очите ѝ се напълниха със сълзи, сълзи, които не искаше той да види.

— Пенелопа...

— Не говори повече. Нито дума! — Грабна сакото, чантичката си и без да поглежда към Тони, изхвърча към хола, през вратата, надолу по стълбите.

Преди да стигне до главния вход, чу че Тони е зад нея. Люсиен го спря и тя долови думите на възрастния мъж: *Тони-О, кажи ми, че не си оплескал всичко.*

Пенелопа не изчака да чуе отговора. Вместо това забърза към кантората и се хвърли да работи, неспособна да посрещне въпросите и загрижеността, които видя в очите на Джуъл.

Точно единадесет минути след единадесет Пенелопа стана от килимчето в хола, изпъна се и отиде до масата, където беше олтарът. По-рано бе заявила на госпожа Мерлин, че този път няма да рискува и си позволи почти час, за да намери своя кът на покаяние.

След настъпилите внезапни обрати през деня, когато тя изпита апогея на страстта и дълбините на отхвърлянето, не вярваше, че заклинянето може да се осъществи, без да намери допълнително време, за да изчисти нараненото си съзнание.

Госпожа Мерлин я разглеждаше внимателно от мястото си на олтара.

— Ужасно тиха си тази вечер. Преди да тръгна, искам да знаеш, че ако желаеш нещо наистина много, обикновено го получаваш.

Пенелопа се вгледа в очите на жената, станала неин приятел, търсеше мъдростта, която знаеше, че ѝ липсва. Сви рамене, взе тамяновата пръчица, запали я на печката и преди да я допре до фитила, се поколеба.

— Когато става дума за любов, не е ли необходимо и двамата да искат едно и също?

— Какво те кара да мислиш, че не е така?

Пенелопа отметна глава назад.

— Не е необходимо да проверявам значението на думата отхвърлям в речника, за да я разбера.

— Не се вгълбявай само в себе си, преди да направиш заклинянето. — Госпожа Мерлин въздъхна. — Прекалено гладна съм, че да оставам маркер за книга още дълго време.



— Извинявай! Много е егоистично от моя страна да мисля за своите проблеми, когато си в настоящето положение. А ти каза, че можем да бъдем егоисти само когато не вредим на другите.

— Вярно е.

Ръката на Пенелопа се поколеба между танцуващия пламък на бялата свещ и затихналия фитил на черешовочервената. Пое си дълбоко дъх и запали и нея. Тя желаше Тони, а дълбоко в сърцето си знаеше, че той също я желае. Може да е неопитна, но вярваше, че той не си играеше с чувствата ѝ, докато се любеха. Може би Тони се страхуваше. Каквито и да са доводите му, тя ще го спечели отново.

— Добре се справяш — каза госпожа Мерлин. — Аурата ти току-що заблестя от бяла енергия.

Пенелопа се усмихна.

— Чудесно. Хайде да направим заклинанието.

Те повториха думите, които бяха произнасяли снощи без всякакъв ефект. Госпожа Мерлин се наведе, почти навреме, към танцуващия пламък на бялата свещ.

Без предупреждение маркерът за книга, който представляваше новата ѝ приятелка, бе обхванат от пламъци. Последното нещо, което Пенелопа успя да види от госпожа Мерлин и олтара със свещи, беше огън, свързващ фигурата на магьосницата и бялата свещ, след това догарянето на фитила на черешовочервената свещ.

Тогава Пенелопа се почувства запратена назад, назад, назад през мрака; мрак, от време на време осветяван от проблясването на далечни звезди и слабия блясък на изгряваща луна.

— Е, благодаря на звездите — каза госпожа Мерлин, когато отвори очи и видя, че се намира в средата на собствената си кухня, в собствената къща, в собствения си квартал.

Размърда ръце, крака, разкърши шия, премери височината си според ръба на кухненската мивка. Бедрото ѝ стигаше точно докъдето трябва и тя се усмихна с облекчение. Трябваше да отдаде дължимото на Пенелопа. Въпреки цялото си желание да се придържа към рационалното и логичното, адвокатката премина успешно през най-важното заклинание, необходимо да върне истинските форми на госпожа Мерлин.

— Не само топчестото ми тяло — промърмори си тя, — живота ми!

Огледа стаята, видя, че почти всичко си стоеше точно както го бе оставила. Съседката ѝ Рамона знаеше, че не бива да разваля олтар със заклинание, което е в разгара си, но учтиво бе измила чашките за чай, използвани преди госпожа Мерлин да се бе заела с добронамерената магия за отървяване на съседката си от проклетия данъчен инспектор.

Купичките за вода и храна на котката ѝ също бяха напълнени сравнително скоро, прецени госпожа Мерлин, като видя, че любимата суха храна на рижия ѝ котарак стоеше недокосната. Тя изхвърча от кухнята, забърза към предната част на къщата и започна да го вика.

Надживяла трима съпрузи, госпожа Мерлин си достави удоволствие с добавянето на господин пред името на котарака, който се казваше М заради бялото петно с формата на буквата „М“, което се намираше между златистожълтите очи.

Съседите мислеха, че ѝ хлопа дъската, но така си беше открай време.

— Тук, господин М, бъди добро котенце и ела ми кажи добре дошла у дома. Е, какви приключения само... Намерих си и нова приятелка. — Ще трябва да се обади на Пенелопа да я покани на чай.

Това ѝ напомни за ропота на гладния ѝ стомах, изостави търсенето на господин М, забързана отиде в кухнята и затършува във фризера за оставената там едва миналата седмица джамбалая.

Сложи я да се размразява в микровълновата печка и отиде да се преоблече. Носеше тези дрехи от доста дълго време. Захвърли ги на пода на спалнята, протегна ръце над главата си, облече си ново бельо и избра най-любимата си рокля от гардероба.

Пурпурната, помисли си госпожа Мерлин, ѝ отива най-много. Среса лъскавата си коса и реши, че е време да опита някоя нова боя. Може да е баба, но не е необходимо да изглежда стара.

Доволна от себе си, щастлива да си е у дома, тя отново извика господин М. Пак не получи отговор и помисли, че котаракът ѝ е сърдит. Случваше се, когато го оставяше сам в къщата за повече от ден. Господин М не обичаше нищо друго повече от това да е центъра на нейния свят; след него преди време обичаше да се бие с кварталните котки, но при идването му да живее с нея тя сложи край на това негово удоволствие.

Той живееше вътре, на сигурно място, далеч от опасностите на улицата.

Тя чу извънпяването на микровълновата печка и се запъти обратно към кухнята. Минавайки покрай масата, където бе издигнала олтара за съседката, сребрист отблясък привлече вниманието ѝ.

Спря, впечатлена от нещо, което въобще не бе обмисляла при Пенелопа. Госпожа Мерлин рядко използваше кухненската маса за практикуване на магия със свещи. През онази злополучна утрин тя я ползва отчасти от мързел, защото ѝ бе толкова удобно да пие чай и да си бъбри.

След това, у Пенелопа, тя отново използва масата за хранене, както я наричаше адвокатката, защото бе единствената маса в апартамента. Госпожа Мерлин се намръщи и се наведе да разгледа отблизо металното нещо, привлякло очите ѝ.

Видяното я накара да се хване за гърлото.

— Горкият господин М — каза тя, вперила поглед в сребърната идентификационна плочка, прикрепена към пурпурния гердан, който той винаги, носеше. Герданът беше увит около свещта, използвана за заклинанието на Рамона. Прикрепен към гердана бе дебелият черен косъм на Тони Олано, който тя бе прибавила към олтара у Пенелопа, за да помогне на жената, решила да ѝ асистира. И още по-зловещо, обувките на Пенелопа стояха до косъма. Госпожа Мерлин гледаше втренчено и нервно облиза устни. Косъмът я бе последвал у дома, котката ѝ я нямаше и само богинята знаеше какво се бе случило с Пенелопа.

Плочката, гравирана с *ВЪРНЕТЕ НА ГОСПОЖА МЕРЛИН* плюс нейния телефонен номер, имаше за цел да го предпазва, а сега си стоеше тук, а котенцето ѝ се намираще едни звезди знаят къде.

Дали бе смалено? Или сплескано? Или по-лошо?

След това мисълта обзе цялото ѝ съзнание и тя съвсем забрави за джамбалаята.

При магията със свещи няма съвпадения, беше ѝ повтарял господин Гото неведнъж. Можеше да види как мъдрият, но досаден мъж поклаца глава над тази неразбория. Тъй като това без съмнение беше неразбория, разговор, чийто резултат бе неприятности за жената, която ѝ бе помогнала да намери пътя за дома.

Госпожа Мерлин се отпусна на един стол, започна да премята плочката на котарака си в ръце, сърцето ѝ говореше, че където и да намери господин М, там ще намери и Пенелопа, и Тони Олано.

— О, боже! Каква каша... Надявам се само да не са си кръстосали телата. Това ще е дори свръх моите сили. А аз зная, че господин Гото няма да ми помогне да изляза от тази бъркотия.

Тя се разведри, като си спомни буркана с обикновена туршия в хладилника. Вероятно първо ще хапне. Работеше толкова по-добре на пълен стомах. Е, ако не беше сплескана и гладна като вълк, със сигурност нямаше да се объркат така нещата.

— Какво искаш да кажеш с това, че не знаеш къде е? — Старши партньорът Хюбърт Клийз се извиси над Джуъл, смръщи вежди и започна да кърши ръце.

— Тя... ъъ, днес трябваше да се погрижи за една работа извън кантората, но не съм съвсем сигурна къде е точно в този момент.

Е, помисли си Джуъл, този блъф трябва да ги изиграе. Тя беше прекалено лоялна секретарка, за да признае, че целия ден не е чувала Пенелопа, че никой не отговори и на двадесетте позвънявания по телефона в апартамента ѝ и че тя, Джуъл, започваше да се безпокои и се готвеше да позвъни на брат си, ченгето, за да потърси съвет.

— Добре, кажи ѝ в мига, в който я чуеш, че искам да дойде в офиса ми незабавно. — Хюбърт изгледа Джуъл кръвнишки и излезе, но поне се опита да изглежда като запазил самообладание мъж. Преди половин час секретарката бе видяла господин Фицсимънс да влиза в кантората по своя спокоен, но властен начин и разбираше защо Хюбърт беснее.

Искаше Пенелопа да се появи и отново да очарова онзи мъж. Или може би той искаше тя да разреши неговия данъчен проблем. Джуъл погледна към записките, които Пенелопа ѝ бе оставила да напечата, записки, разкриващи в детайли брилянтно разрешение на дилемата на Фицсимънс.

Джуъл можеше да го предложи на Хюбърт, но бе работила доста дълго в адвокатските среди, за да направи нещо толкова наивно. Щом госпожица Фийлдс я няма в кантората, Клийз вероятно щеше да си припише заслугата и ще има право. Не, ако Пенелопа не се появи

скоро, Джуъл ще намери начин да занесе записките направо на Фицсимънс. С подписа на Пенелопа, разбира се.

## 22.

Всичко е толкова чудато, помисли си Пенелопа, докато гледаше как тротоарът подскача, заела удобна позиция в ухото на охранена и доста сприхава рижа котка; котка, за която можеше да се обзаложи, че принадлежи на госпожа Мерлин.

Без съмнение господарката на неуспехите в магията има котка с характер.

Пенелопа предположи, че е загубила часове в някакво магическо изкривяване на времето, защото следобедното слънце, ярко и горещо, жареше тротоара пред ловния дом, където котката бе спряла.

Когато за последно бе самата тя, часовникът показваше полунощ. Пенелопа поклати глава и се прилепи по-здраво към вътрешната част на ухото на рижата котка. Честно, да бъде смалена до една бълха, беше по-обидно за егото ѝ, отколкото можеше да понесе!

Но още при минаването на тази мисъл през ума и, Пенелопа я отхвърли. Спомни си за господин Гото и идеята, която се опитваше да ѝ внуши, и някак си разбра, че въобще не е подходящ моментът да иска от вселената по-различни обстоятелства, касаещи нейното его.

Не, точно сега се нуждаеше от съобразителност за самата себе си, без да се разсейва с мисли за гордост, високомерие или както и да го бе назвал брадатият магьосник.

Надяваше се преди няколко минути да не си е въобразила, че вижда как Тони излиза на верандата на къщата, избрана от котката за визитата им. Надяваше се да не е попаднала в една от своите фантазии. Но не можеше да е сигурна, защото няколко къдрави косъмчета ѝ пречеха да наблюдава добре.

Или пък можеше?

Пенелопа въздъхна. Дълбоко в сърцето си знаеше, че ще разпознае *Мъжът със страстните очи*, дори и да е с вързани очи. Не настояваше ли госпожа Мерлин, че при магията със свещи няма съвпадения? Както със сигурност Пенелопа бе изхвърлена от своето царство, така, като по чудо се бе озовала близо до помощта.

В ухото на котка, напомни си тя, и почувства заливащата я вълна възмущение. Всичко, което се опита да направи, бе да помогне на госпожа Мерлин да се върне към обичайния си размер, а виж какво получи за усилията си!

Вероятно котката обърна рязко глава, защото Пенелопа се залюля и изпързала така, че загуби ориентация. След това усети, че е запратена през обширен мрак, точно както предишната нощ по време на заклинанието.

Усещането продължи само няколко мига, но каквото и да се бе случило, при установяването на нещата тя можеше да види мъжа на верандата съвсем ясно. Вече не бе необходимо да наднича зад пухести косъмчета от ушите на котка.

Тя затаи дъх при вида му.

Мускулести крака, силни и издръжливи. Както винаги, изглежда, носеше къси панталони, но тези бяха по-къси от предишните и на Пенелопа направо и потекоха лигите при вида на изваяните, здрави бедра, които се скриваха от одобрителния ѝ поглед под тънки найлонови панталони.

— Иди на верандата — подтикна тя котката. Не знаеше как точно, но бе сигурна, че трябва да накара Тони да ѝ помогне да развали фалшивото заклинание на госпожа Мерлин.

Котката не помръдна.

Беше ѝ говорила и преди и котката бе намирала начин да отговори или чрез жест, или на котешки език. Но сега стоеше на четирите си лапи кажи-речи замръзнала.

Пенелопа погледна нагоре. Тони се наведе към горното стъпало на верандата. Странно, колко добре можеше да вижда сега, като че ли гледаше със собствените си очи...

Мисълта се настани в ума ѝ. Вече не гледаше през дребните косъмчета отвътре на ухото на котарака. Това е само за опит, каза си тя, желая съзнанието ми да изкомандва предните лапи на котето да тръгнат.

При насочването на лапата погледна надолу и видя, че тя наистина тръгва напред. Сега дясната, каза и усети как се приближава до верандата.

*Крила и мустачки* — промълви Пенелопа.

Беше се превърнала в котка!

В друга част на града, в сърцето на Френския квартал, в дъното на *Магазин магия Байу* иззвъня телефон.

Алистер Гото тъкмо тръгваше за ежедневната си тренировка в клуба по атлетика на Ню Орлийнс. Той погледна към предната част да види дали помощничката му ще вдигне телефона. Трима клиенти се бяха скупчили на щанда; телефонът продължаваше да звъни. Без да оставя сака си, той се пресегна, за да превключи линията на изчакване за асистентката.

В този момент забеляза, че блести светлинка на втора линия, което показваше, че бе набран неговият нерегистриран телефонен номер.

С въздишка вдигна слушалката:

— Гото на телефона.

— Зная, каза ми, че си измиваш ръцете от мен, но ще бъде съвсем, съвсем нечестно към Пенелопа да ме отпишеш точно сега, така че не затваряй. Моля те! Знаех, че господин М е някак си свързан с Пенелопа и само се опитвах да оправя нещата, но имам ужасното чувство, че сега наистина ги обърках лошо! — Думите на госпожа Мерлин се лееха по телефонната линия, връхлитаха го и му напомняха за нежелан роднина, дошъл на гости за продължителен период от време.

— Ааа, госпожа Мерлин, как си?

— Как можеш да ми задаваш такъв въпрос? След всичко, което току-що ти казах! Може ли положението да е по-зле?

Алистер Гото пусна сака на пода, настани се на един стол зад щанда и вдигна гирата, която пазеше за подобни случаи. Доколкото познаваше госпожа Мерлин, днес най-много това можеше да си позволи за тренировка.

— Може би да, може би не — отвърна объркано той. — Например, ти върна ли се към нормалната си големина?

— Благодаря на звездите, да.

— Няма защо — измърмори Алистър, като си помисли за купа стоки, които ѝ бе изпратил, за да развали тя неподходящото заклинание, но госпожа Мерлин не обърна внимание на коментара му.



— Да разбирам ли, че не си спазила думата си да практикуваш само най-простата употреба на магията със свещи?

Гото не знаеше защо си хаби думите да задава този въпрос; очевидно тя се нуждаеше от още една спасителна операция.

— Ами...

— Да? — Той се опита да звучи строго, но му бе доста трудно да играе този номер на някой на възрастта на собствената му баба.

— Не съвсем. Но исках да сторя добро.

Алистър прехвърли слушалката в лявата ръка и гирата в дясната.

— Нека стигнем до същността тогава, хммм?

Тя се засмя, нервен звук, който прозвуча по телефонната линия подобно на гърмяща змия, готвеща се за удар.

— Де да можех! Но аз дори не знам какво се случи с Пенелопа. Тя ми помогна да се върна към себе си и тогава, еее, господин Гото, може би ще ти е трудно да повярваш...

— Опитай... — От госпожа Мерлин той би очаквал почти всичко.

— Не се вълнувай. Сега ще разкажа. Както споменах, може би ще ти е трудно да повярваш, но щом се прибрах здрава, читава, с нормална големина и форма у дома, открих, че котаракът ми е изчезнал.

Алистър кимна. Вероятно котката бе избягала. Той погледна с копнеж към сака, но госпожа Мерлин заговори отново и вниманието му се прикова.

— Герданчето му се бе увило около свещта на моя олтар.

— Имаш ли някаква идея къде може да е?

— Не. Но трябва да го намеря.

— Нещо друго? — попита той не само от любопитство, но и за да има време да помисли.

— Е, има още един малък проблем.

Знаеше си. Изчака тя да си признае всичко за бъркотията.

— Обувките на Пенелопа са тук до гердана.

— Тези, с които бе обута, когато ти помагаше със заклинанието за връщането ти в собственото тяло?

Тишина. Той почака, накрая повтори въпроса си.

— Какво става? Не можеш ли да видиш, че ти кимам?

Алистър поклати глава.

— А ти виждаш ли това?

— Не, разбира се, но ти имаш сили, които аз не мога и да се надявам да притежавам някога.

— Е, няма да стане, ако продължаваш да смущаваш небесата и да затъмняваш кармата си — успя да ѝ каже строго той този път. — Знаеш ли, застрашила си невинна жена и невинна котка, като си се втурнала безразсъдно в заклинания, които не ти е било работа да опитваш.

— О, зная, господин Гото! — зариде тя по телефона. — Обещавам, че ако ми помогнеш да оправя това, аз никога, никога няма да върша подобни неща отново.

Не я накара да се закълне пред богинята за това ѝ обещание. Само щеше да си хаби думите.

Гото тъкмо се намери да заговори, когато тя продължи:

— Има още един малък детайл и ще бъде нехайна, ако не го изясня.

— Нехайна? — Алистър се зачуди откъде ли бабата бе придобила такъв речник. Все пак по-добре да не пита. — Какъв детайл?

— Не само веднъж опитах да оправя нещата...

— Да не си извършила две заклинания! — Алистър се плесна по челото. Госпожа Мерлин наистина бе забъркала този път голяма каша.

— Спомням си, че ми каза щом веднъж заклинанието тръгне накриво, най-добре да не се опитвам да го поправам, но си помислих, че със сигурност ще мога да върна господин М.

— Мисля — изохка Алистър и се опита да не скърца със зъби, — че е най-добре да дойда веднага.

— О, ще го направиш ли? — Гласът на госпожа Мерлин се оживи. — Ще извадя малко кейк, който случайно имам във фризера, и ще сложа да направя кафе.

Алистър поклати глава, но после процеди:

— Чудесно... — Каквото и да е, но да задържи тази жена да не пали нова свещ. — Идвам незабавно.

Тони предположи, че вероятно е минал проверката по безопасност на котката, защото изведнъж голямата рижа котка

престана да стои надалеч и тръгна право към верандата. Тони винаги бе харесвал котки, но откакто старият Бруно умря миналата година, а Кейти се изнесе заедно с двете малки котенца, не си бе осиновявал нова.

— Загубила ли си се, или си новодошла в квартала? — тихо попита той и се пресегна внимателно към нея.

— Хей, много приличаш на Бруно.

Котката се спря на стълбите до краката му и вдигна глава.

Тони се вгледа в очите ѝ. Удивително сини, дълбоки и блестящи. Котката измяука и Тони я погали лекичко по главата. Сякаш ѝ хареса, защото се приближи и се отърка в крака му.

Той никога не бе виждал подобен цвят очи на котка. Кобалтовото синьо беше същия нюанс като на Пенелопа, а това бе необикновено рядък и красив цвят дори и за хората. Помилва нежно главата и гърба на котката, подпря брадичка на другата си ръка и се зачуди какво ли прави тя.

Вероятно е на работа, прекалено заета, за да мисли за Тони Олано, мъжа, който открадна девствеността ѝ и след това я отблъсна. Тъкмо бе тръгнал към баскетболното игрище, за да се справи с безсилието си.

За негова изненада котката скочи на скута му.

— Дружелюбна си, нали? — Докато гладеше копринената и козина, Тони не можеше да не си мисли за сатенената кожа на Пенелопа и как тя мъркаше при докосванията му, когато правеха любов.

Беше забелязал загатнатия огън в очите ѝ, усетил бе, че под скованата външност се крие страстна жена, вчерашното любене само потвърди подозренията му. Не можеше да разбере как бе останала толкова дълго време девствена. Да не би другите мъже, които е срещала, да бяха слепи?

Мяуууу! — Котката измяука жаловито и допря глава до ръката му.

Тони осъзна, че бе престанал да я гали.

— Лакомо малко същество си ти, а?

Ръката му започна отново да милва котката, а съзнанието му рисуваше образа на Пенелопа. Проблемът беше, че колкото повече мислеше за нея, толкова се вълнуваше. Не можеше да повярва, че

наистина бе събрал сили да спре онази нощ във вилата. И да бъде толкова жесток към нея вчера.

Котката започна да мърка и да го масажира точно над коленете. За щастие животинката нямаше нокти.

Тони плъзна пръст под главичката, погали тясната брадичка, спомни си Хинсън да казва, че Пенелопа ще бъде негова съпруга. Имаше ли намерение тя да се омъжи за Хинсън? Ръката му замря, когато му хрумна обезпокоителната идея. Дали Пенелопа беше излъгала? Да не би да играеше някаква игра с него и Хинсън, така, както бе изиграла открадването на стока от магазина?

Котката престана да масажира крака му и обърна глава да го погледне.

Вперил поглед в тези сини очи, така странно подобни на очите на Пенелопа, Тони почти се почувства така, сякаш котката се опитва да отговори на въпроса му.

— Значи е невинна? За това ли гласуваш?

Котката измяука и близна пръста му. Мекото, грапаво езиче го погъделичка и го накара да си пожелае да държи Пенелопа в скута си и да я прегръща по същия начин.

Би започнал с невероятно нежната кожа на меката част на ухото, после леко ще навлезе с езика си навътре, така че да предизвика едно от онези задъхани стенания, които тя издаваше така често вчера.

Котката се настани на скута му и силно замърка. Поне някой получаваше някакво удовлетворение, помисли си той и се размърда, изви, за да почувства Пенелопа под себе си.

Тони галеше котката под брадичката и внезапно усети сред пухкавата козина една тънка сребърна верижка да обвива шията ѝ. Внимателно я повдигна, за да види дали няма идентификационна плочка. Котката се държеше така кротко и дружелюбно към напълно непознатия за нея Тони, че вероятно принадлежеше на някого и просто се бе отдалечила от вкъщи.

— Не че имам нещо против да те задържа, котенце — промърмори Тони и обърна миниатюрния сребърен овал.

Мравки полазиха врата му, когато видя гравираното П на сребърния медальон, медальон съвсем същия като на Пенелопа.

— Надявам се да разбираш колко ужасно сложно е да оправя проблема, след като си направила толкова много прехвърляния — строго каза господин Гото и отвори вратата пред госпожа Мерлин в полицейското управление на Вю Каре дистрикт.

— Няма нужда да ме поучаваш — отговори тя и се спря, за да затвори пурпурния чадър, който носеше за слънчобран.

— Предполагам, че не — промърмори той, защото знаеше съвсем добре, макар тя да твърдеше, че се вслушва в съветите му, че всъщност винаги действа импулсивно, на момента.

Група туристи, облечени с къси панталони и тениски, украсени с мотиви от Френския квартал, излязоха от полицейското управление, което служеше и за бюро за туристическа информация.

Докато минаваха, госпожа Мерлин успя да затвори чадъра и започна да мърмори под носа си:

— Трябва да бързаме.

Тя настоя да отидат направо в полицията близо до Роял стрийт и да потърсят Тони Олано, твърдеше, че има предчувствието как трябва да направят това. Когато открият този мъж Тони, ще открият и господин М и Пенелопа, почти на един дъх го бе информирала госпожа Мерлин.

Алистър би предпочел по-внимателен подход към въпроса. Не можеше да разбере защо бъркотията в заклинанието на госпожа Мерлин непременно включва Олано. Но въпреки навика на дамата да се забърква в магически каши, тя имаше безпогрешно шесто чувство за определени неща.

Така че я последва; след получаването на необходимата информация някой трябва да развали магията.

Някой квалифициран.

Според добре развит инстинкт да очаква неочакваното, що се отнася до госпожа Мерлин, Алистър бе грабнал малката магическа чанта, приготвена за спешни случаи.

— Какво искате да кажете с това, че никога не сте чували за Тони Олано? — Госпожа Мерлин размаха сгънатия чадър подобно на жезъл към полицаия с бирено коремче, който стоеше зад бюрото.

Мъжът пъхна палците си в колана.

— Бивше ченге.

— Аха. — Тя разсече въздуха. — А каза, че никога не си чувал за него. Хванах те. А сега бъди добро момче и ми кажи как да го намеря. Въпросът е на живот и смърт.

Той вдигна вежди. Очевидно мислеше госпожа Мерлин за втора Рути, ексцентричка от Френския квартал, която местните редовно оправдаваха, а туристите ѝ подхвърляха монети.

— Не ме карай да извикам адвокат. Единственият, който познавам е... — Тя се запъна, после ѝ дойде наум — Хинсън. И няма да ви е приятно да се срещнете с него.

Полицаят я гледаше намусено, но не реагира нито на името, нито на заплахата.

— Ако търсите някого, защо не проверите в телефонния указател?

Точно както и Алистър смяташе. Той пристъпи напред.

— Благодаря ви — каза на полицаия, после хвана леко госпожа Мерлин за лакътя. — Защо не...

Тя го плесна по кокалчетата, добре че само с ръка, а не с чадъра. Хвърли му заплашителен поглед и изрече с тон, който баба му използваше, когато го хващаше да си изстъргва не навреме пралини от восьчната хартия:

— Не бъди нагъл! Ще тръгна, когато получа това, за което съм дошла.

Алистър я пусна. Полицаят се захили, но скри усмивката си, когато тя се обърна към него.

Точно тогава друг полицаи, наполовина на възрастта и една трета от килограмите на мъжа зад бюрото, се приближи от дъното на стаята. Като не обърна никакво внимание на колегата си с биреното коремче, той каза:

— Нека да уточня. Вие двамата търсите Олано и Хинсън?

Нещо в начина, по който полицаят комбинира двете имена, накара Алистър да застане нащрек, въпреки че нямаше представа каква роля, ако въобще имаше такава, играе Хинсън в бъркотията на госпожа Мерлин.

Госпожа Мерлин се втренчи в полицаия и кимна.

— Нещо подобно.

Полицаят отвори едното крило на дървената врата, която водеше към дъното на полицейския участък.

— Мисля, че трябва да дойдете с мен. Ще видя какво мога да направя за вас.

— О, слава на звездите! — Госпожа Мерлин хвърли поглед на името върху картата на джоба. — Стив, нали?

Тя мина покрай мъжа с биреното коремче и се спря само за да вирне носа си пред него.

Мъжът не изглеждаше чак толкова впечатлен. Той поклати глава и посочи към табелата *ВХОД САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ ИЛИ ЗАТВОРНИЦИ* и хвърли особен поглед към Стив, което наведе Алистър на мисълта, че госпожа Мерлин може би бе благодарила на звездите малко преждевременно.

## 23.

Пенелопа последва Тони в къщата, застана на четирите си лапи и с интерес започна да наблюдава как той вади тенджери, тигани от шкафа и различни продукти от хладилника.

Начинът, по който подреждаше нещата на кухненския плот и после ги разглеждаше, ѝ напомни за собствения ѝ стил в готвенето. Откриването на обща черта с *Мъжът със страстните очи* ѝ достави огромно удоволствие.

Първата приятна изненада бе, че той се оправя в кухнята. Стайката беше малка, по-малка от нейната, но хубава. Пенелопа обърна глава и огледа белите стени, бялата маса с два стола, покрити с възглавнички, които подхождаха на, пердетата в зелено и бяло.

За да стигне до кухнята, тя бе последвала Тони през един тесен коридор към дъното на къщата. По пътя успя мъничко да надзърне към стаите встрани. Хол, спалня и баня, реши тя. Малко, но уютно жилище.

На Пенелопа ѝ се искаше да изследва всяка стая. Гледаше как Тони реже домати и се чудеше дали любопитството ѝ бе нараснало, откакто прие формата и същността на котка, или пък се бе възбудило, защото се намираще тайно в дома на Тони и можеше да разглежда каквото ѝ сърце пожелае.

Странен начин да опознае един мъж, помисли си Пенелопа, близна предната си лапичка и започна да обмисля възможностите. Може би госпожа Мерлин се опитваше да ѝ помогне и нарочно бе направила това заклинание.

Не, едва ли. Пенелопа поклати глава. Но след като е тук, по-добре да се възползва. Приключения, ето ме, идвам, каза си тя и приближи до Тони.

Леко го побутна с брадичка по мускулестия крак и инстинктивно остави миризмата си там.

Тони пусна ножа.

— Опитваш се да ми кажеш, че си гладна?



Пенелопа примигна. Силно заинтересувана от Тони, не си бе помисляла за ядене. Но след като той спомена... тя измяука учтиво.

Той се наведе и я погали по главата с opakото на ръката си.

Тя започна да мърка и се изви между краката му, наслаждавайки се на докосването.

— Нямам котешка храна, но може би малко скариди ще свършат работа.

Благодарности за малките услуги, помисли си Пенелопа, седна на задните си лапи и загледа как Тони започна да рови в хладилника отново. Котешка храна! Надяваше се госпожа Мерлин да я освободи преди Тони да реши да изтича до магазина на ъгъла и да ѝ вземе кутия „Девет живота“.

Засмя се като си спомни как госпожа Мерлин се оплакваше от овесената каша. Звукът заприлича на дрезгаво мяукане.

— Добре, добре — промърмори Тони, — настоятелно малко котенце си ти, а?

Какво каза? Очите на Пенелопа се разшириха, но после си напомни, че той говори на котка.

Тони изчисти и нарязва няколко скариди и ги постави в чинийка. Сложи я на пода, а Пенелопа я загледа объркана. Не можеше да яде права, а чинията ѝ да е на пода.

Тя измяука жално и Тони се обърна. Пенелопа скочи на един от столовете до бялата маса и зачака, с една лапа сочеше към салфетка за студено сервиране.

— Да не ти хлопа дъската? — Тони поклати глава.

Тя чакаше.

— Ти си една разглезена котка — заяви той, вдигна чинийката от пода и я постави на масата. — Но си симпатична.

Тя му благодари с мяуу и започна да си хапва от скаридите. Вкусът им бе като на суши без ориз. Не би имала нещо против малко соев сос, но не можеше да измисли как да му покаже предпочитанията си, така че започна да ги яде неподправени.

Едно нещо беше сигурно, помисли си Пенелопа, след като свърши с яденето и се облегна назад на стола, за да измие лицето си с предната лапа. Повече от всякога ѝ допадна котешката гледна точка. След като се отърве от злополуката, предизвикана от госпожа Мерлин, може би ще си вземе котка.

Тони отиде да задуши доматиите заедно с пресен чесън, камби и лук. Пенелопа одобрително подуши въздуха. Представи си как те двамата щастливо готвят рамо до рамо и започна да се чисти още по-бързо.

Той разбърка сместа, после отиде до стола.

— Значи искаш да останеш тук с мен?

Пенелопа забави миенето си, после наведе лапа.

Вперила поглед в лицето му, тя се изправи и допря предните си лапи до гърдите му.

Той я взе с усмивка и я погали под брадичката.

— Мисля, че ще те нарека Пени. В чест на най-сладката и най-сексапилната жена, която някога съм срещал.

Пенелопа измърка, дори по-силно отпреди.

— Значи си стара приятелка на Олано? — попита Стив, докато драскаше в един бележник.

— О, познавам го от сто години — каза госпожа Мерлин и размаха ръка. — Но загубих адреса му, нали разбираш, а паметта ми не е това, което беше, еее...

— Разбира се. А вие, господин...?

— Никога не съм го виждал — каза Алистър, не можеше да разбере защо полицаят реши да води продължителна дискусия с тях, а още по-малко защо госпожа Мерлин изглежда обезпокоена. И тя ли нямаше доверие на начина, по който полицаят бе поел грижата за тях, когато чу кого търсят? Разбира се, с госпожа Мерлин човек никога не можеше да е сигурен. Напълно в неин стил е да пропусне някои свързани с въпроса подробности, когато му разясняваше проблема.

В този момент вратата се отвори и надникна друг полицай.

— Какво става, Стив? — попита той и едва прикри прозявката си.

Стив сви рамене.

— Занимавам се с малко обществена дейност.

Новодошлият вдигна вежди:

— Така ли?

Той се облегна на рамката на вратата, скръсти ръце на гърдите си и каза:

— Може да ти помогна и да спечеля и аз точки пред шефа.

Стив го погледна сякаш имаше намерение да възрази, но госпожа Мерлин се включи с:

— О, благодаря, полицай! Две глави е винаги по-добре от една. Е, зависи кои две, разбира се. Ние само се опитваме да открием Тони Олано.

— Така ли? — Мъжът премести поглед от тях към Стив, очевидно въобще не се интересува от Олано.

— Искаме да научим нещо за Олано, а той иска да научи за Хинсън.

Вторият полицай се загледа в ноктите си.

— Е, не очаквайте да ви спра.

Стив започна да се дразни от прекъсването и попита:

— А вие ми казахте, че познавате и Дейвид Хинсън? — Полицаят въртеше химикалката си в ръце.

— Ами нещо подобно — смънка госпожа Мерлин и започна смутено да си играе с чадъра на скута.

Мъжът хвърли химикалката, внезапно загуби дружелюбността си.

— Ако не съм сигурен, че ми казвате истината, няма да ви съобщя как да намерите Олано.

Госпожа Мерлин подскочи.

— Леле, леле, не е необходимо да се ядосваш.

— Докажи ми тогава, че познаваш Хинсън.

Алистър затаи дъх, чудеше се дали милата, но сприхава жена бе извадила наслуки името от главата си. На него то му звучеше смътно познато, а не знаеше защо. Заедно с полицая чакаше отговора ѝ и с копнеж си помисли за пропуснатите вече тренировка и масаж в клуба. Защо всичко, в което се забъркваше госпожа Мерлин, ставаше прекалено сложно и заплетено?

Лукави пламъчета блеснаха в очите ѝ.

— Ако не го познавам, откъде ще зная, че е предложил брак на някого?

Полицаят се изпъна на мястото си, взе отново химикалката си.

— Докажи го.

— Ами той даде на една моя приятелка страхотен камък. Един от онези големи камъни с остри ръбчета. И то оня ден.

Полицаят на прага изглеждаше отегчен и махна с ръка към Стив.

— Сякаш държиш всичко под контрол. Ще се видим по-късно.

— Добре, Рой.

При излизането си полицаят остави вратата широко отворена.

Алистър се досети, че разказът за годеницата се отнася за Пенелопа, жената, заплетена в неподходящото заклинание на госпожа Мерлин. Приятелят ѝ вероятно полудяваше от безпокойство за нея.

— Значи познаваш приятелката на Хинсън. — Той изглежда обмисляше въпроса.

— О, не бих я нарекла негова приятелка — отговори госпожа Мерлин и направи гримаса на отвращение. — Тя има прекалено много здрав разум, за да приеме пръстена. Зная със сигурност, е, може би не със сигурност, но по интуиция, което е също толкова добре, че тя е влюбена в някой друг.

— Госпожа Мерлин — прекъсна я Алистър, — не мисля, че полицаят иска да слуша още.

— Аз ще отсъдя. — Полицаят задържа върха на химикалката, изражението, което пропълзя в очите му, опъна нервите на Алистър. — Всъщност аз искам да разбера кой е късметлията дето измества Хинсън. — Той намигна и неочаквано се превърна отново в добро момче. — Той е мой приятел и искам да го подразня, нали разбирате.

— Идеята ми не е да се отнасяш така към свой приятел — заяви строго госпожа Мерлин. — Не съм сигурна, че трябва да ти казвам.

Алистър също не бе сигурен. Той вдигна чантата с магическите вещи, която бе оставил на пода. Не му се струваше безопасно да се доверят на този човек, освен това искаше да се измъкне оттук.

Полицаят сви рамене.

— Както решите — промърмори той, стана от стола и тръгна към вратата.

Госпожа Мерлин също стана.

— Но не ми каза как да намеря Тони!

— Каквото повикало, такова се обадило — отвърна ѝ той.

Тя бутна очилата си надолу на носа и го погледна гневно над рамките.

— Всяко тригодишно дете щеше да се досети от този разговор, но след като ти трябва да имаш отговора, ще ти кажа.

И неочаквано Алистър осъзна какво щеше да тръсне тя, трябваше да го бе предусетил.

— Тони, разбира се — избуча тя. — Защо ще иска да бъде с Хинсън, след като може да има *Мъжът със страстните очи*?

— Чакайте тук — нареди полицаят и бързо излезе от стаята.

За изумление на Алистър вратата се затръшна и той чу как щракна ключалката зад ченгето, наречено Стив.

Тони тъкмо сложи спагети във врящата вода, когато се чу почукване на вратата. Тъй като през повечето от последните месеци си беше у дома през деня, съседите бяха започнали да молят пощальона да оставя пакетите им при него. Почти беше време за пощата. Тони разбърка спагетите и се запъти бързо към предната част на къщата.

Котката се бе настанила да подремне на канапето, но когато той мина покрай хола, тя вдигна глава и впери поглед, мистериозно подобен на този на Пенелопа, в него. Протегна се, скочи от дивана и тръгна след Тони.

По навик Олано погледна през шпионката и застана встрани.

От другата страна на вратата не стоеше дружелюбен пощальон; това бе по-скоро някой от лакеите на Роло Поло, който си режеше нокътя на палеца с джобно ножче.

Тони направи гримаса. Тъкмо когато човек е приготвил вечерята и дългът го призовава.

Той отвори вратата, облегна се на нея и въпросително загледа посетителя.

— Шефът каза, че иска да те види.

Мъжът пусна ножчето в джоба на увисналите си копринени панталони.

Тони огледа облеклото на мъжа, от панталоните до широката риза, обувките от гущерова кожа и предпазните слънчеви очила.

— Да не би да гледаш отново „Пороците на Маями“?

— Какво те интересува? — Той кимна с глава към дългата черна кола, паркирана до бордюра. — Роло Поло чака.

А също и врящите му спагети.

Тони остави вратата отворена зад себе си и излезе на верандата. Репутацията му бе на човек, нарушител на спокойствието, и ако

действаше по различен начин с новия си работодател, щеше да предизвика само подозрения.

По-рано тази сутрин го информираха по телефона, че е препоръчан за прослушване за възстановяване на работа, което е определено за следващата седмица.

Предполагаше, че организацията иска да го изпробва, да види дали си струва парите, които плаща.

Наконтеният лакей мина пръв през портата, приближи се до колата и почука на прозореца на шофьора. Той се отвори плавно и разкри Роло Поло, който дъвчеше друга незапалена пура.

— Роло, какво става? — попита Тони и отбеляза точка, като се облегна на колата и остави хубава редица отпечатъци от пръсти.

Дебелакът извади пурата и си потупа корема.

— Можеше да бъде и по-зле. — Той намигна. — Намерих си нова жена, която ме накара да се чувствам както никога преди. Струваше ми цяло състояние, но си заслужаваше.

— Да, колко ти поиска за десетте минути? — Тони се засмя на собствената си шега и Роло се присъедини.

Слабият мъж се изкикоти силно и шляпна крака си. Роло престана да се смее. Лакеят също.

— Старецът иска да те види. — Роло Поло сложи пурата обратно между зъбите си и погледна Тони предизвикателно. — Хинсън също ще бъде там.

— Кое време по-точно?

— Тази нощ. Единадесет часа. — С пурата в уста добави и адреса на централния денонощен магазин.

Тони кимна.

— Искате да пристигна с раздрънкания си Плимут, или ще изпратите кола?

Мислеше си да покаже, че е играч в отбора, доверява им се напълно за своята безопасност. Те ще го потупат, разбира се, независимо дали ще отиде със своята кола, или ще пътува стилно.

Роло се захили.

— Доста хладнокръвен си. Но мисля, че ще ми хареса да работя с теб, Тони-О. Да, ще изпратя кола. Може би ще изпратя Красавеца. — Той посочи с палец към слабия мъж.

Тони му махна с ръка и се отдръпна от прозореца на колата.

— Продължавай да ме посещаваш, Роло Поло, и съседите ми ще си помислят, че съм наркодилър.

— Ами! Не и след като отново станеш ченге. — Роло Поло му намигна и се засмя, доста по-дълго и по-високо, отколкото допадна на Тони. Господи, как мразеше тези подлизурковци и нямаше търпение да ги смачка.

Засега намигна на дебелака и каза:

— Трябва да бягам. Готвя спагети.

Роло Поло поклати глава.

— Трябва да се ожениш. — После кимна с глава към лакея си. — Хайде, Красавецо, да оставим Тони да си хапва.

Тони се обърка и тръгна бавно по тротоара. Рижата котка го бе последвала и сега седеше на верандата с глава наведена на една страна, очевидно дълбоко замислена.

Не знаеше за какво мислят котките, но знаеше коя е преобладаващата мисъл в ума му.

Да стане таен агент в организацията означаваше, че ще трябва да почака адски дълго време, преди да види Пенелопа отново. Дори Хинсън да не я преследваше, той ще трябва да внимава да не излага която и да е любима жена на опасността от отмъщение, ако нещо се провали в трудна секретна операция.

Но Хинсън планираше да се ожени за Пенелопа и само бог знае какво още има да се случва, преди Тони да успее да прекара известно време с нея, време, което, знаеше, трябва да има. Ако тя все още го иска, след като той я отблъсна така...

Котката измяука тихо и той се наведе, за да я погали по главата.

— Е, междуременно имам теб, нали, Пени?

Тя се отърка в крака му и го последва обратно вътре.

Само при мисълта, че не може да види Пенелопа, му се прииска да чуе гласа ѝ. Спря в хола, грабна телефона, но изведнъж си спомни за спагетите и хукна към кухнята.

Пяна излизаше над ръба на тенджерата и пращеше върху котлона. Тони изключи печката, взе две готварски ръкавици и постави съда в мивката. Роло Поло бе провалил и вечерята, и апетита на Тони.

Но не и апетита му към Пенелопа. Набра телефона на кантората, представи си я зад голямо бюро, наведена над книгите и може би леко захапала устна със зъби, докато записва някакъв блестящ юридически

аргумент. Тази представа се препокри от друга — Пенелопа вчера в леглото, отворена и любяща и напълно доверлива към него със своето тяло и чувства.

Администраторката вдигна телефона, той попита за Пенелопа и при поискване даде фамилието си име, през цялото време си представяше как Пенелопа ще се усмихне, когато чуе гласа му.

Но не се обади Пенелопа.

— Съжалявам, госпожица Фийлдс не е тук. Мога ли да ви помогна? — жената изглеждаше доста учтива, но Тони искаше Пенелопа. Никога не си бе помислил, че е възможно да я няма или, по-лошо, да не иска да се обади.

— Спешно е да говоря с нея. — И с най-деловия си глас продължи: — Доктор Олано е на телефона.

— О, докторе, защо не казахте? — Жената така нагло наблегна на титлата, че Тони ѝ се възхити. — Но, опасявам се, че независимо дали е въпрос на живот и смърт, или просто каприз, не можете да говорите с нея, просто защото я няма.

— Какво искате да кажете с това „няма я“?

Тони погледна към часовника си; имаше още десет минути до края на работния ден в пет.

— Вие наистина ли сте нейния доктор? — подозрително запита жената.

— Не, любовника ѝ. — Думите просто се изплъзнаха от устата на Тони.

Котката беше влязла в стаята и го наблюдаваше.

— Този, който изпрати розите? — Тонът на въпроса му подсказа отношението. Хинсън би изпратил рози. Тони се усмихна мрачно, надяваше се Пенелопа да ги е изхвърлила в кош.

— Звуча ли като човек, който изпраща рози?

— Не. — Тя затаи дъх, после попита: — Вие господин *НЕ МОГА ДА ВЕЧЕРЯМ С ТЕБ* ли сте?

— Виновен съм. Сега мога ли да говоря с нея?

— Кога за последно видяхте госпожица Фийлдс?

Тони стисна здраво слушалката.

— Да не ми казвате, че днес не е идвала на работа?

— Не е тук, не е и у дома.

Кокалчетата на Тони побеляха.



— Ще я намеря.

— Когато я намерите, кажете й, моля, незабавно да се обади на Джуъл, независимо колко е часът.

— Разбира се, а ако вие я чуете, кажете й, че Тони я търси.

— Тони Олано? — Усети, че жената го разпозна.

— Да.

— Не й разбивайте сърцето или ще отговаряте пред мен — изсъска тя и затвори.

Тони стоеше, загледан в телефона, и се чудеше дали Хинсън не я е отвлякъл. Тази змия мразеше някой да осуетява плановете му, но не можеше да си помисли, че ще се измъкне като я принуди да се омъжи за него.

Тони хвърли мобифона на кухненската маса, провери дали са изключени котлоните, забърза се към входа и затръшна вратата след себе си.

Чу силното мяукане на котката, явно протестираше, че е затворена от другата страна на вратата, но не се обърна, за да я пусне навън. До седем и тридесет трябваше да е готов, за да се срещне с Красавеца; междувременно ще отиде право в апартамента на Пенелопа. Ако има и един знак, че Хинсън е разигравал ръката си, Тони щеше да стигне съвсем до върха.

Дори и да провали цялото разследване.

Пенелопа не си хаби силите да вика дълго. Вече достатъчно време бе котка, за да научи, че каквото и да са си наумили човешките същества, те го правят.

Странно, вероятно бе знаела това, преди да стане котка; може би само изглеждаше по-различно, защото човек има повече възможности за реагиране.

Тя се изтегна на дивана в хола под прозореца, който гледаше отпред на къщата. Помръдваше опашка и обмисляше дочутия разговор между Тони и непознатия в колата.

*Има нещо гнило в Ривърбенд*, каза си Пенелопа и подуши въздуха. Замисли се над думите на Джуъл за Хинсън и лошите му съдружници. Дали Тони се бе сдружил с тях? Почти всяка вечер бързаше и обясняваше, че дългът го зове.

Хммм. Пенелопа близна едната си лапичка и замислено я изтри в лицето си. Джуъл я бе предупредила да не се занимава с Тони, но не защото той престъпва закона. Помощничката ѝ не се колебаеше да говори открито; със сигурност щеше да го свърже с Хинсън, ако има нещо такова.

Хрумна ѝ друга идея, която ѝ хареса много, много повече. Престана да се чисти. Забави размахването на опашката и обмисли възможността Тони да не е бивше ченге, а полицай от висока класа, на когото е възложена трудна операция срещу Хинсън и приближените му.

Забравила, че някога въобще е била привлечена от сладкодумния адвокат, Пенелопа буквално започна да мърка, толкова доволна бе от извода си.

Разбира се, не можеше да бъде сигурна, но тази идея беше една от нейните най-добре измислени фантазии. Реши да я приеме за вярна до момента, в който не бъде опровергана.

Телефонът иззвъня и Пенелопа скочи от дивана, за да проследи звука. Тя затича по коридора към кухнята в дъното на къщата. Успя да стигне, докато той все още звънеше, но изведнъж замръзна на мястото си.

Глупаво коте, каза си, ти не можеш да вдигнеш телефона.

Но може да чуе секретаря; телефонът в кухнята беше малък; тя завъртя опашка и хукна към спалнята.

Там до леглото имаше друг телефон със секретар. Пристигна навреме, за да чуе гласа на госпожа Мерлин.

— Пенелопа, скъпа приятелко, толкова много съжалявам, че те наредих в средата на тази каша! Аз съм добре сега, но има мъничко...

Мъжки глас, който ѝ звучеше познато, се намеси:

— Пенелопа, господин Гото е. Смятаме, че си при Тони, но не сме сигурни, а за нещастие... — прозвуча сухо прокашляне — ние не можем да си тръгнем оттук.

— А каза, че аз съм многословна!

Пенелопа се усмихна по котешки, а госпожа Мерлин очевидно взе пак слушалката.

— Независимо от всичко стой там, където си в момента. Ние започваме със заклинание за разваляне на магията и скоро ще си отново в собственото си тяло.

— Какво искаш да кажеш с това ние! — чу се гласът на господин Гото.

Прозвуча изписукване за край на лентата на телефонния секретар и връзката им прекъсна.

Поне госпожа Мерлин се опитваше да я спаси. Доволна, че може да престане да се безпокои, Пенелопа огледа спалнята на Тони. Въпреки че котките са прословути със своето любопитство, тя все още не се бе промъквала в тази стая, за да я разгледа.

Това, което видя, ѝ хареса.

Легло с балдахин, покрито със старинна кувертюра. На шкафчето до него стоеше телефонният секретар, телефонът, дистанционно и голяма снимка в рамка на група от около тридесет души, които приличаха на Тони.

Пенелопа отиде до снимката, за да разгледа усмихнатите лица. Чудесно е да имаш такова голямо семейство. Тя потърка брадичка о рамката, запечатвайки миризмата си, молейки да бъде поканена при тях.

На шкафчето от другата, страна на леглото имаше една редица свещи. Очите на Пенелопа се разшириха при вида им. Госпожа Мерлин все повтаряше, че при магията няма съвпадения.

Тони не изглеждаше като мъж, който обича романтиката на свещите. Но тя също и не предполагаше, че си готви сам от начало докрай сос маринара.

Разходи се между свещите, подуши всяка от тях, реши, че предпочита ниската с аромат на праскова, която сякаш гонеше тревогите и създаваше чувства, подобни на еуфория.

Когато отново се превърне в човек, непременно ще отиде да си закупи свещи.

Тъкмо щеше да скочи на леглото с намерението да подуши възглавницата на Тони, когато телефонът иззвъня отново.

Този път беше достатъчно близо, че да чуе поздрава *Здравейте, тук е Тони. Моля, оставете съобщение.* В думите не се съдържаше нищо особено, освен това, че бяха произнесени от Тони.

Тя започна да масажира предните си лапи върху кувертюрата, докато чакаше човекът отсреща да заговори.

*Тони, Рой е. Обаждам се да ти кажа, че на игрището има дванадесет души и всички действия се отлагат.*

Щрак.  
Телефонният секретар забръмча при рестартирането си.  
Пенелопа спря да мърка и почеса ухото си. Това звучеше като предупреждение! А тя не може да направи нищо!  
О, госпожа Мерлин, побързай!

## 24.

Госпожа Мерлин можеше само да си държи езика зад зъбите и устните здраво затворени, докато господин Гото вадеше един по един предметите от своята чанта.

След като ги заключиха в полицейския участък, не им беше необходимо много време, за да се споразумеят, че трябва да действат бързо. Господин Гото намери телефонен указател; госпожа Мерлин се обади на първия номер под името Олано и завърза разговор с жената там, така получи домашния телефон на Тони.

Госпожа Мерлин бе настояла да оставят съобщение в кантората и в апартамента на Пенелопа, в случай че не е права относно заклинанието и адвокатката се разхожда в човешки, а не в котешки вид.

Само да се бяха сетили да се обадят на семейство Олано по-рано, ядосваше се госпожа Мерлин. Всички сензори ѝ казваха, че се задава опасност. А ако нещо се случи с Пенелопа и господин М, еее, ще бъде така съсипана, че вероятно никога повече няма да може да практикува магия със свещи!

А това беше немислимо!

— Докато се подготвям — обади се господин Гото, — би ли седяла или стояла до вратата? Ако някой дойде, кажи, че съм дълбоко потънал в молитви към Аллах и не трябва да ме безпокоят.

— Не знаех, че си мюсюлманин — каза госпожа Мерлин, но изпълни инструкциите му и довлече тежкия стол до вратата.

— Не съм — отговори сухо Алистър. — Просто се опитвам да ти помогна с извинението.

— О, добре! — Госпожа Мерлин засия. — На мен никога не ми е необходима помощ в това отношение.

— А на мен не ми е необходима помощ при това най-трудно заклинание. — Тонът му я предупреди, че всъщност той не иска тя да се намесва.

Госпожа Мерлин затвори очи, реши, че най-добре е да посети своето кътче на покая. Така поне ще помогне с въдворяване на хармония в стаята, в която ще се разваля магията.

Около тридесет секунди по-късно тя надникна внимателно с дясното око. Господин Гото стоеше пред бюрото, вторачен в едно място, което си бе разчистил. Досега бе подредил само огледалото и пясъка.

Щеше й се да се намеси, но стисна здраво очи и се приготви да чака, да чака по-дълго от всякога.

Тони вървеше бързо по тротоара, сипеше проклетия над себе си и всеки познат глупак, докато си припомняше посещението в апартамента на Пенелопа.

Мъжът, който той бе оставил да следи адвокатката, се кълнеше, че не е напускала сградата през целия ден. Той продължи да се придържа към версията си, дори и при заплахата от уволнение, загуба на мъжествеността и на безценната му кола.

Детска игра бе за Тони да успее да влезе в нейния жилищен блок. Ключалката на апартамента го затрудни повече, отбеляза доволен той. Щом на него му е трудно, така ще е и за всеки друг.

Все пак успя да влезе вътре, не откри никакви признаци нито от Пенелопа, нито от друг натрапник преди него, нито от прибързано заминаване.

Странни джунджурии и две свещи стояха върху пясък и стъкло на кухненската маса, от което Тони заключи, че когато видя странната кукла под леглото, не е бил далеч от истината в предположението си, че Пенелопа се занимава с магия.

Все пак някои неща го безпокояха.

Първо, стереото бе включено. На компактдисковото устройство имаше някакъв диск за релаксация, музика, която се връзваше със свещите, предположи Тони.

Огледа по-внимателно масата и видя пръснатата пепел. Поклати глава, тъй като не можеше да разбере смисъла, и отиде в спалнята.

Голяма рижа котка, същата като онази в неговата къща, седеше на леглото.

Не помръдваше, дори не мигваше.

Тони се приближи, после спря рязко. Господи! Пенелопа бе споменала, че котката ѝ е умряла, но да я препарира и да я ползва за възглавница беше прекалено много според него. Тони се отдалечи от леглото и тръгна за банята.

Нещо, свързано с тлъстата, издута котка, човъркаше мозъка му, но така и не успя да разбере какво го безпокои. Госпожа Мер наричаше Пенелопа котката си.

В банята нямаше следи от гримове, лак за коса или ролки. Удивително подредена, забеляза одобрително Тони. Сестрите му разхвърляха банята много, а бившата му съпруга, доста практична, всеки път се барикадираше в единствената им баня и след час излизаше в съвсем същия вид както и бе влязла.

Тони се върна в спалнята, погледна стаята с други очи, очите на влюбен в жената мъж.

Усмихна се при вида на износените топки, които се подаваха изпод леглото. Тя бе обути с тях, когато бе дошъл за първи път в апартамента, симпатичен контраст с благоприличните ѝ панталони и блузка.

На тоалетната масичка стояха едно шишенце парфюм „Опиум“ и две сребристи четки за коса. Той забеляза парфюма, пресегна се към четките. Взе една, завъртя тъмните кафяви коси, увити около бодлите, между пръстите си. Усмихна се и върна четката на мястото ѝ. Някой ден, скоро, ще реши косата ѝ, обеща си той.

Дълго, ласкаво, придружено с целувки.

*Олано, спри, много се вълнуваш* — самопредупреди се той на глас, огледа се още веднъж наоколо и забеляза, че по-голямата част от спалнята бе подредена като казарма, имаше само едно изключение.

Трите рафта плюс масичката до леглото бяха отрупани с книги. Той се приближи и погледна заглавията. Няколко готварски книги, биография на Сандра Дей О'Конър, три книги за последните изменения в данъчните закони, а зад тях беше пъхнат любовен роман с меки корици, с полугола двойка отпред.

Тони се засмя.

Можеше да се обзаложи коя чете първо, когато се пъхне под завивките. *О, Раул* — избъбри той гласно и си обеща, че веднага щом може, ще я накара да забрави за този въображаем дървеняк.

Тони отново погледна към купчината книги и си помисли, че може би ще започне да чете. Представи си как те двамата, всеки с книга в ръка, са се сгушили в леглото, за първи път в живота си можеше да почувства четенето като приятно прекарване на времето.

Не че ще четат чак толкова дълго, коригира се той. Телефонът иззвъня и прекъсна извиканата в съзнанието му представа.

Прозвуча възпитаният глас на Пенелопа и помоли обаждания се да остави съобщение.

Скована, дори на телефонния секретар. Тони се усмихна, когато чу гласа ѝ, после напрегнато зачака да види кой се обажда.

— Пенелопа, госпожа Мерлин е, ако си там, искаме да те уведоим, че работим по оправянето на проблема. Мисля, че ще е скоро. Само господин Гото да побърза мъничко!

Телефонът щракна.

Тони сбърчи вежди. Кой, по дяволите, е това?

Става нещо странно, помисли си Тони, излезе от апартамента и забърза към своята къща. Прекалено дълго разпитва своя човек пред сградата, а после пропиля времето си в мечти и размисли относно личните вещи на Пенелопа.

Рязко спря колата пред къщата си, изскочи от нея и тъкмо пое по тротоара, когато неочаквано паметта му се проясни.

Много ясно си спомни как Пенелопа му обяснява, че госпожа Мерлин е станала плоска.

Ако е така, какво ставаше с препарираната котка на леглото ѝ, същата като синеоката котка, която се появи на прага му само няколко часа по-рано? Котката, която имаше колие точно като на Пенелопа.

Тони настръхна, но си каза, че не трябва да става смешен. Може да бе израснал с известна доза мистицизъм, която бе присъща за град като Ню Орлийнс, град, свързан както с традициите на Карибите и на Африка, така и с практичните американци, които пристигат по-късно на сцената, но той се бе научил да действа решително при всякакви рационални ситуации.

Отключи вратата и влезе, запъти се към спалнята, за да се преоблече за срещата с Хинсън и стареца.

На прага на спалнята си спря. Синеоката котка беше свита на възглавницата, на която той спеше всяка нощ. Любопитен, Тони се



приблужи на пръсти до леглото. Погали котката под брадичката и измърмори:

— Има ли някаква тайна, която искаш да споделиш, мое късметче?

Котката, все още със затворени очи, протегна предните лапи и се сгуши по-удобно във възглавницата.

Тони се дръпна, събу маратонките и късите панталони, съблече тениската си, докато излизаше от стаята, и тръгна за банята. Когато след няколко минути излезе изпод душа, котката седеше на пода на банята и го гледаше с широко отворени очи. Тони се почувства особено, грабна една хавлиена кърпа и се прикри. Котката се отдръпна към вратата, направи крачка — две в коридора, после се върна.

Танцът напред-назад напомни на Тони за старите серии на Ласи, когато колито се опитваше да каже на Тими, че някой е в беда.

Тони загърна кърпата около кръста си и последва котката обратно в спалнята, където тя скочи грациозно на нощното шкафче и с нос посочи към мигащата светлинка на телефонния секретар.

— Ти си по-хубава и по-умна от Ласи — избъбри Тони, натисна бутона и потупа котката, докато чакаше да чуе съобщенията.

При първото съобщение мравки полазиха по врата му. Той отново чу гласа на същата жена както на телефонния секретар у Пенелопа, но придружен от плътния глас на мъж, който пак говореше за оправяне на проблема.

Както и да е, второто съобщение бе далеч по-критично.

Дванадесет души на игрището беше кодът за тревога — по-специално, че някой се е продал на Хинсън. Ако Рой бе оставил това съобщение, можеше да се предположи, че единствено на него все още може да се има доверие.

Или пък той играеше и на двете страни?

Тони се замисли над тази възможност, докато си обуваше дънки и обличаше памучна риза с къс ръкав. Ако старецът очаква той да е облечен с костюм за срещата, трябваше да поиска черна вратовръзка, помисли си Тони и се зачуди дали очакваха да носи оръжието си или да е достатъчно доверчив, че да го остави у дома.

По дяволите! По-добре да го възприемат като гангстер, помисли си той и го пъкна в колана на панталоните, преди да си облече лекото спортно сако.

Котката се бе настанила на леглото и продължаваше да го наблюдава. Хрумна му, че ако очите ѝ станат още малко по-големи, ще изхвъркнат от главата. Странно, но котката му напомняше за Пенелопа през нощта във вилата на Крис. Жената го погледна със същите широко отворени и учудени очи, когато той нетърпеливо си смъкна панталоните.

Само за да ги обуе пак след няколко минути.

Не мисли за Пенелопа сега, каза си бързо. Върши си работата.

Въз основа на чутите телефонни съобщения той опита да убеди себе си, че тя има и други приятели, които я търсят, и тръгна към предната част на къщата.

Телефонът иззвъня.

*Оле* — измърмори Тони. Къде беше оставил мобифона? Спомни си бъркотията в кухнята и отново тръгна назад. Телефонният секретар се включи; отсреща затвориха.

Тони сви рамене, но взе все пак телефона. Обикновено го държеше в предната част на къщата, в случай че някой се обади, докато седи на верандата, а той обичаше да прави това, след като температурите най-сетне спаднеха достатъчно и вечерните комари се откажеха от търсенето си на прясна кръв.

Почти бе стигнал до предната стая, когато телефонът иззвъня отново. Котката, която го следваше, изви гръб при звука, но после продължи напред.

В същото време се чу потропване на вратата.

Той натисна пауза на апарата, погледна навън, видя, както и очакваше, Красавеца, след това обяви по телефона Олано и в същото време отвори вратата, леко отстъпи встрани, навик, труден за пренебрегване след всички години работа в полицията.

*Не отивай...* — каза глас в слушалката.

Котката изсъска и скочи право към лицето на Красавеца.

Силен изстрел прогърмя в стаята.

Тони бързо извади пистолета си от колана на панталоните и стреля право в подчинения на Хинсън. В същия момент котката се втурна между краката на Тони, той се препъна и падна на земята, кръв течеше от лявата му ръка.

Последното нещо, което видя, преди да изгуби съзнание, беше рижата котка да стои над него и да ближе лицето му. След това, когато

болката го победи, той си въобрази, че вижда не котка, а Пенелопа наведена над него, целува го и му казва с най-пламенен глас, чуван досега:

— Само смей да умреш, Тони Олано, и ще ти се разсърдя завинаги.

Алистър бе използвал една от най-мощните си свещи за разваляне на магията. Това заклинание се извършваше само в крайни случаи, например разваляне на погрешни заклинания или при справяне със зло, което е прекалено силно, за да мине по обичайните канали.

Пламъците на пурпурната, черната и бялата свещ продължаваха да горят. Той бе приключил с тайния ритуал едва шепнейки думите. Не искаше госпожа Мерлин да започне да имитира заклинанието някой път и да го обърка!

Леко наведен над олтара, Алистър продължи да се взира в пламъка, търсеше знака на успеха или намек за провал.

Изведнъж чудесният синьо-бял център изсъска и, за негово изумление, заблестя кървавочервено.

Капчици пот избиха по челото му.

Госпожа Мерлин най-накрая заговори от прага:

— Нещо не е наред, нали? Усецам...

Той кимна. Предполагаше, че тя никога не е мълчала по-дълго време в живота си, а вече нямаше нищо против да се присъедини към него.

Свещта започна да пуши.

Алистър подръпна опашката си и започна да обмисля ситуацията.

Госпожа Мерлин го побутна по лакътя. Косата ѝ с цвят на морков беше рошава, като че ли тя постоянно бе прекарвала ръце през нея. В очите ѝ се забелязваше загриженост и господин Гото почувства истинско съжаление към нея, защото тя се тревожеше много за приятелите си с разменени тела.

Заради занимаването ѝ с магии извън нейните възможности, припомни си той и изведнъж престана да ѝ съчувства толкова много.

Свещта продължаваше да пуши.

Извири сирена.

И Алистър, и госпожа Мерлин подскочиха.

Звукът идваше над главите им.

Той погледна нагоре и видя, че детекторът за пожари звънеше силно.

Вратата се отвори и полицаят с бирено коремче подаде глава.

— Вие двамата още ли сте тук? — После вероятно забеляза свещта, защото продължи: — И създавате нови неприятности, а? Добре ще е да ви арестувам и двамата. Къде е Стив?

Госпожа Мерлин се наклони да отговори, изглеждаше сякаш ще се впусне в тирада, затова Алистър се намеси:

— Стив ни заключи тук. Никой не дойде да ни освободи, така че използвахме наличното, за да привлечем внимание.

Полицаят го погледна намусено и пъкна в устата си таблетка срещу киселини в стомаха.

— Да сте чували за вътрешен телефон?

— Ей, че съм глупав — каза Алистър, наведе се и загаси пламъка, като в това време изрече бърза молитва към звездите за безопасното завръщане на Пенелопа и господин М.

— Е, ако Стив ви е заключил тук, то той е имал причина да го направи, така че ще останете или тук, или в килия. — Той скръсти ръце на корема. — Къде искате?

— Мисля — отговори Алистър и започна да прибира материалите си в чантата, като внимаваше да не разпилява восък, — че трябва да се запитате защо колегата ви така глупаво задържа двама граждани без вероятна причина или поне любезно обяснение.

Полицаят почеса глава, обърна се и тръгна по коридора. Без съмнение да търси някой, който да му каже какво да прави.

— След теб, госпожа Мерлин — изрече галантно Алистър и задържа вратата отворена.

Медицинският екип за спешна помощ постави Тони на носилка и тъкмо се приготвяше да го върже за пътуването до болницата, когато той дойде в съзнание.

Рязко се изправи и премигна от болката в ръката и тила.

— Внимателно — обади се красива червенокоса сестра от екипа.

— Остави това — измърмори Тони. Огледа се, опита да сглоби какво бе станало. Холът му гъмжеше от полицаи; дочу гласовете на много други хора, включително и на съседката. Госпожа Сандерсън бърбеше как е позвънила на 9-1-1 и как, когато е видяла луксозната кола да обикаля квартала, е предположила, че ще се случи нещо лошо.

*Луксозните коли, обясни госпожа Сандерсън, означават само едно нещо — наркодилъри.*

А наркотиците означават насилие.

Тони бе съвсем съгласен с логиката на госпожа Сандерсън. Освен това реши, че полицаите, които обикалят неговата къща и избягват да срещнат погледа му, предполагат, че едва е прескочил трапа.

Рой се появи на прага.

— Тони! — Той изтича към него. — Дявол да го вземе, ти въобще не слушаш. Аз съм на телефона, опитвам се да те предупредя, а ти се изправяш срещу куршума.

Рой се обърна към сестрата:

— Вероятно той няма да иска да дойде с вас веднага.

— Не е съвсем примерен пациент — отговори тя, — но късметлия. Куршумът е закачил ръката му и си е ударил главата.

— Да, паднах — потвърди Тони, объркан колко непохватен е бил при престрелката. После си спомни за котката, представи си я как се хвърля върху очите на нападателя му и така вероятно е спасила живота му. — Хей, някой да е виждал котката ми?

Госпожа Сандерсън подаде глава на вратата.

— Котката ти умря миналата година, Тони. Ако ми кажеш, че си се забъркал с тези наркотрафиканти, е, мисля, че няма да мога да повярвам подобно нещо за теб.

Тони поклати глава и ѝ се усмихна.

— Не се безпокой. А аз наистина имам котка. Появи се днес. Рижа със сини очи.

— Горкото момче, вероятно си е ударило главата по-силно, отколкото предполага — промърмори госпожа Сандерсън, докато един униформен полицаи я отвеждаше към вратата.

Рой махна на сестрата да се отдалечи и проследи оттеглянето ѝ с одобрителен поглед.

— Да, доста трябва да си е ударил главата. Струва ми се, че дори не забеляза хубавицата, която те лекуваше.

Тони сви рамене, после си спомни своето видение на Пенелопа, наведена над него. Тя беше единствената хубавица, която го интересуваше.

— Къде е издънката? — тихо попита той Рой.

— Двама чешити дойдоха да те търсят в осмо полицейско управление...

— Какви чешити? — Тони притисна длан до ръката си, за да провери превръзката.

— В началото ги взех за откачалки от Френския квартал, но когато жената спомена теб и Хинсън в едно изречение, разбрах, че очевидно има нещо повече.

— Заради това Красавеца решава да ме отстрани? — Тони поклати недоверчиво глава.

— О, има още и то въобще не е красиво. — Рой направи гримаса на възмущение. — Стив е предател.

— Какво? — изстреля Тони и изстена като си размърда ръката.

— Да, ако не го бях дочул със собствените си уши, никога нямаше да повярвам, че е способен на подобно нещо.

— Защо го е направил? — Тони знаеше, че на такъв въпрос може да има само един отговор. — Или по-добре да попитам каква е била цената?

Рой направи гримаса.

— Много. Не че ще може да похарчи и цент от тях сега. Проследих го, след като разпита жената и мъжа с нея. Обади се на Хинсън в ресторанта. Записано е на касета. Срещнаха се отвън, но аз се бях прилепил до него като бълха на куче. Изглежда, плановете са били да информира Хинсън тайно през цялото време, но чакал да се присъединиш към тях.

— Защо му е да ме убива? Защо просто да не ми дава погрешна информация и да ме използват?

— Без съмнение такъв е бил планът и на шефа — отговори Рой, — но Стив каза на Хинсън, че годеницата му е влюбена в теб. Този тип полудя. — Рой се подсмихна. — Най-интересното е, че на бегом се върна в ресторанта, завърза спор със стареца и тогава самият той нареди удара.

— Значи имаме запис? — Тони забрави за болката в ръката си и пулсирането на тила.

— Да. — Рой изглеждаше изключително доволен.

— Какво стана със Стив?

— Справих се с него, сложих му белезници в моята кола и се опитах да ти се обадя.

— Благодаря — отвърна Тони, замислен над думите на Рой. — Егото на Хинсън най-сетне го е провалило, нали?

Нещо, което старецът никога не би направил, е да поръча удар в изблик на ярост. Правилата му може да са особени, но той ги спазва от години.

На Тони му призля, макар и не от раната, и хвана главата си с ръце, после каза:

— Значи операцията завърши, преди да е започнала?

— Е, не е лошо, приятелю — отговори Рой и потърка ръце. — Прикритието ти е изгърмяно, така че край на твоята ваканция, но можем да хванем стареца като съучастник на това, също и за нападението на Скуийк, плюс това имам чувството, че Хинсън ще изпее всичко, за да отърве кожата.

— Да, красивците обикновено постъпват по този начин — кимна Тони и се опита да се изправи на крака.

— А пък каква ваканция прекарах, всички приятели и роднини смятаха, че съм нехранимайко, който е взел подкуп.

Рой го потупа по рамото:

— Чудесно се справи, Олано, мисля, че управлението трябва да се гордее с теб.

— Благодаря — изръмжа Тони и опита как му е равновесието. Знаеше, че нищо не може да го спре да тръгне да търси Пенелопа.

— Къде сте тръгнали така? — затича се сестрата към него.

— Да намеря жената, която обичам. Така че не се опитвайте да ме спрете.

Тя се засмя и му хвърли кокетен поглед.

— Ааа, романтик... Колко жалко, че не се появих на сцената по-рано.

— Имам болки — духовито се намеси Рой и я погледна.

— Извикай доктора — метна му жената и започна да прибира материалите си.

— Олеле, само виж всички тези полицейски коли — изохка госпожа Мерлин. — Беше прав, че трябва да дойдем право тук, за да проверим резултата от заклинанието.

Господин Гото рязко спря колата в средата на улицата зад една редица коли, всички с проблясващи сини и червени светлини. Той кимна, лицето му бе сериозно.

Проправиха си път до предната порта на адреса, даден им от същата услужлива роднина на Тони Олано, но един полицаи им препречи пътя и отказа да ги пусне да минат.

— Но въпросът е на живот и смърт — започна да протестира госпожа Мерлин и бе напълно уверена в това, макар да усещаше, че опасността е отминала като буреносен облак, отвян надалече, без да изсипе пороя от дъжд.

Полицаят поклати глава.

— А, това е той — каза госпожа Мерлин, когато забеляза *Мъжа със страстните очи* да върви към тях по тротоара, придружен от друг мъж, облечен в сини дънки и риза. — Този, о, божичко, с кръвта по ризата, този е Тони Олано.

Господин Гото кимна.

— Това обяснява кървавочервения пламък — изрече той почти само на себе си.

— Ооо! — Госпожа Мерлин затисна устните си с ръка. — За момент се зарадвах, че е неговата кръв, а не на Пенелопа или на скъпия ми котарак. Егоистично и абсолютно неправилно.

Господин Гото се усмихна.

— Сигурен съм, че Олано би застанал на пътя на който да е куршум, вместо да го остави да удари Пенелопа.

— Кое чувство те кара да мислиш така?

— Чувство? Разбирам го само като те слушам какво говориш за тях двамата.

Тони бе стигнал до портата.

— Господин Олано, трябва да говорим с вас — изстъпи се отпред му госпожа Мерлин.

— Казах ви да напуснете — намеси се полицаят.



— Всичко е наред — възпря го Тони. Той ги погледна, по лицето му пролича, че ги разпозна. — Госпожа Мерлин и господин Гото, предполагам?

Госпожа Мерлин плесна с ръце.

— Не е чудно, че Пенелопа те харесва. Толкова си умен! Е, къде е тя? А къде е котаракът ми?

Господин Гото стоеше и внимателно наблюдаваше Тони. Госпожа Мерлин разбра, че нейният наставник по всяка вероятност чете аурата му и се опитва да разбере дали заклинанието му е нанесло някаква вреда. Изглежда не откри, защото лицето му се отпусна, кимна дружелюбно на Тони и после им каза:

— Мисля, че трябва да отидем в апартамента на Пенелопа.

— Точно това си и мислех — кимна Тони. — Пази крепостта, Рой, докато се върна. Хей, първо ми дай ризата си.

— Какво?

— Хайде, моята е изпоцапана с кръв. Не мога да тръгна да търся момичето си в такова състояние. Ти можеш да си вземеш от дома ми, а ние трябва да тръгваме вече.

Мъжът кимна, макар че мърмореше, докато разкопчаваше ризата си.

Господин Гото погледна към превръзката на ръката на Тони.

— Защо да не карам аз?

## 25.

Пенелопа се събуди и не бе сигурна къде се намира. Примигна. Олтарът на масата се фокусира пред очите ѝ. У дома, на собствения диван. Тя приглади ръкавите си, учудена, че е заспала с костюма и все още обути с тези глупави високи токове.

Изхлузи ги, оправи полата си и се прозина. Отмахна разчорлената коса от лицето си, стана и се изпъна с високо вдигнати ръце над главата. Почувства се сякаш е спала цяло денонощие.

А какви сънища!

След това, когато спомените ѝ се върнаха, тя подозрително погледна към олтара със свещи.

— Госпожа Мерлин — извика високо, — ако си тук, излез и ми кажи дали това, което си мисля, че се случи, наистина се е случило.

— Мяууу!

Настоятелният, почти кисел звук се чу зад Пенелопа. Тя подскочи и се обърна. Голяма рижа котка бе вперила очи в нея.

— Ти не си госпожа Мерлин. — Към тази котка Пенелопа почувства такова мило чувство, както към никоя друга, коленичи и протегна ръка. Котката подуши въздуха и се приближи предпазливо.

Пенелопа я погали зад ушите, където знаеше, че ще ѝ хареса, после погледна плочката, която висеше от пурпурното кадифено герданче. *ВЪРНЕТЕ НА ГОСПОЖА МЕРЛИН* прочете тя и се усмихна. Добре е и това, щом не може да намери магьосницата, която създава бъркотии; имаше чувството, че госпожа Мерлин ще дойде да потърси котката си съвсем скоро.

Пенелопа си спомни скаридите, дадени ѝ от Тони в съня, в който бе котка, и отиде до кухнята да потърси нещо за хапване за котето. То я последва на безопасно разстояние.

Домофонът иззвъня докато слагаше риба тон в една чинийка. Занесе чинийката до масата и тогава се обади.

Чуха се няколко гласа едновременно, но единственият, който ясно долови, беше на Тони. Тя извика щастливо и натисна бутона, за да

се отвори вратата.

Бе сънувала най-лошия сън — някой е застрелял Тони. Пенелопа погледна към котарака, който ядеше щастливо от рибата. Но ако не бе сънувала превръщането си в котка, значи не бе сънувала и престрелката!

Отвори вратата. Госпожа Мерлин и господин Гото влязоха, но Пенелопа имаше очи само за мъжа, който бавно вървеше след тях.

Той ѝ хвърли закривена усмивка, от едната страна устните му бяха по-извити от другата, в тъмните му очи пламтеше огън.

Тя стоеше вперила поглед в него, неочаквано по-стеснителна от всякога.

— Пенелопа, колко си красива — промълви Тони и разтвори ръце.

Тя погледна към измачкания си костюм и обутите в чорапогачи крака, докосна с пръсти рошавата си коса и се зачуди как може да я нарича красива, но не възрази.

Вместо това отиде да я прегърне, така непринудено, както когато беше котка на четири крака, сгуши се в него. Едва тогава осъзна, че той има превръзка на ръката.

— Не съм сънувала престрелката!

— Господин М! — госпожа Мерлин се приближи към рижата котка, която седеше до олтара и си миеше муцунката. — Скъпото ми коте! — Тя вдигна котката и я залюля в ръцете си.

Господин Гото отиде до масата и започна да разглежда внимателно олтара. Поклати глава и се зае да го разваля.

Пенелопа заведе Тони до дивана, настоя той да седне там, но не се отдели от него.

— Е, ще ми каже ли някой какво се е случило?

Госпожа Мерлин я погледна виновно.

— Страхувам се, че създадох нова бъркотия. А когато се опитах да оправя нещата, те някак си само се влошиха. — Лицето ѝ се проясни. — Може да се каже, че от една каша забърках още по-голяма! Но господин Гото се притече на помощ. — Тя разроши козинката на котето. — Нали, господин М? Въпреки че той ми бе много ядосан.

Господин Гото слагаше частите на олтара в чантата си.

— Няма проблеми, госпожа Мерлин — отговори той. Усмихна се на Тони и Пенелопа и продължи. — Всичко е добре, когато свършва

добре.

— А аз наистина ли бях котка? — попита Пенелопа, но вече знаеше, че наистина е населявала това пухкаво рижо тяло.

Тони прошепна в ухото ѝ:

— И то каква котка! Харесваше ми да те галя.

Тя се изчерви.

Господин Гото вдигна чантата си.

— Госпожа Мерлин, мисля, че можем да ги оставим двамата сами да завършат с обясненията.

— О, да, виждам, че вече не се нуждаят от помощта ми — смотолеви тя и намигна на Пенелопа. Тръгна към вратата и се поспря. — Запомни, скъпа, няма нищо лошо в това да бъдеш егоист.

А на Тони каза:

— Обади ми се, когато искаш онова специално заклинание за твоя приятел Скуийк.

Той кимна, а господин Гото поклати глава, очевидно отчаян, че никога няма да може да промени госпожа Мерлин.

Вратата хлопна зад тях.

Тони се размърда, така че да може да гледа право в тъмосините очи на Пенелопа. Повъртя в ръце сребърната верижка и докосна медальона с гравираното П.

— Ела тук, котенце, време е да те накарам да мъркаш.

На Пенелопа ѝ беше по-лесно да повярва, че е населявала тялото на котка, отколкото да повярва, че *Мъжа със страстните очи* изрича тези думи на нея с копнеж по лицето му. Тя се поколеба, но той я придърпа към себе си и леко я целуна по устните. После вдигна глава.

— Но първо трябва да поговорим...

Пенелопа, с полуотворени устни и леко нефокусиран поглед, си играеше с горното копче на ризата му.

— Да говорим? — намуси се тя. — Сега?

Той кимна.

— Защо винаги постъпваш справедливо, когато си до мен?

— Защото ти си толкова важна за мен — тихо отговори той. Взе ръката ѝ в своята и погали дланта ѝ. — Така че да започнем отначало.

Тя кимна, в ума ѝ се въртяха думите *толкова важна*. Те не бяха *Обичам те*, но със сигурност имаха голямо значение.

Тони видя как тя се замисли над казаното, харесваше му начинът, по който анализира всяка дума, всеки жест. Никога не бе срещал жена като Пенелопа. Сгущена близо до него, очите — блеснали, лицето — огряно от събудената страст, тя му се усмихна и той почти промени решението си първо да говорят и после да се любят.

Надяваше се тя да му отговори с нещо подобно, когато ѝ каза, че е важна за него, надяваше се някак си да го увери, че не я преследва напразно. Защото ако тя не го желае така силно, както той нея, това ще му нанесе по-дълбока рана и от куршума.

— Изглеждаш много сериозен — измърмори Пенелопа и погали с пръст веждите му.

Той прочисти гърлото си.

— Така е, защото този път ще ти разкрия истината за себе си, а не букет от скалъпени истории.

— Подобни на онези в книжарницата? — Тя плъзна пръста си надолу по бузата му, докосване нежно като перце, и то разпали жаждата му към нея в цялото тяло.

Тони кимна.

— Обзалагам се, че зная какво ще ми кажеш — прошепна тя.

— Така ли?

Докосванията ѝ го подлудяваха.

Тя се вгледа в очите му и каза:

— Че не си бивше ченге.

Изненадата му явно пролича, защото тя извика Бимго. Докосна с пръсти ухото му и започна да рисува малки кръгове.

— Прекалено честен си.

Той я целуна.

— Благодаря ти за вярата в мен. Повече от година участвам в една секретна операция, но тази вечер тя бе разбита.

— Знаех си! — Пенелопа блъсна ръката му и той направи гримаса. — Нараних ли те? — Блясъкът в очите ѝ стопяваше болката в тялото му. — Може би трябва да те целуна и да те накарам да се почувстваш по-добре.

— Вече ставаш по-смела или просто свикваш с мен? — промърмори Тони и въздъхна доволно, тъй като тя наистина го обсипа с леки целувки по врата и раменете над превръзката.

Пенелопа вдигна глава.

— Госпожа Мерлин ме обвини, че нямам приключенски дух, и аз започнах да работя по въпроса, откакто тя нахлу в живота ми.

— Справяш се добре — рече приглушено Тони, погали косите ѝ и малко по малко започна да насочва целувките ѝ от раменете си към гърдите.

Тя спря.

— Госпожа Мерлин каза ли ти коя и каква е?

Той кимна. Не искаше Пенелопа да спира целувките си. После си спомни, че той пръв предложи да разговарят. Оле, тази жена наистина преобърна живота му с главата надолу.

— Видях те да я пускаш в чантичката си в Потъри Делит и си помислих, че крадеш от магазините.

Пенелопа сипеше безмълвни целувки между копчетата на ризата му, по-скоро ризата на Рой. Спря.

— Ооо! Изненадана съм, че не ме арестува.

— Исках — засмя се той и разроши косата ѝ, — имах желание да те съблека и да те претърся. Хубаво и бавно, само ние двамата, заключени в една килия.

Тони откопча горното копче на самото ѝ.

— Щеше да бъде много неприлично и ужасно незаконно — прекъсна го тя с тон на стара мома, а очите ѝ грееха палаво, като че ли намираше идеята за вълнуваща. — Искам да знаеш, радвам се, че си полицай. Отива ти и съм сигурна, че никога няма да извършиш нещо незаконно.

— Благодаря ти... — Той я целуна и откопча второто копче. — Раул не е ли правил нещо неприлично?

— Раул? — Очите ѝ се ококориха. — Не ми се подиграваш, нали?

— Не, разбира се — усмихна се той, откопча третото и последното копче, откри гладката кожа и дантеления сутиен.

— Тъй като си споделяме тайни — поде Пенелопа, — има нещо, което трябва да знаеш за мен.

Тони отметна една къдрица от бузата ѝ.

— И какво е то, котенце?

— Ами аз... въъ, склонна съм да изпадам в света на фантазиите.

Той се засмя.

— Вероятно можем да извлечем полза от твоята дарба.

Пенелопа се изчерви леко и продължи:

— Освен това не съм толкова сериозна, колкото изглеждам. Например... — Тя спря и видът ѝ бе почти предизвикателен. — Може да не остана адвокат за цял живот. Винаги съм искала да бъда главен готвач, а сега дори пиша готварска книга.

Той я целуна отново.

— Роднините ми ще се радват да има още един главен готвач. Ще бъдеш в духа на семейството.

— О, Тони... — Тя го прегърна и той бе благодарен, че избягна раната му. — Караш ме да се чувствам сякаш всичко е възможно.

— Чудесно. Ти се запозна с леля Тути; тя е луда по готварските книги.

— Ами тази, която аз се опитвам да пиша, е малко по-различна.

Тони обхвана с длан едната ѝ гърда и започна да докосва зърното през дантелата на сутиена. Вече бе говорил достатъчно дълго, не че не се интересуваше от разговора, но тялото му имаше други интереси.

— Колко различна?

Тя започна да разкопчава ризата му.

— Нарича се „Любовни хапки“.

— Охо... — Той обсипваше с милувки шията ѝ. — Има ли още нещо, което мислиш, че ще ме отблъсне?

— Сирак съм. — Тя изговори думите така тихо, че той почти не успя да ги чуе.

Ръката на Тони замръзна, той се изправи пред съвестта си. Олано знаеше кой е баща ѝ. Да ѝ каже ли, да я натовари ли с бремето на информацията, че баща ѝ нарушава законите и никога не е искал да я признае? Или да не повдига неприятни въпроси? Имаше нужда от мъдрост, която не притежаваше.

Избра да остави решението на съдбата и бе доволен от избора си, защото след малко тя продължи:

— За мен няма значение, но ако се омъжа някога, искам да имам много, много деца.

— Какво искаш да кажеш с това ако? — Тони я привлече до себе си и те двамата се опънаха на дивана.

Тя го погледна, несигурност се четеше в очите ѝ.

— Пенелопа, аз приключих с флиртовете си. Искам теб. Нуждая се от теб. — Той си пое дълбоко въздух и рискува с най-големите

думи: — Някои хора ще кажат, че съм полудял да го изричам, защото съвсем скоро те срещнах, но аз те обичам.

— О, Тони... — прошепна тя. — И аз те обичам, ти си моите осъществени фантазии.

— Ако има нещо, което възнамерявам да ти покажа — той спря, за да погъделичка ухото ѝ, а тя започна да тръпне и да се смее, — то е колко по-прекрасна може да бъде действителността от фантазията.

— Мммм — промърмори Пенелопа и вярваше, че с Тони подобен подвиг е възможен.

Той хвана ръката ѝ, приближи я към устните си. Целуна я, бавно започна да поставя пръста ѝ в устата си, после втори, обгръщаше ги с език и в същото време лекичко ги издърпваше напред–назад между устните си. Очите му танцуваха и изпращаха намеци, а тя се почувства странно възбудена.

Когато Тони спря, на нея ѝ се искаше той да го повтори отново.

— Охо, това беше... — Тя започна да търси най-точната дума и се сети — ... изкусително сладко.

Олано се засмя.

— Е, правил ли е някога Раул нещо такова?

Очите ѝ се ококориха. Тя бавно поклати глава.

Той ѝ се усмихна, докато се опитваше да се измъкне от ризата си, и Пенелопа разбра, че възнамерява да ѝ разкрие още наслади. Тя му помогна с ризата, после постави ръка на катарамата на колана, знаеше, че вероятно изглежда така стеснителна, както се и чувства.

— Пенелопа, не трябва да правим нищо, което не ти се иска — изрече той тихо. — Ще спрем веднага, ако кажеш.

— Да не си луд? Не се дръпнах вчера и няма начин да ме спреш днес. — Тя се усмихна. — Госпожа Мерлин събуди приключенския ми дух и ме научи, че няма нищо нередно в егоизма.

Тя изхлузи обувките му и издърпа панталоните. Той я придърпа до себе си:

— Мисля, че започвам да харесвам госпожа Мерлин все повече с всяка изминала минута.

Тони свали сutiена ѝ, плъзна се надолу по дивана и обсипа тялото ѝ с целувки. Спря, когато устните му достигнаха до копринените бикини.



Пенелопа затаи дъх. Той целуна вътрешната страна на едното бедро, после другото, нежни целувки, които я възбуждаха и разгорещяваха и караха вътрешностите ѝ да се топят. Тя въздъхна и промърмори доволно: *Захарчета и люляци.*

Той смъкна бикините надолу по краката ѝ, очите му бяха потъмни и наситени от всякога. Пенелопа лежеше облегната на възглавниците и го гледаше.

След това, с палава усмивка на устните, Тони наведе глава и езикът му започна да обхожда тялото ѝ много по-интимно от невинните целувки, с които обсипваше бедрата ѝ досега.

Пенелопа се задъха и изстена така приглушено, че едва разпозна собствения си глас.

— Ааа — измърмори Тони, — предполагам, че Раул не е правил никога това.

— О, не — промълви тя и се отдаде на най-прекрасните усещания, разтърсващи тялото ѝ. Между страстните въздишки успя да изрече: — Мисля, че господин Гото беше прав, когато каза *Всичко е добре, когато свършва добре.*

Тони леко вдигна глава и я погледна със страстните си очи.

— Пенелопа, котенцето ми, ние едва сега започваме...

**Издание:**

Хейли Норт. Очи в спалнята

Американска. Първо издание

ИК „Компас“, Варна, 2000

Редактор: Любен Любенов

Коректор: Любен Любенов

ISBN: 954-701-104-9

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.